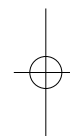
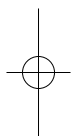

A Ladomi lelet

Mondhatatlan köszönetem
a feltárásban részt vevő
munkatársaknak, kiváltképpen

LILI ESZTERNEK,
ADÉL HANNÁNAK,
ÁRMIN KRISTÓFNAK,

valamint

BOTONDNAK, a 6. oldal,
PETÁK PÉTERNEK, a 8. oldal,
CHRISTINE TILLMANNNAK, a 242. oldal,
EVA-MARIA SCHÖNNEK, a 262. oldal
feltárásáért!

A Ladomi lelet

Közreadja
TILLMANN J. A.

MDCCCCCVII

A kötet megjelenését támogatta
a Magyar Könyv Alapítvány
és a Nemzeti Kulturális Alap

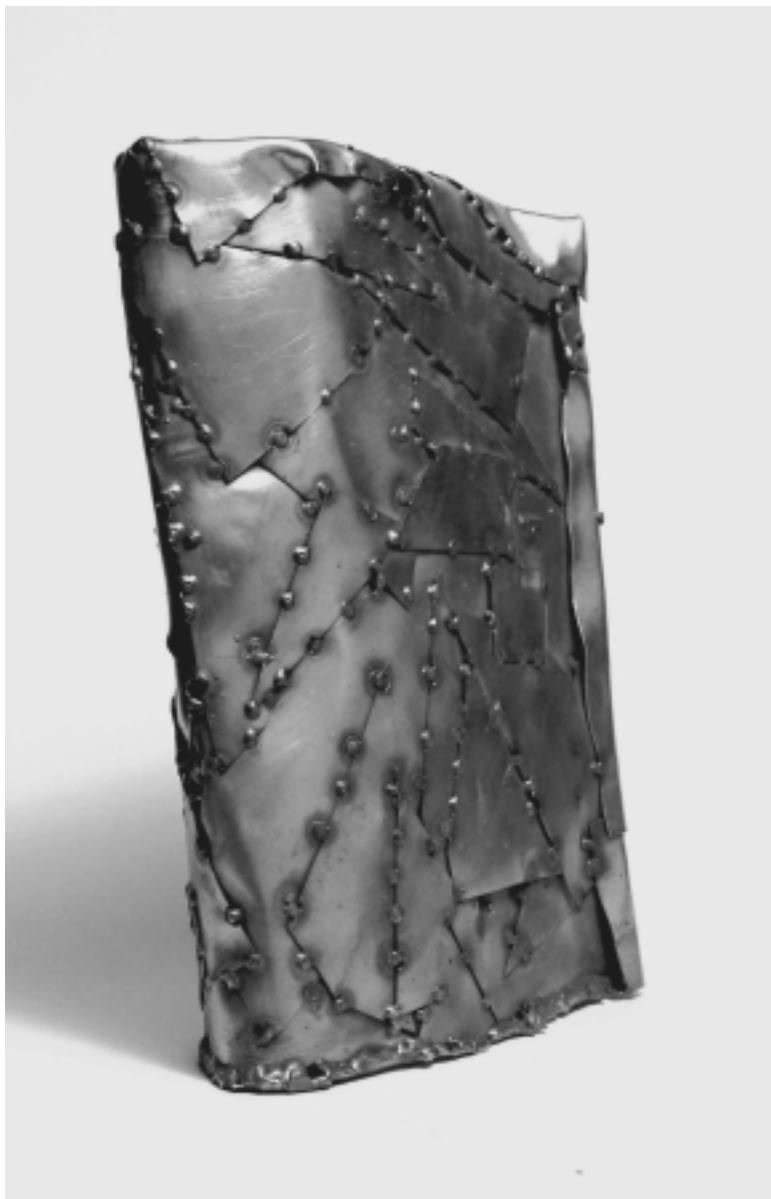

Szerkesztette
TÖRÖK DALMA

TARTALOM

01. A KEZDET	9
02. MEM RI K S MEGJELENT K	19
03. K L N S RENDELTET S K SZ L KEK	31
04. N PEK, L NYEK	47
05. T RT N SEK	65
06. P TM NYEK S INT ZM NYEK	75
07. REL CI K	89
08. SZEM LYM SOK	105
09. A NOM D BEL T S	135
10. A RE LI K R TEGEI	153
11. A KELET-B BELI K NYVT R	257
12. A TENGERI NAGYSZ T RT RED KEI	263

© Tillmann J. A., 2007
© Új Palatinus Könyvesház Kft., 2007

...az ég alatt és a föld fölött,
mélytengeri hasadékok és
hegyvidéki gyűrdések között,
a tízezer méter magas részben.

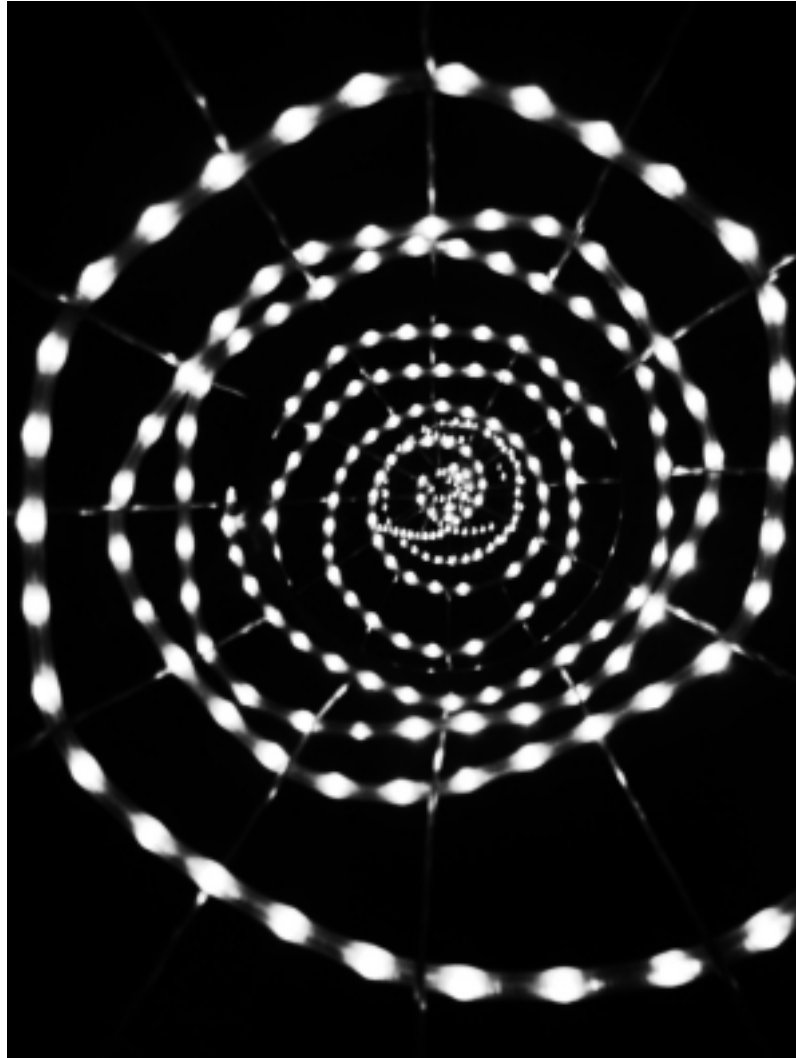
(A nomád na igci - red k)

A leletekből a vándorlétben élők sajátos világa és különös antropológiája tárul föl; az a nomád alapvonás, aminek köszönhető, hogy olykor lehántották magukról a hétköznapi utazás gönceit, hogy végeérhetetlennek tetsző vonulásuk közben néha feleszméltek, összerezzenek, aztán szétméztek. Felfigyeltek egy neszre az éjben, egy dallamra a szélben. Vágy akár olyasféle zajokra, melyeket rég hallott vagy hallatlan idők hullámainak zúgása keltett. Egyszer csak észlelték mindazt, amire máskülönben nem volt érzésük vagy képességük, hiszen temérdek tárgy fényköre kötötte le figyelmüket, a célracionális révületeibe feledkeztek, vagy éppen tenyérynői testtájak keltette vágyakba merültek.

Amikor ilyen indíttatásból a papír fölé görnyedtek, vagy klaviatúrák elé ültek, azt gondolták, hogy mamutok helyett mondásokat mázolnak a mállékony anyagra. A szavak ily módon megmutatkozó Szelleméről pedig úgy tartották, hogy varázs vonulás; időtlen időszövedék, afféle mustrája mindeneknek. Ez pedig akkor történik meg, amikor áthangzik valami a nyelveket átható hangból, és egyik szó a másikat szólítja.

A közreadó

01. A KEZDET

A hang

A leletek kezdetben kétségbe ejtették a kutatókat. A mélyből előkerült tárgyak ugyanis – a tagadhatatlan hasonlóság ellenére – más-más boltív kezdeményének tűntek. Ama boltozatnak azonban, melyet alkottak volna, nyomát sem lették. Nem is igen lehették, ugyanis nem volt két azonos szélességű és egyazon szögben emelkedő darab, nem beszélve anyagaik és díszítőelemeik különbözőségéről.

A fellelt ívek közt éppúgy előfordultak bőrből készült darabok, mint kőrisfa faragványok. A temetkezés módja alapján egyszerre lehetett következtetni a személyes életben betöltött szerepükre, valamint közös, kultikus rendeltetésükre.

A leletek fektükben csónakot, álltukban gótikus boltívet idéztek. Valamennyi fogantyúval, valamint – a felállításához szükséges – lábazati nyílással volt ellátva. Ezek a tulajdonságok arra engedtek következtetni, hogy a nomádok e különös tárgyakat rendszeresen magukkal vitték, és időről időre felállították.

Az álló idomok egy emelt vállú boltozat keskeny szelvényének tűntek: fejmagasságig függőlegesen emelkedtek, onnantól hol lágyabban, hol pedig meredekebben íveltek a vízszintes felé. (Az egyes példányok képzetes kiegészítése különböző magasságú kupolacsarnokot ad.)

A gyakran felbukkanó leletek rendeltetéséről az idők során különféle feltevések alakultak ki, ezek azonban nem fejtettek ki különösebb meggyőző erőt az érdeklő-

dő közönségre. A homály akkor kezdett oszlani, amikor egy kiseddívó romjai közül egy nagyobb együttes került elő. Tovább tisztult a kép egy szövegfoszlány felfedezése nyomán, amely bepillantást engedett a nomád korszak-
lem e mozgó emlékműveit övező kultuszokba.

Az Elmosódott Emlékek szerint – így nevezik azokat a tényeket, melyek eredete a távolba vész – az első idők szertartásszervezői a romok remetéi közül kerültek ki. Ezek az eremiták előszeretettel választották lakhelyül a leomlott boltívek épen maradt részeit, a falak fülkét vagy vakablakait. Az ilyen menedékek elmélyülésre éppoly alkalmasnak bizonyultak, mint hajléknak: az ívek ereszként emelkedtek a hozzájuk szegődött hívek fölé. Az Első Elvonultság idején az Ereszek Remetéi még kellő számú romra leltek. Egyre újabb és tágabb társadalmi körökből kikerülő követők azonban már az Elnéptelenedett Réseken sem találtak elegendő óvóhelyet. Ebből a jótékony kényszerből születtek az első Személyes Eresztékek.

A küllemükre nézve kezdetleges kalyibának is vélhető alkotmányok mintegy félúton helyezkedtek el a diogenetikuss lakozás és a szkitikus tértagolás között. Az arányok, akárcsak a formálás finomságai, gondos megmunkálásra vallanak. Saját Eresztékébe a készítője úgy szólván a lelkét is beledja, ami ez esetben egyáltalán nem elrugaskodott képes beszéd: a Személyes Ereszték egy életre szól, sőt még halálában is elfogadó hajléka egykori tulajdonosának.

Az Eresztékekkel Teljes Találkozásokra kedvező égi konstellációk esetén kerül sor: „...midőn a Hold levetette földies árnyköpenyét és a földlakó az égi testek tükrébe tekintve érezhette át holléte hihetetlen fenségét és fenyegetettségét, vándorlását egy csillagzaton, más bolygások és bolyongások között.”

Találkozásokra a hajnali és alkonyi fényfordulók bizonyultak legalkalmasabb időpontnak. Ekkor a helyiségben Eresztékeket viselő emberek tűntek fel. Volt, aki sietős léptekkel vitte terhét, de olyan is, akinek haladása

szenvedelmes vonszolódás érzetét keltette. A Találkozások Tereire érve – mely terek minden valamirevaló településen megtalálhatóak – előbb kisebb, majd az újabb érkezőkkel folyamatosan bővülő körbe állnak. A fészkelődések, csosszanások és elkerülhetetlen csikordulások hangjait fokozatosan egyre hosszabb csendek váltják fel. Az Eresztékek mögül kihajoló fejek a késve érkezőket fürkészik. Miután megállapítják, hogy már nincs miért várakozniuk, és az elcsendesülés elérte a ráhangolódás hőfokát, felhangzik a Hang himnusza.

Ez a liturgikus ének az akadálytalan megértés és együttérzés jegyében szótlán szólamokból áll. Hangjai a torok legmélyebb tartományából törnek elő, és az egész testet rezgésbe hozzák. (A szólamok összehangolásáról az ősi Összhangzattan gondoskodik, melynek elsajátítása már az elemi iskolákban megkezdődik.)

A Hangot két előénekes bocsátja útjára, akik mindig a kör átellenes pontjain helyezkednek el. A két szólam az óra járásával egyező irányban indul, előbb lassan, a személyes szenvedések súlyától görgetve, majd ezt levetkezve és az ég felé fordulva, egyre sebesebbé és szárnyalóvá válik. Az ének- és a szólamátadás ritmusának gyorsulása nyomán fokozatosan forgószerűként fúvó hangföregtetggé válik. (Némely énekmesterek szerint az idő – időleges – beérése és meghaladása történik meg ekkor.)

A szigorú aritmetikai rendszeren alapuló énekhangok – az előadás hihetetlen pontosságának köszönhetően – a Hallhatatlan Hangot hívják elő. Ez nem valamiféle homályos szókép, mely ködös sejtelmek leplezésére szolgál, hanem az isteni interferencia folytán a hangok találkozásakor az énekesek között megszólaló, senki által nem hallatott és mégis hangzó hallomás. A Hangtól áthatott, egymás mellett emelkedő Eresztékek emberei lenyűgöző látványt nyújtanak: a növekvő lélek lehetőségének ebben az esendő együttesben is megmutatkozó mondhatatlan erejét...

Hazatérő hullámok hangja

*Etnomuzikológiai leletek
egy enyhén sérült Emlékezetből*

Egy eredetmonda szerint eleik közt kezdetben csak morolás és üvöltés dívott. A torkukból feltörő tónusokban a rikoltás még alig különbözött el a vészsikolytól. (A korabeli kezdetleges hangkészlet ugyanis egyként szolgálta a felcsukló sírástól a végvonaglásig terjedő érzéstartományt.) A torokhangok elhalkulásával és fuvalmaik artikulálásával alakultak ki az első tagolt hangok. (Azóta csak a csend emlékeztet az Eredet, valamint a Végső Elhalás Hangjára.)

A kibontakozás pusztaságán keresztül vezető vándorlásuk során a lét közeit hangokkal kezdték kitölteni. A tovább adott hangtudás teremtő tettei felülmintázhatatlan hullámfolyamokat indítottak útnak.

Az éneklés általánosan űzött tevékenységét a Rejtélyes Rögzítők elterjedése nyomán a tömeges hallgatás váltotta fel. A hangok fagyaszthatósága fokozatosan eltörölte a Felhangzás Ünnepeit is. (Innentől az elvétve megszólaló élő zene már eleve úgy hangzik, mint eljövendő ismétléseinek egyike, hisz rögvést rögzítik, és részévé válik a Hangkészletnek.)

Egykor neszerdők, csendtengerek és melódiamezők mentén zajló életük ma zajtámadások martaléka. A tola-kodó technikák terrorja túltelítette érzékeiket, és kétes viszonyt kezdett testük ritkább frekvenciájú érzéseivel. Így olykor az is megesik velük, hogy a Mosoly Országának mákonyos mezejére lépnek, ahol lágy kenyérral kecsegtető akusztikus alantások csalják lépre őket. Hagymázba bukott hangászok mézes melódiákkal és mindenféle illékony idillekkel keltenek hatást, mások a mechanikus működés szolgálatába szegődve ritmusrévítő kelepécket állítanak. A hallgatásban előrehaladva olykor már a saját

fülüknek sem hisznek. Kétségbe vonják a szívhez szóló hangok hitelét, és felhasogatják a Nagy Érzések felszínéből font fátylakat.

A hullámok vándorai állandóan megújuló kísérleteket tesznek a hallható tér határainak és a hangzásformák körvonalainak kitapintására, előénekeseket követve törekszenek eligazodni az időben tekergő indázatok közt. A szélekről olykor magányos oromhangzatok törnek elő és terülnek szét a térben. Általuk minden, ami volt, jelenvaló vagy eljövendő, egyszerre érzéki, egyszersmind szferikus távlatba kerül. Így nemegyszer a természetes és mesterséges elemek áttekinthetetlen sokaságára széthullott világ újjászervezett harmóniai hangzanak fel. (Az esetleges szerkezeti egyneműséget a hangfészeségek végtelenségű tűnő, de jól behatárolható gazdagsága ellenpontozza. Az ütemesség fokozatos eltolódása, a változás sodrása, a gyorsulások és lassulások gyűrűzése sehol sem oly lenyűgöző, mint e végsőkig feszített hangfolyamokban.)

A nomád zeneelmélet az alaphangra és annak felhangkapcsolataira épülő akusztikai rendszer. A kezdeti útmutatások alapján kiválasztott alaphang és a belőle származtatott felharmonikus összetevők kapcsolatai döntik el, hogy egy meghatározott előadásmód mely hangzásrendben mozog.

Ezeket nevük, osztályuk és előadási móduszaik szerint csoportosítják. Az öt felhangosztály a páros-páratlan, illetve a dūr-moll összefüggéseket mutató formánsok szerint alakult ki. A származtatott felharmonikiák ily módon számtalan hangszerveződés-típust tesznek lehetővé, melyekben – látszólagos homogenitásuk ellenére – mélységes mentális különbségek mutatkozhatnak.

A hangok karakterisztikumát rendszerint nem dinamikai, ritmikai, tonális jellemzőkkel adják meg, hanem mintavételezőkkel vonják ki a Hangkészletből. Ez az eljárás alapozza meg a magasabb komponálási módszert is. Az ily mő-

don nyert hangok grafikus vagy holografikus hangképéből melizmatikus mozaikot alakítanak ki. A mozaiklapokat temperával festik – a fényszíneknek szigorúan megfeleltetett Hangszínrendszer szabályai szerint. Az így előállított *rezgőkép* többszörösen jól temperált zeneműként szól meg.

(A Hangkészlet természetes és mesterséges dallamok, valamint zajok, talált és szerzett hangok, illetve zenék hihetetlen bőségű – egyes elbeszélők szerint végtelen – tárháza. A különféle zörejeken és zenei hangokon kívül a készlet zenészek, énekesek és hangtörténetmondók legendáit, továbbá az ezekből szintetizált énekbeszédeket is tartalmazza. Archívumának egyik eredetelbeszélése szerint „*A Hang örömhírt visz a születés alakzatainak; forró lobbanás, tisztán csendő tűz, melyben minden fénylő és végleges, mert a Hang minden minőségben kinyilvánítja, hogy mi lakik mindahány forrásszellemben, milyen öröm, milyen erő, milyen lét és milyen tulajdonság.*”)

Az uralkodó zenei forma az ontogenetikus többszólamúság. Minden szólam szárnyaláspályáját a felhasznált hangkészlet, a hangterjedelem, ütemeik belső részperiódusai, valamint szövegtípusa jelöli ki. (A szólamok színekhez és napszakokhoz kötött előadása későbbi korok eredménye.) Az olykor több ezer soros librettók betanulása egy speciális mnemotechnika segítségével történik, melyben a kötött szótagszámú metrumok szolmizációs rendje rögzíti az eredeti szöveg sorrendjét.

Úgy tartják, hogy „*a hallás a belső látás, a legeslegbensőbb léttudat. Ezért is lehet a hallóérzéssel minden más érzéknél ezerszer többet elérni. A hallóérzék az univerzum minden érzéke közül a legfenségesebb, a legátfogóbb; mi több, az egyetlen univerzális érzék.*” Ennélfogva megkülönböztetett figyelemmel kísérik zeneműveik kozmikus vetületeit. Ez a komponálási elvekben éppúgy kifejezésre jut, mint az előadás idejének és körülményeinek megválasztásában. Mivel számukra „*minden reggel az örökkévalóság kezdete, midőn a múlandó a múlhatatlan mellett mutatkozik*”, a szólam-

vezető hangszerek párban szerepelnek. Ezt a hagyomány „*életet fakasztó páros*”-nak nevezi, és a Legmagasabb Dialógusból eredezteti. Virradatkor, a külső és belső szem számára egyaránt kedvező konstelláció idején ezért a Láthatatlan Leszállópálya mentén letelepedett párosok lenyűgöző együttese fogadja az első fénysugarakat.

A múló élet mámorának felfokozott átérzéséhez alkalmi hangegyütteseket használnak. E tónusok révén – a musica disciplina, valamint a korális kvantálók művelésének köszönhetően – képesek a hanggal történő *közvetlen áthatásra*. Amikor e tónusokat megszólaltatják, a hangok végigfutnak a hallójáratokon, s a szövetekben és a testnedvekben szétáradva olyan dallamokat fakasztanak, amitől még az izomhúrok sem maradnak rezzenetlenül. A táncoló és éneklő test pedig még inkább képes ráhangolódni az őt átjáró alaphangra; arra, mely tökéletesen áthatja és velőig hatol.

Sokszoros hallomás nyomán a hangok befészkelik magukat a fejbe. A dallam készen áll, bármikor intonálható, egy-egy emlékmorzsjából is felidézhető. Más sem kell hozzá, mint a torok légzsilipjének enyhe torlasztása – és máris szólhat; szertehangzó hullámai elhatolhatnak a másik fülébe. (E mezőkön nincsenek határok; maga a zene alakítja ki a teret, és a felhangzás módja, összetétele és sorrendje szabja meg a kiterjedést. Ezért lehet a zene meghalója éppúgy benne a zenében, miként a zene is őbenne.)

Az el- és lehatárolást a zene kizárólagos képességének tartják, mivel éppúgy ki tudja zárni az őt hallgatók köréből a környező zajlás zörejeit, mint berekeszteni az egyedüllet csöndjét, vagy akár véget vetni a magány némaságának. (Egyes szerzőik szerint a csendet is a zene teremti meg. Vagy még inkább: hallhatóvá teszi.)

Szorongatásaiuk közepette ezerféle zenével segítik át magukat napjaik során. Többen úgy tartják, hogy az elragadtatás hangjai csak rituálissá lassított ritmusokban hang-

zanak fel. A ritmus számukra a változás zsinórmértéke, az idő-pontok összezsugorodása és virtuális vonallá rendeződése. Az egy és a kettő, a lét és a nemlét különbségének lüktető, az élet minden pillanatát átható hullámmozgása.

Miként a Magasabb Mámor vagy a vágyteli egyesülés vivőárama, úgy az elmúló és a múlhatatlan emlékezete is a zene révén lép a legerőteljesebben jelentükbe. Ezt az érzést a szinte minden megszólaltatott hangban benne rejlő időtlenség hívja elő: mintha egy majdani, mindig hangzó pillanat az örökkévaló országlás léleketét tárná föl az éppen tovatűnő pillanatnak.

Szívós munkával képessé válnak arra, hogy megszólaltassák a Hallatlan Hangot. Ennek hallatán néha megkezdett mozdulataik közben dermednek mozdulatlaná, néznek el az elérhetetlen irányában, vagy hanyatlanak hirtelen hátra; s ébrednek rá a magasabb rezgésközösségre.

Az őket velejükig átható vigasról egy töredékes forrás a következőket közli:

„Az eredet alaphangja. A legtöményebb létsűrítvény. Minden dobbanásában a Kezdet fellobbanását halljuk; a teremtetlenből a térbe törő örvénylés moráját, a hallható és hallhatatlan szétáradás mindigtartó hangját...

Téztelen térben a változandó hullámmozgása zavartalanul oldódik fel a múlhatatlan sűrű szövetében. A felhangzás és elhalás lüktetése teremt oldhatatlan közösséget mindenek között.

...dallamai eredendő és eljövendő örömök övezetében vezetnek. A hallatán támadó borzongás Más Magaslatok felé emel...

Hogyan is írhatnánk le a leírhatatlant? Zengetőink felzúdulását? Az idegeink húrjain játszadozó hullámokat? Fájdalmaink gyötrelmét, gyönyöreink gyűrűzését? Hisz csendülésének csodájára járunk; átható árama minden mélységben megmártóztat; a távolok tüzeit takaróként terítik körénk; hallatán hátrahagyjuk a pillanat partjait...”

02. MEMÓRIÁK ÉS MEGJELENÍTŐK

Feledésűzők

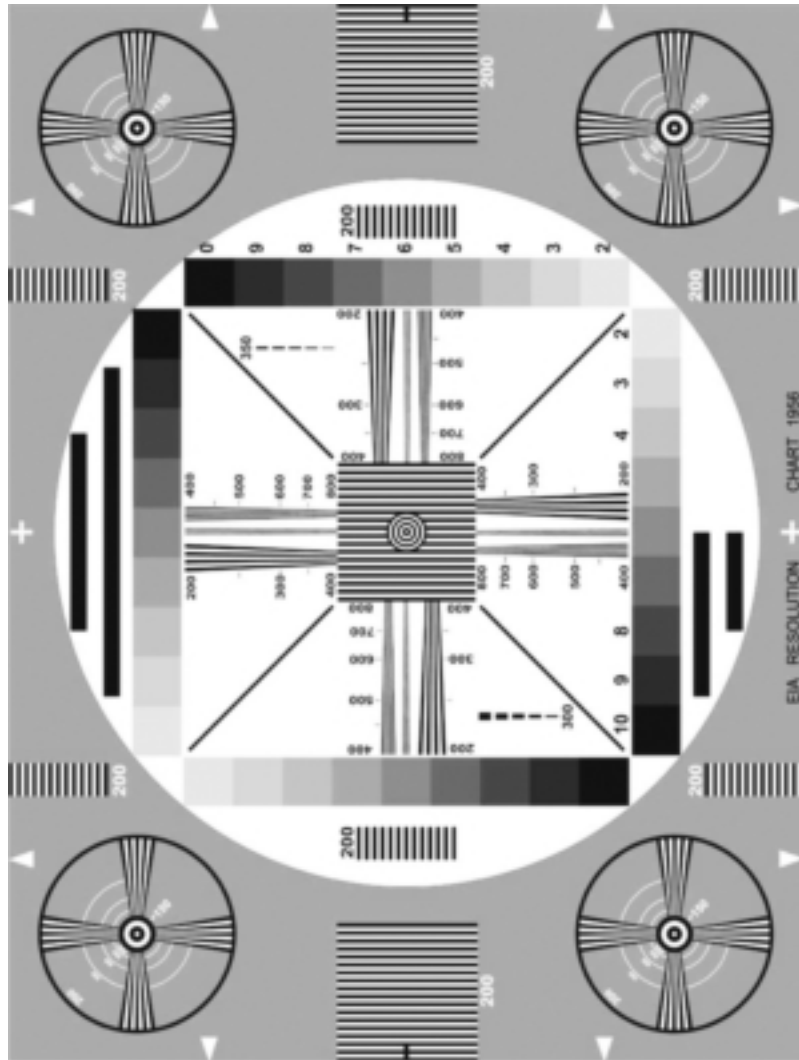
A feledésűzők eredetileg érintési magasságban helyezkedtek el a fedélzet különböző pontjain. Erre a célra többnyire terminálokat használtak, de gyakran éltek az éppen kéznél levő felületek – a széles szövegtükrök, hasznavehetetlen hírlapok és hirdetéshordozók – adta lehetőségekkel is. (Utóbbiak esetében felülírást alkalmaztak.)

A terminálok összekapcsolása a *kihelyezett személyi emlékezzettel* különféle szerves szűrőkön és késleltetőkön keresztül történt meg. A rendszer elég kezdetleges, ám ennek köszönhetően elég védett is volt. (Ezért aztán olyan rendkívüli esetekben sem károsodott, amikor egy macska sétált keresztül a magára hagyott klaviatúrán.)

A feledésűzők eltérő tartalmú leírásokkal és egyéb leletekkel vannak telítve, és nemritkán megszakadnak. A szakadásokról nem állapítható meg egyértelműen, hogy a közlés kimaradásáról volt-e szó, vagy egyszerű emlékeztetőkiesés, esetleg későbbi memóriakárosodás okozta őket.

A feledésűzők eredeti rendeltetéséről megoszlanak a feltevések. A leletek alapján leginkább az látszik valószínűnek, hogy e berendezéseket elsősorban a feledés ellen vetették be, de éppúgy használhatták különféle kapcsolatteremtésekhez is.

A feledésűző berendezések nagy száma ellentmondásos önértzetre és paradoxonokkal átszótt gondolkodásra utal. Feloldhatatlannak tűnő ellentmondás feszül a használók mindent elmenteni törekvő igyekezetére és az Örök-kévaló emlékezzetéről vallott elképzelése – *Isten az abszo-*

lút emlékezet, és számára nincs felejtés – között. Jóllehet tudatában voltak annak, hogy a hegyek szétporladnak, a folyók megváltoztatják medrüket, a köveket betemeti a föld, és örökre eltűnnek, a fák megöregszenek. Érzékelték, hogy az idő szüntelen telik, a világ változik, s hogy tapasztalataik megtévesztők, a mindenségnek megfelelő pillanatok pedig gyorsan tovatűnnek, rögzítésük éppen ezért látszott elengedhetetlennek: *Mivel egynémely halandó a könnyelmű feledékenységnek engedi át mindazt, amit látott és hallott, nem véve róla tudomást és nem emlékezve rá, ezért jó néhányan alapos megfontolással és kitartó igyekezetük eredményeként felismerték, hogy szükséges maradandó írásműben megörökíteni az emlékezet számára, nehogy foszladozó régisége okán semmivé válhasson...*

Ennek a vállalkozásnak megvoltak a maga korlátai. Arra még a legmegátalkodottabbak sem vetemedtek, hogy egyszer s mindenkorra rögzíteni akarják a világot, vagy akár mégoly csekély szegletét. Csak a művészetről vélték úgy, hogy hosszú léptékű, mert köze van a nagy apóriához, a halálhoz. Úgy tartották, mindenmű kapcsolat a művészetrel egyúttal kapcsolat a halálhoz is. Az alkotás csak a rombolásra való tekintettel létezik. Születés és halál, kreáció és destrukció, jó és rossz nem választható el egymástól teljesen.

Az emlékezetre, azaz eltárolásra méltó művek tekintetében korántsem létezett közmegegyezés. (A műveltség és az emlékezet teáturumának köre nem záródik már össze. Ma még kevésbé tudni, mint annak idején, hogy mire kell emlékezni s mi az, ami feledhető.)

Távolsági terminál

Kutatásaink arra engednek következtetni, hogy a közelben feltárt *Távolsági terminál* három különálló, de funkcionálisan összetartozó egységből tevődik össze:

A *Kapcsolatkereső* távoli, túldimenzionált leszármazottja az ún. távirányítóknak. Ezek a későújkorban széles körben elterjedt készülékek a távolság domesztikálására és felhasználójának foglyul ejtésére szolgáltak. Keskeny, kézzelfogható válfajai rokon vonásokat mutatnak a neolitik marokkőekkel, valamint a későbbi eredetű varázsvesszőkkel. Távirányítóval a kezében a korszak embere hatalma magaslatán érezhette magát; elektronikus jogaának intésére világok tűnhetek el vagy támadhattak fel. (Egyes kutatók ezért a távirányítót a későújkor titkos totemoszlopának tekintik.)

Előzményeivel ellentétben a *Kapcsolatkeresőt* nem a tér-idő tömörítésére használták, hanem attól egészen eltérő rendeltetést töltött be: a Magassággal ápolt, mélységesen megrendült *Közvetlen kapcsolat* helyreállításának előmozdítását szolgálta. Az egyetlen eddig fellelt *Kapcsolatkereső* fekete márványból készült, és a legendák szerint a magmába visszasüllyedt eredeti készülék hitvány másolata.

Az archaikus *Arcközi Közvetítő* (korabeli nevén: *Interfész*) a *Távolsági terminál* kezelőrésze. Érintése révén egykor közvetlen kapcsolatba lehetett kerülni a Kezdettel. Működtetése manuálisan, kézzel történő. (A kéz ráhelyezésével még ma is tapinthatóvá válnak a Kezdet első köréhez közel eső kőzetek.)

A *Meander-mátrix* a későújkori világkép különböző, egymást keresztező vetületeinek és széthullott szegmenseinek együttes szemléltetését szolgáló, kezdetleges felhasználói felület. Mezőinek – eddig megfejthetetlen elvek szerinti – rendezettsége, a korabeli monitormintázat néhány markáns elemén túl, a szinoptikus szemlélet jegyeit és a dimenzionális reintegrálás szándékát mutatja.

Nagy Negatív Képernyők

A Nagy Negatív Képernyők a plazmaképes távolbalátók-nál is előbb tűntek fel. Noha az előbbieknél jóval egyszerűbb alkotmányok voltak, a bonyolultabb üzenetek vételére és továbbadására mégis minden másnál alkalmasabbnak bizonyultak. (Ezt leginkább az mutatja, hogy évezredekben keresztül szolgálták a nomád tekintetek képzését.)

A Képernyők eredete, akárcsak első feltűnésük ideje, ez ideig kiderítetlen. Egyes kutatók eredetüket az ékírásos agyagtáblákkal is összefüggésbe hozzák, ezt azonban a jelhasználatban mutatkozó távoli hasonlóságon kívül semmi sem támasztja alá. A fennmaradt leletek alapján csak az állapítható meg, hogy az első képernyők – ezeket akkoriban más névvel illették – papiruszból készültek. A későbbiekben különféle egyéb anyagokkal (állatbőrrel, fával, ronggyal, cellulózzal) is kísérleteztek, de utóbb mégiscsak a papirusz finomabban feldolgozott, papirosnak nevezett változata terjedt el.

E különös készülékek eltűnése a második ezredvégen kezdődött. A gyorsan zajló folyamat szorosan összefügg a révükön terjesztett téves eszmékkel és az ezekből kifejlesztett dekomponálási eljárásokkal.

A Nagy Negatív Képernyők negativitása abban rejlett, hogy közvetett képek keltésére és hordozására rendszeresítették őket. A Képernyők formája az idők folyamán sokat változott: a korai típusokon szabálytalan háttérvonalak figyelhetők meg; előfordulnak tekercsben tárolt változatok is. A kései típusok szigorúbb szabályosságot mutatnak; mi több: DIN A-4 név alatt a szabványosításukra is sor került.

Ma már megállapíthatatlan, hogy a készülék milyen hullámtartományra terjedt ki. Tény, hogy a nomádok egyes esetekben e negatív képernyőkön fogták fel a fényt! Helyesebben: egyik különös, szellemi természetű szegletét

– amit olykor színes tintákról álmódott, vérrel és verejtékkel átitatott jelekkel rögzítettek.

Bár a készülék vízszintes sík benyomását kelti, a korabeli tudósítások szerint több dimenzióban is megdönthető, tetszőleges terekbe vezető kifutópályaként szolgált.

A Nagy Negatív Képernyőkön ki-ki teljes terjedelmében mutatkozhatott meg: a feltárulkozás éppúgy megadatott a határtalan realistáknak, mint a mélytengeri merülőknél. Egyes feljegyzések úgy beszélnek kezelőikről, mint írnokokról, akik az idő ablakai előtt állnak. Mások – egy korabeli használati utasításra hivatkozva – azt állítják, hogy mindennemű üzenet vételére és tárolására alkalmas, végtelenül veszélyes vívmányról van szó. Tekintettel a nomádok vészterhes történetére, alighanem nekik kell igazat adnunk.

Megfigyelőállás meditatív másállapotban

A meditatív másállapotot a felderítők többnyire magányos megfigyelőállásban érik el. A megfigyelőberendezés ugyanis egyenesen az elméjükbe van telepítve (személyes használatra szolgál), és többféle eljárással is aktiválható. E másállapot – más néven ASC, mely az előrehaladottabb felderítők szerint nem is annyira más, mint inkább az egyetlen említésre méltó és szemlélődésre alkalmas létállapot – többféle úton érhető el. Ezek néha a véletlen vizein, olykor forró vízzű források közelében, esetleg emelkedő légáramlatokon, avagy autogén trenírozások útjain vezetnek keresztül.

1. Kedvező konstelláció esetén létrejöhet természeti környezetben, történetesen egy vontatottnak tűnő vonatút alatt, amikor a felderítőnek amúgy sincs egyéb teendője (más utazók és a feje fölé tornyosuló tennivalók hullámai nem hátráltatják). A táj éppen az alkony aranyába készül alámerülni. (A tárgyak peremén türkiz és narancs tartományban török a fény; a horizonton kozmikus árnyjáték kezdődik; a fatörzsek megüvegesednek, koronáik jégvirággá változnak.) A lenyugvó nappal egy vonalba kerülve és kellő magasságba meredve a felderítő rövidesen elérkezik a felfoghatatlanba.

2. Megeshet egy körültekintően megválasztott gőzfürdő felkeresése révén. Az (optimális esetben tradicionális török fürdőt rejtő) épület zsiliprendszerén átjutva a megfigyelő megérkezik a forró és folyékony mikrokozmosz epicentrumába. (Már útközben találkozhat félig emelkedett lélekállapotban leledző, üldögélő, heverésző vagy testüket fáradtan vonszoló, de szokatlanul derűs tekintetű látogatókkal.) A központi medence köré görbült teret különféle hófokú vízzel telt medencék, továbbá száraz szaunák és kamillás gőzben úszó ködkamrák szegélyezik. A fürdő látogatójának módjában áll testét tetszése szerint

forró, illetve hideg hatásoknak kitenni, a medencék közti utakat megválasztani, szintúgy a száraz és nedves végletek váltogatásának ritmusát kedvére alakítani. A meditatív másállapot rendszerint már a központi kupolába érve beáll. (Ebben jótékonyan közrejátsszik az üvegcserepeken át beszűrmlő fény, továbbá a páracseppeken szétpergő hangok földöntúli függönye.) A ködös gomolygásban kiszáratva elillan az idő, majd egy csengő felhangokkal kísért moraj ragadja magával a megfigyelőt, aki ettől kezdve a születése előtről oly jól ismert előidők őstengerébe merül.

3. A megfigyelőállás elérése *szerves ellendítők* közbeiktatásával is történhet. Az ilyen irányú elszakadások erre alkalmas füvek vagy fák füstjének felhajtóerejére támaszkodva történnek. Az emelkedés a füstölők üzembe helyezését követően, mély lélegzet vételével veszi kezdetét. (A légáram nyomán a részleges félteke érzékelő egységei élesre állnak, széttagolászöveti fékezés alá kerülnek, hogy helyet adjanak az egészes felől érkező összeköttetéseknek.) A megfelelő magasság elérésével közeli és távoli közismert kapcsolata kissé átrendeződik: a lehasznált tárgyak, a foltta foszlott formák eleddig ismeretlen imázssal lépnek át a szemhatáron, a tudott és tudattalan távolok képei pedig közvetlen közelben öltenek testet. Mintegy kilépnek a téridő textíliájából és más mintázatokba rendeződnek: a gondok összegömbölyödnek, a kilátások leplei látványosan felfeslenek, a lehetőségek mezői szokatlanul széles területekre terjednek szét, és távolról kiinduló összecsendülésekre kínálnak alkalmat. (Mindazonáltal a megfigyelőállás megközelítése egyáltalán nem veszélytelen, mivel a kellő magasság megtalálása éppoly nehéz, mint a fel szálló áramlatok örvényei közti navigálás.)

Az autogenetikus másállapot megközelítése leheveredéssel és fészkelődéssel (az elengedett testhelyzet megkeresésével) veszi kezdetét. Minden külső zaj és belső gond

elűzése után a megfigyelő testének teljes elnehezítéséhez és felmelegítéséhez folyamodik. (Szótlán szólítgatja különben szólítatlan testtájakat, azok pedig hallgatni kezdenek szavára.) A súlyos melegség elérése paradox módon a súlytalanság semmihez sem hasonlítható érzetével, testetlennek tetsző lebegéssel, úgynevezett levitációval jár.

A következő fokozatba a szív hangjának hallgatása vezet; hullámozására hangolódva a tér tagolatlan tengerére ér az utazó. A tágassággal azonban csak akkor töltökezik be teljesen, amikor átadja magát a lélegzésnek, és testhatárai a határtalannal érintkeznek. A meditatív másállapot megközelítésének ez az útja ennél is messzebb vezet, ha a mélymerülő engedni homloka hűvösségét magára hatni. Ekkor mintegy homloklemeze föllebben, és képessé válik a leglágyabb légáramok észlelésére, a levegőég kimeríthetetlen kékjének közvetlen kontemplálására.

Tetovált távolbalátók

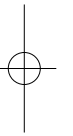
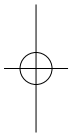
A nomád díszítőművészet egy különösen rövid periódusában tetovált távolbalátók készültek. Felbukkanásuk egybeesik azzal a nagymérvű átalakulással, melynek során a peremek szerepe fokozatosan központiá vált. A folyamat első fázisában készítőik a képszélek száműzésére és a képeknek a háttérbe való kiterjesztésére tettek kísérletet. A képek egyre nagyobbak lettek, szinte mindent elborítottak, miközben egyre jobban összemósódtak egymással és minden mással.

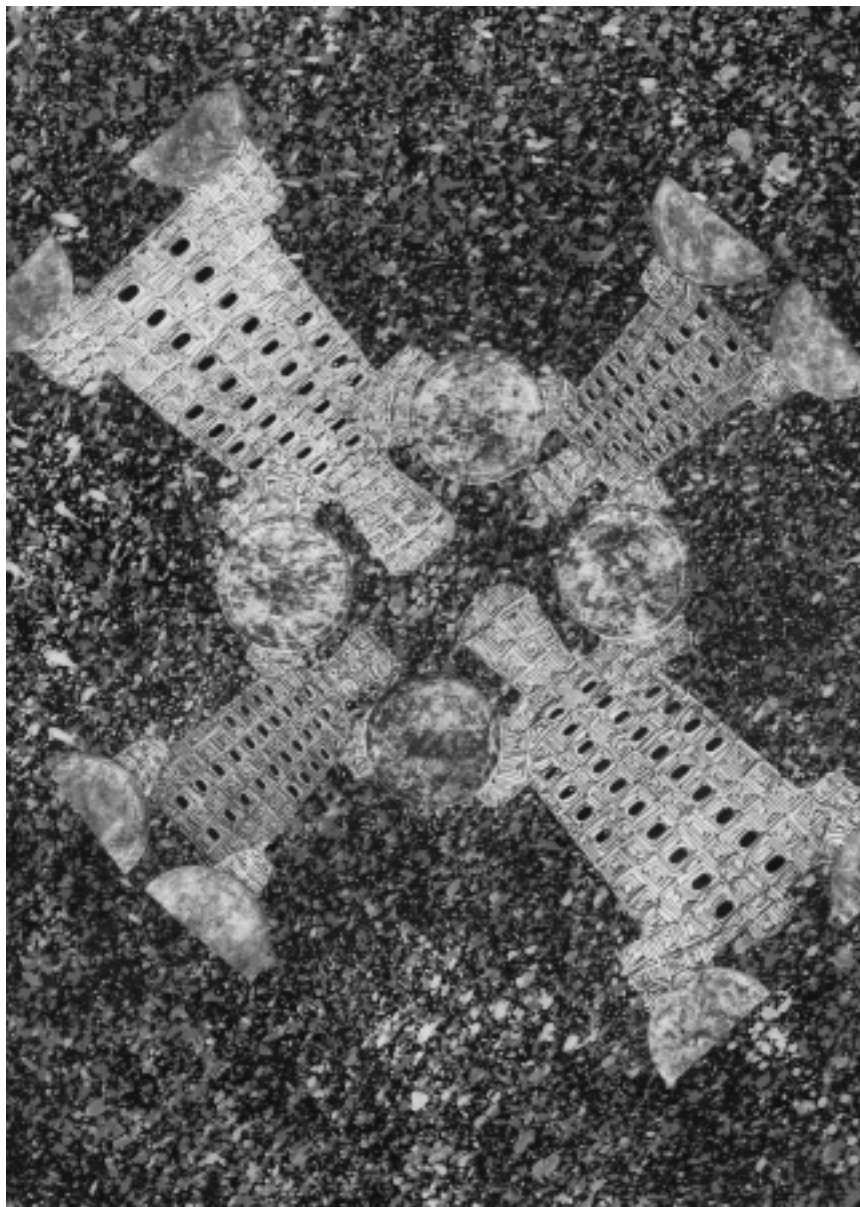
A növekvő ellenérzés ezúttal mégsem csapott át képrombolásba. A fordulat szokatlan szelídséggel ment végbe: a nomádok nem a képeket, hanem a kereteket vették rá a vándorlásra; még hozzá úgy, hogy a képek belsejébe tessékelték őket. Így a belső kereteken túlcorduló ábrázolatok rögtön mintegy idézőjelek között jelentek meg.

A legerjedtebb képkorlátozás, a tévékészülékek tetoválása is ebből ered. A tetoválás – ami csak utóbb, a testeket elborító tetűféleség (*tetkó*) járványszerű elterjedését követően kapta ezt a nevet – különféle belső kereteknek a képernyőre való felhordását jelentette. Az első időkben egyszerű ragasztóanyagok és festékek felhasználásával alakították ki a képen belüli képet. Kezdetben monokróm, egykeretes rendszert alkalmaztak. A későbbiekben váltak közkeletűvé az összetett, színes rendszerek.

A keretek kialakításában főként manierista mintákat követtek, de a természeti népeknél egykor elterjedt testdíszítés formakincséből is szívesen merítettek. A festést hamarosan maratási eljárásokkal váltották fel, mivel ezek maradandóbbnak bizonyultak. A tévékészülékek tetoválása nem állt meg a képernyőknél, az utolsó előtti fázisban már magát a sugárnyalóbot, illetve a jeláramlást is díszítették: egy e célra kifejlesztett eltérítőegység segítségével a néző tetszése szerint keretezhette, formálhatta és olvaszthatta egymásba a különféle csatornák képeit.

A távolbalátók tetoválásával a nomádok akkor hagytak fel, amikor a kereteket célkereszttel egészítették ki. Egy idő után ugyanis látásuk szinoptikussá vált: egyszerre volt képes négy párhuzamos, egyidejűleg folyó közvetítés követésére. Ehhez pedig nem kellett egyéb, mint négy egymásra helyezett közöséges vevőkészülék.

03. KÜLÖNÖS RENDELTETÉSŰ KÉSZÜLÉKEK

A feledtetők

A feledtetők a nomádok körében gyakori feszítettség, valamint a méltatlan tárgyak kiváltotta, egyébként érthető felindulás kiiktatására szolgálnak. Kívülről nem látszanak többnek egy tubákosszelencénél, az egyszerű külső azonban meglehetősen bonyolult berendezést rejt. A teljesen zárt testben ugyanis további egymásba illő testek – némely elbeszélések szerint végtelen – sora rejlik. E testek azonban nem simulnak egymáshoz, mint afféle matrjoskababák; épp ellenkezőleg: a készülék működése a nem érintkezés elvén alapul, amiként használata is ezen elv legszelebb és legszelídebb értelmének ismeretét feltételezi.

Az egymásba zárt testek minden egyes sarkát lehetővékony rugók kötik össze a hozzájuk legközelebb eső szögletekkel. Ez a meglehetősen érzékeny felfüggesztés adja a berendezés lelkét vagy még inkább velejét, mellyel az a való világ változásaira változatosan rezonál. A legkisebb mozdulatra is mozgásba lendülő rendszer különös finomságú és hasonlíthatatlan lágyságú hangokat ad. (Hallatlan hangja a magunkfajta kutatót arra a különös zenére emlékezteti, melyet gyermekkorában, hatalmas tengeri kagylókra hajolva hallott felzúgni, és amelyek azóta már, oly sok más természeti tüneménnyel együtt, az enyészet martalékává váltak.)

Külső megjelenésükre nézve a feledtetők változatos képet mutatnak. A hölgyek fülein többnyire kisebbeket és díszesebbeket látni; ezek több élben törnek meg és élénk színekben játszanak. A férfiak nagyobb és súlyosabb fe-

ledtetőket hordanak. Ezek formája egyszerűbb, kevesebb kiszögellést mutat, és többnyire a szintartomány sötétebb szegletéből származó fedőfesték borítja őket.

A feledtetők használata meglehetősen elterjedt; a köztereken majd minden második felnőtt nomád viseli – ebből, egyebek között, arra kell következtetnünk, hogy van mit feledniük.

Készülék a megfáradt tekintet megemelésére

Maga a készülék meglehetősen egyszerű: kétfelől nyitott kubus, melynek nyílásaiban egy fémtükör kapott helyet. A megfelelő működtetéshez szemmagasságban kellett elhelyezni. Ezért aztán talpazat is tartozik hozzá.

A készülék működése a fény és a tekintet tükrözésén, valamint eltérítésén alapul. Működési elvét tekintve néhány szakértő a vizuális aspektusra helyezi a hangsúlyt, míg mások a nézés mentális és eternális aspektusai felől közelítik meg, és hajlamosak arra, hogy a megvilágosodással hozzák összefüggésbe. Tény, hogy a készülék függőleges nyílásába tekintve a mindenkori néző az ég keretbe foglalt képét látja. Az átlósan elhelyezett tükör ugyanis a felső nyíláson át feltáruuló égbolt látványát közvetíti – legyen az akár a legigazabb kék, vagy a lególmosabb szürkesség. A tükörre hulló esőcseppeket egykor „az ég életadó könnyeinek” nevezték, és cseppformájú kristálykelyhekben fogták fel. E kelyhek égi eredetű tartalma körül különféle szenvedélméletek is kialakultak.

A megfáradt tekintet megemelése némi áttételességgel történt. A nomádok töredezett, távolbalátón iskolázott tekintete csak ilyen négyzetes kivágatok keretrendszerében tudta érzékelni a létezőket.

A berendezés helyes alkalmazásának a gondos elhelyezés éppoly elengedhetetlen feltétele volt, mint a rejtettség. Üzembe helyezésekor mindennemű feltűnést kerültek. Az újonnan felállított készülékre már másnap úgy tekintettek, mintha mindig is ott állt volna. (E tény meglehetősen nagy nehézséget okoz a készülékek kor meghatározását illetően.)

A tekintet megemelésének természetesen más eljárásai sem voltak előttük ismeretlenek. Ilyenkor a készülék használatától egyszerűen eltekintettek. Egy töredékesen fennmaradt tudósítás szerint ez a következőképpen történt:

„...tekintetük megemelését azzal kezdik, hogy fokozott figyelemmel viseltetnek a lábuk előtt elterülő térség iránt. Az ilyen irányú megfigyelés kettős célt szolgál: egyrészt megóv az esetleges elbotlásától, másrészt tudatosítja a tekintet alsóállását.

Miután túljutottak ezen és nyugvópontra leltek, kezdetét veszi az eleváció művelete: tekintetük a kiválasztott öböl partjai közötti, kezdetben keskeny, később egyre szélesebbre táguló víztiük-rön síklík végig. Egyre gyorsuló pillantásuk mind magasabbra emelkedve egyszer csak eléri a horizont vonalát, ahol hirtelen hátrahagyják a vizek kifutópályáját. Tekintetük ugyanis ekkor éri el az elszakadáshoz elengedhetetlen sebességet ...”

A Hatalmas Elhallgattató

A Hatalmas Elhallgattató, nevével ellentétben, meglehetősen kicsiny készülék. Használata a térségben széleskörűen elterjedt, területi megoszlása viszonylag egyenletes. A berendezés egyszerű érzékelőegységből és kiiktatórendszerből áll. Érzékelőit az emberi beszédhang rezgéstartományára kalibrálták, ennek következtében a legkülönbélebb kódok és jelek közül is képes volt kiszűrni a szavakat.

E készülék a régebbi rétegekben különféle hangkeltő, közvetítő- és tárolóberendezésekhez kapcsolva lelhető fel. A későbbi korok leleteiben már minden mástól elkülönítve, a személyes tárgyak között tűnik fel.

Egyes források szerint a Hatalmas Elhallgattató kifejlesztésére a különféleképpen sokszorosított és közvetített beszédhangok áradatszerű elterjedése adott okot. A korabeli nyelvhasználatban ugyanis a szó szólói egyre nagyobb szereptévesztésben szenvedtek: sirámok elegyedtek az elemzésekkel, szidalmak a szárnyas költői szavakkal; átkok léptek az átgondolás helyébe, s az érintkezés és az értekezés nyelve már nem volt elkülöníthető a ráolvasás révületétől. A berendezés e nyelvi lepedék elhárítására találtatott fel.

Alkalmazására először a személyes életterekben került sor: a különös, úgynevezett fikusz-kéztartást formáló készüléket a hangerősítő rendszer elé iktatták be. Korabeli beszámolókból tudjuk, hogy ezek a beszédhangokra a közvetítés szüneteltetésével reagáltak. A későbbiekben már phalaris-típusú modulációs egységekkel is ellátták őket. Ennek hatására a beszédhangok helyén többé nem fehérzaj áradt, hanem tetszőleges jellegű zene hallatszott – így szabadítván meg a hallgatót a torzult értelem terhétől.

A Hatalmas Elhallgattató elterjedésének második hulláma akkorra tehető, amikor élénk és tevékeny elmék ellentámadásba lendültek: immár nemcsak belső tereik védelmére használták. Ettől kezdve sokan – éppúgy, mint

időmérőiket – a testükön viselték. Így aztán az úton-út-félen hallatszó szövegáradatra megfelelő hangmagasságú zenei jelek jöttek válaszként. Ezek részben kioltották a szöveget, részben pedig olyan interferenciákat váltottak ki, melyek a mindenfelől támadó hangokat érthetetlen énekeszéddé alakították.

A Hatalmas Elhallgattató hatása az élet más területein is egyre hathatósabban érvényesült. (Neve is innen nyeri magyarázatát.) A hangzón visszaszorításán túl idővel alkalmasnak bizonyult a képáradat tetemes hányadának elhárítására is. Széles körű alkalmazása nyomán a fergeteges derű hulláma söpört végig a világon. A hangos-képes képtelenségekre már úgy tekintettek, mint korábban a némafilmek mosolyogtató mozdulataira. A monitorok hősei és hírnökei magánénekesekként jelentek meg; áriáikat közkacaj fogadta. A képgyártás lehanyatlott, és átadta a helyét az azóta már bevált, világszerte elterjedt elcsendesülési eljárásoknak.

Készülék a kiemelkedéstudomány szolgálatában

A kiemelkedéstudomány művelésének legelső eredményei a képkorszak környékéről kerültek elő. Ekkorra mintha kiemeltek volna a hagyományos elemelkedési képességek, és a kor nomádjai különféle eszközökkel és eljárásokkal kísérelték meg a kiszakadást. Az elemelkedések ez esetben is a megszokott mezőktől és a bevett vándorlási magasságtól távolodva történtek. Ezek a műveletek – szövegleletek tanúsága szerint – az idők során éppoly nélkülözhetetlenné váltak, mint más korokban a mindennapok mindenhatóságát megszakító különféle *meditatív másállapotok*.

A korai kiemelkedéstudomány készülékeinek legfontosabb alkatrésze egy töretlen parabolaívet mutató tányér volt, melyet többnyire fémből készítettek. Ezeket a nomádok építményeiken helyezték el, és az ég különféle pontjai felé fordították. Noha erre a célra többnyire a tetőzetek magaslati pontjait választották, találtak már oszlopra erősített, sőt, nemegyszer ablaknyílások elé helyezett berendezéseket is. (Ebből több kutató arra a következtetésre jutott, hogy a kiemelkedéstudomány még a fénynél is fontosabb szerepet játszott a nomád életben. Ezt a feltevést sokáig az a tény is alátámasztani látszott, hogy a készülék egyik típusát a *SatAn* felirat ékesítette. Bár akkoriban nem szenteltek különösebb figyelmet a fényhozó nevével fedett jelenségnek, a feltevés nem volt teljesen alaptalan. A tudósítások szerint ugyanis akkoriban az eget elég gyakran összetévesztették annak mindenféle földi másával. Utóbb azonban ezt az értelmezést el kellett vetni, mivel a felirat egy technikai terminus – satellite antennae – rövidítésének bizonyult.)

A készülék átalakító- és erősítőegységeit sajnos nem ismerjük, mivel alkotóelemeik az idők során teljesen elporladtak. Annyit azonban megtudtunk, hogy a berende-

zés képes volt közel hozni a messzeséget, és bent megjeleníteni a kinti történéseket. A kiemelkedéstudomány e korabeli kinetikáját közvetítésnek nevezték. A névben felsajlik az az út, melyen át a kiemelkedés fáradságos műveletét – kisebb erőfeszítést igénylő képes és képletes eljárásokkal – igyekeztek megkerülni. Ezek a megoldások rövid távon hatásosnak bizonyultak, és rájuk hangolódván a nomádok képessé váltak néminemű elrugaszkodásra.

A közvetett kiemelkedések azonban csak a félmagasság köztes állapotába juttatták őket. Ez egyebek mellett azzal a hátrányos következménnyel járt, hogy használói képtelenné váltak a vélt és a való világ megkülönböztetésére. Mindennek hatására a kiemelkedéstudomány művelése hosszú időre kihuny, átadván helyét a képeltés iparának és termékei konzumálásának.

A leletek tanúsága szerint fordulat akkor következett be, amikor kicsinyítés folytán a készülék fejre helyezhetővé vált. Úgy tűnik, ekkor nemcsak méreteiben, hanem működésében is jelentős változás történt, mivel a fejen hordott berendezés nélkülözött mindennemű közvetítőegységet: kezdetben két egymáshoz illesztett fél-, illetve negyedgömbből állt, melyek közül az alsó a fejhez igazodott, a felső pedig a fölébe boruló tér görbületét képezte le.

A későbbiekben a készülék alsó felét négy lábazattá alakították át, melyek közül az elülső kettő a halántékhoz simult. Az így kialakított *közvetlen kapcsolat* központi jelentőségre tett szert a nomád életben. Ezt mi sem mutatja jobban, mint az a tény, hogy a készülék stilizált, gazdagon díszített és sokszorosára nagyított másolatait a közvetlen kapcsolat emlékműveként tisztelték, és kultuszhelyeik közvetlen közelségében helyezték el.

Az Általános Átlényegítő

Az átlényegítőről számtalan – a digitális ravatalozástól az úri temetkezésig terjedő – tudósítás szól. Ám ezek legmélyebb rétegéről csak személyes érintettség esetén maradtak fel hitelt érdemlő megnyilatkozások. (Ezért aztán a szakírók többnyire feloldhatatlannak tekintik az elnevezésben szereplő általános és a hatékony működés személysége között feszülő nominális ellentétet.) A mélyérintés három főirányból érkezik – amint ezt fennmaradt szövegtörödékek mutatják:

1. A legszeretettebb személyek átlényegülésekor: „...először Léna néném halála révén értesültem róla. Elmosódott emlékeimben érkeztenek napja zavaros víz képével keveredik. (Testvéremmel az udvar távoli sarkában törpeharcákat eregettünk egy zavaros vizű halasgödörbe. A tórol hoztuk őket; a nagy őszi lehalászás után hemzsegték az apró tócsákban.) A falu népe fekete varjúhadként vette körül a folyosón kiterített test szünetjelét. A siratók felcsukló sóhajai közé harangkondulást kevert a hűvös szél.

Azóta tudom, hogy az átlényegülésnek ezer neve van; hol sutogva említik (hallatán a szemek egykönnyen elvizesednek), hol pedig félreérthetetlen harsánysággal az átlényegítő azonnali üzembe helyezését javasolják (»Pusztulj már el, pajtikám!; Minek él az ilyen?!; Hogy a dögevők telepednének tetemedre!«...).»

2. Ismeretlen személyek átlényegülésének láttán: „amikor az utcán előttünk menő öreg úr egyszer csak megmerevedik, menése átmenetileg a sétapálcájához hasonul, ám párhuzamosuk nem bizonyul tartósnak, a térdek megroggyannak, a törzs ferdén földre dől, és a fényes koponya tompa koppanással jut nyugvópontra a kövezeten.

Az átlényegülés rejtélyes érintése rögtön érezteti hatását: a járókelők azonnal gyűrűt vonnak köré; lehajolnak hozzá, kezét kezdik szorongatni, lélekzetének távolodó nesztét fürkészik, jól-

lehet kissé felfelé révedő szemei, még inkább arckifejezése kétségtelemné teszük, hogy már keresztülment az átlénygülésen, és földöntúli mosolyában már túlnani visszfény tükröződik.”

3. Az átlényegítő legközvetlenebb érintése húsba hatoló, mi több: vére menő benyomásokkal jár. (Ez elővételezéseire nézve éppúgy érvényes, mint az előrehaladottabb fokozatairól történő átmeneti visszatérés eseteire – melyekről szavahihető beszámolók száza szólnak.): „...átlénygülésem elővételezésén egy síkos februári estén estem át: a járdát borító jég friss, a ház sarka sötét, lépteim pedig sietősek voltak. Térhekkkel teli karral képtelen voltam enyhíteni az esést; fejfel előre csapódtam a földre. Az ütdés tompa hangja, majd nyomában a homlokom felől szétáradó fény átrendezte az időt; a pillanat táguló rése fölötti ámulat csaknem feledtette a feltörő fájdalmat. A szemlélődésből felocsúdva lassan kezdtem feltápászkozni. Arcmrol lesöpörtem a szemüveg szilánkjait, majd a sebből patakzó vért tenyeremmel valamelyest felfogva betámolyogtam az ajtón. Lefektettek, körbevettek, s miközben sebemmel foglalatostkodtak, kivételes nyugalmi állapotba kerültem. A tárgyak, a tervek és teendők, szintúgy a téri viszonylatok átrendeződtek, távoli és valószerűtlen színben tűntek fel. Valóságosnak csak azok az aggódo arcok látszottak, melyek fölém hajoltak és kezemet szorították. Azon a távolságon, ami ebből a tómeilyi halszemszögéből tárult fel, csak a szemek és az érintések szivárványhídjai vezettek át. Minden más messzire került, s közelségüket nem is kívántam már, mert amit így átrendeződve láttam, az a dolgok rendje volt.

Azóta tudni vélem, hogy lényünk miként lényegül át; a lélek dallama hogyan kezd leválni halandó hordozójáról, rezgőteste második fokozatáról, hogy az idők végezetéig töretlenül folytatassa országán és világon átvezető átlénygülését.”

Készülék a szemközi homlokzat kontemplálására

A készüléket nomád körökben különösen félhold idején kedvelik. Ilyenkor a sápadt fényű kisbolygó kipróbáltan jótékony hatással van a képzeletre. Mindazonáltal mégsem kell feltétlenül fezzel fednünk a fejünket. A fogyó vagy éppen növekvő holdsarló e nélkül is magára vonja figyelmünket, és továbbvezeti képletes tekintetünket: más égi tájakra és más e világi vándorokra.

A készülék üzembe helyezésének van egy ideális időpontja: az a legillanékonyabb napszak, amikor a világosság már veszni készül. Ekkor ugyanis felélednek évezredes éjszakai érzékeink. Kíélesedünk a neszekre, az illatokra és a fényekre. Hátrahagytuk már a nap hátrahagyandó ügyeit, kezdetét veszi a napesti elrendeződés, ülepedés, tisztulás, törlődés.

A hely kiválasztásakor érdemes előnyben részesíteni a második emeleti erkélyeket; ezekről egyszerre adódik alálátás és rálátás. (Jó, ha nem egyenesen közelítjük meg, hanem kerülő úton, oldalazva megyünk, s csak odaérve vesszük szemügyre – így ugyanis páratlan élményben lehet részünk.) A hatás teljessé tévése érdekében alkalmazhatunk háttérzenét, de ez nem elengedhetetlen: a város végtelenített hangsávját is használhatjuk.

A Hold a helyén van: a homlokzat fölött. A háttérben alkonyul. A Szemközi Homlokzat képkockái az égalattiak együttállásáról, esendőségéről, az elmúlásról és más effélékről szólnak. Ilyenkor egyenes adásban érkezik az ezerféleképpen élt élet. Bízvást beindíthatjuk kontemplálóberendezésünket! Szögezzük szemünket a Szemközi Homlokzatra! Figyeljük a felvillanásokat, az árnyfoltok fodrozódását a mélyülő éjben! (Olykor egyidejűleg vilódnak a különböző ablakok; mögöttük, a totemtelevíziók tövében zajlik az esti elrévedés. Másutt díszkivi-

lágításban magánszámokat szemlélhetünk; alkalmi árnyjátékot egy vagy több szereplővel.)

E helyen rálelhetünk a kétségtelen érzések és a végső kérdések kifutópályájára, ahol kellően képezhetjük képzeletünket, élesíthetjük nem enyésző emlékeinket. (Mindazonáltal nem kell feltétlenül kontemplálókészüléket használnunk. Az esetlegesség erejére vagy az ég kegyére is ráhagyatkozhatunk, hogy kiválassza helyünket és élezze érzékeinket. Ilyenkor az esemény egyszerűen csak mesés velünk. És ez így jó.)

Szemhatár-szélesítők

A közönséges telematikus készülékekkel ellentétben a szemhatár-szélesítők nem a látómező – látszólagos – tágitásának elvén alapultak. Nem éltek a látószöveget megnövelő képkompresszióval, sem pedig a hagyományos atropinapparátusokkal. Az életnek abban a mélységében, ahol a szemhatár-szélesítők maguktól működésbe léptek, az efféle berendezések amúgy is alkalmatlannak bizonyultak volna.

A szemhatár-szélesítők működéséről ugyan nem maradt ránk hitelt érdemlő leírás, ám tudjuk, hogy az érintetteket többnyire teljesen váratlanul érte, és a mozdulatlanságig menően lenyűgözte az ekkor megnyíló *más mélységek* – vagy ellenkező nézőpontú megfogalmazásban: – *más magaslatok* látványa.

Különbféle közvetett források alapján arra kell következtetnünk, hogy ebben döntően a külső és a belső szem különös kiélesedése és összehangolódása játszott közre. Nem eldönthető azonban, hogy az optikai vagy a mentális működés mozdult-e ki előbb megszokott pályájáról. Így aztán csak feltevéseink lehetnek arra nézve, hogy a készülék autoreceptorai mely szervvel szervesültek – ha voltak egyáltalán ilyenek –, és be kell vallanunk, hogy a szemhatár-szélesítés általunk teljességgel ismeretlen elveken és eljárásokon alapult. Mindenesetre a tudósítók erős érzelmi élményekről számolnak be, anélkül hogy ezek keletkezésének körülményeit különösebben ecsetelnék. Néhány beszámolóban ugyan szó esik a „Tágabb Összefüggések Tartományáról” – amit más metszetben „Egyetemes Együttállásnak” is neveznek –, e helyeket azonban eddig még nem sikerült lokalizálni, illetőleg mibenlétüket feltárni.

A szemhatár-szélesítés élményköréről a legteljesebbnek tekinthető beszámoló egy enyhén sérült memóriában maradt fenn:

„...a Szürkület Szárnyai már elkezdték kiszorítani a fehér fények raszterét a kockakövek közül. A kései óra kihaltságán alig enyhített egy-egy magasra hangolt csizmacsattogás. A lányok a kertet keretező szegélyen kerengtek, olykor fennakadtak a cserjéken, majd újult erővel folytatták a fogócskát.

A várfal mögül a zsilipeléstől zsongó város zaját hozta a szél. Távoli tremolóként szaggatott sziréni hangok szóltak. A szemközti hegyoldal elmosódó formái közé éles négyzeteket metszett egy-egy fedélzeti fényforrás. A Naphegy tetején ezúttal is üresen álltak a légikikötő széttárt karjai. A torony tűhegyes árboca a még élénk színekben játszó nyugati égboltba szűrődött. Távól, a túlsó gerinchajlat fölött súlyos, sötét felhősávok vonultak. Az egyre mélyebben kéklő ég alatt kondenzcsíkok vetettek keresztet. Szárnyak közt cirrus minorok hajóztak át, valószínűtlenül rózsás redőket vetve...

...akkor a függőlegesek megdőltek, a szilárd testek szállongani kezdtek. A kiszögellések tengeröböl szirtjeinek tetszettek. A köztes terek rétegei táblákba töredezték és egymásra torlódtak. A közeli körvonalak beleveszték a szélesre tágult horizontba...

...egy pillanat alatt súlyukat veszítették a viszonyítás vonaljai. A testek egymásra tornyosuló tömbjei testetlennek tetszettek. Lila és zöld fényekben fürdőztek a formák, ahogy a felhőket átörve felragyogott a napostya korongja...”

04. NÉPEK, LÉNYEK

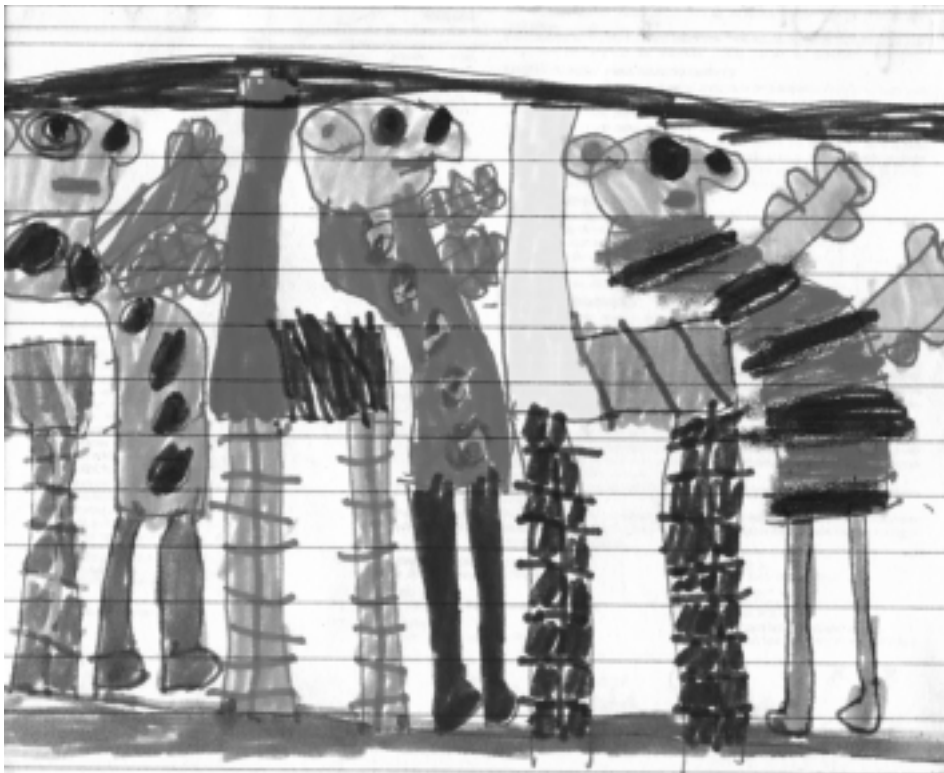
A növekvő napok népe

Későújkori népismereti töredék

A nép útjai homályba vesznek. A homály egyik neve: jövőendő. A másik neve: múlt.

Ugyan nyelvek sokaságát beszéljük, de a meghallásnak és a megértésnek csekély reményében. Ezért aztán nem is igen állnak szóba egymással. Helyettük a *szervek* szólnak: testük és társadalmuk szervei. Ha nagy néha mégis szót váltanak egymással, beszédük sietős, a gyakorlatias eljárásokra szorítózkodó, és többnyire éppúgy nélkülözi a határozott értelmet, mint az erőteljes képeket. A különféle törzsekhez tartozó egyedek nem is értik meg egymást, noha ugyanazokat a szavakat használják. (Ehhez nemcsak a jó szándék hiányzik, hanem az utalások, a tapasztalat- és értelmezésmintázatok hozzávetőleges hasonlósága.) Nem segíti elő a megértést a készülékeikből áradó hang- és szövegfüggöny, valamint a hallgatásra való össznépi hajlam, melyet többnyire csak indulatszavak szoktak átszakítani.

Nem ismerik a megállapodottságot. Akárcsak az *emelkedő spirál* és a *növekvő város népe*, ők is a haladás útját járják: a jövő felködlő képei felé egyre újabb és újabb létesítmények lépcsőit emelik. Ezenközben a célképzet időről időre elszíneződik, a célirány pedig – előbb észrevétlenül, később pedig számottevően – eltér a korábbi célétélezés irányától. Az így létrejövő, szakaszosan megtörő építmény szabályos görbülete folytán e nomádok állandóan

az idő kanyarulatában kötnek ki: az előttük álló kaptató éppúgy takarásba kerül, mint az éppen hátrahagyott múlt.

Többnyire a tér egymásba nyíló zárványait lakják. Öntudatlanul elmélyülnek bennük, akaratlan is át meg átérzik e helyek mélységeit és magaslatait. A rendelkezésre álló terek szűkössége behatárolja, határozott formák közé szorítja, és a küszöbökön túli térségek kutatására készíti őket.

A szétszabdalt és földarabolt idő uralma alatt élnek; múlását percre adagolt porciókban mérik. Ezért aztán az egyik kimért pillanattól a másikba való átkerülést gyakran zuhanásként élik át. A vákuum és a túlnyomás hullámölgyei és -hegyei között hajóznak.

Szinte mindig úton vannak. Reggelenként szálláshe-lyeikről indulnak útnak, hogy időáldozatot helyezzenek el a – tőlük többnyire távol eső – munka oltárán. Az áldozat olykor lassúdad és maradványokban gazdag, gyakran viszont sietős és értelem híján való. Mindazonáltal fárasztó és időigényes: a nap túlnyomó részére kiterjed.

Munkamegosztásuk következtében környezetükben egyre több a tárgy. A tárgyak közti közlekedés és a velük való bánásmódok egyre bonyodalmasabbak. Elsajátításuk egyre több időt emészt föl, és egyre nagyobb akadályokat tornyoz a felnövekvő nemzedékek elé. E nyomasztó terhek alatt temérdek indulat halmozódik föl és keres kiutat.

Munkamegosztásuk nemcsak a tevékenységeket osztotta meg, hanem őket magukat is. Számptalan szeglet él és alakul bennük egymás mellett – az újraegészülés csekély reményével.

Tömegesen feledkeznek el a vándorlás szakadatlan voltáról. Abban a hiszemben szenvednek, hogy különféle tárgyakhoz való kötődésük révén megállapodhatnak ezen a tájon. Atavisztikus kapaszkodási ösztönrel törekszenek a legkülönfélébb alakzatokhoz láncolódnak – így akarván megszilárdítani állandóságukat a változandóság földjén.

Sokan úgy tesznek, mintha az örökkévalóságban él-nének: a végesség zárójelait csak a széleken, ábrándos ál-cák mögött tűrik meg. Abban a hiszemben szenvednek, hogy a vég elleplezésével tágabb teret engednek az élet-nek vélt révületnek. Temetkezési szokásaik talán ezért is egészen egyedülállóak. Rejtélyes okokból olykor több-szöri eltemetéssel élnek. Hozzátartozóik hamvait – ha úgy hozzák a fordulatok fuvalmai – kihantolják, és a he-tedik határból is hazahozzák.

Előttörténetük szövevényes viszályai folytán egyálta-lán nem ismerik az egyezményesség elvét. Sokáig sehon-nai sudrák dinasztiák uralkodtak felettük, akik a Nagy Kol-lektívába kényszerítették őket. A kényszerközösség ka-rámjába rekesztve még nehezebben viselték el egymást, mint külön-külön magukat és a másikat. Mivel folyvást viselkedniük és alakoskodniuk kellett, temérdek hasadt lélek keletkezett.

A megosztottságok miatt a legelválasztottabb ormo-kat lakják, és az ösbizalmatlanság állapotában élnek. Rá-adásul ez többnyire az önmagukhoz való viszonyra is ki-terjed: ahogy másokban, úgy önmagukban sem igen bíz-nak. A temérdek készletéstől és tudástól túlterhelten ál-landóan hártó hadműveletekre kényszerülnek; ezek ha-tására *énjük* ezer rétegre töredezik. A kollektív subjek-tum – a *mi* – éppoly koholmányoknak bizonyult, mint a kar-téziánus *én* építménye. Az előbbi elve szerint szabályo-zott egyedeken – az általános adottságokon kívül – keres-ve sem lehetett közös vonásokra lelteni. Erőszakolt haszná-lata folytán még ama kevés közös vonás is semmivé fosz-lott, amin egykor ez a szócska alapult.

Tarkaságuk tulajdonképpen tüneményes és túlmegy minden mértéken: a zaklatottság, valamint a tépettség tel-jes pompáját mutatja.

Noha e nomád élet az elviselhetetlen határán húzó-dik, a benne megízlelhető örömök következtében mégis-

csak az elviselhetőség jegyében áll. Az örömök számos forrásból fakadnak, és e források bármikor megnyílhatnak.

Talán ennek is köszönhető, hogy e nomádok kétél-tűk: két világ polgáiraiként kettős életet élnek. Az egyik közegében csupaszabb és csendesebb lényük kiemelkedik a köré kövült páncélzatból. (Ekkor mérik fel a megtett út hosszát, a párhuzamos pályákon haladó társakat, az előttük álló emelkedőket; helyzetüket a föld felett, az ég alatt.) A napi bevetések során lényük e sérülékenyebb fele visszahúzódik a másik fedezékébe; mintegy belesüllyed a hordozó test fedélközének védettségébe.

Kalandozásaik közben a személyes mértékre hagyatkoznak, amit olykor lelkiismeretnek is neveznek. Ez a mérték elengedhetetlen a létszegletek különfeleségében való eligazodáshoz. Ha képesek lennének egybelátni ezek összességét, a világ elviselhetetlenül éles fényben állna előttük. Ám szemük még nem képes erre; a horizontok sokaságából mindig csak egy az, amelynek tisztánlátására képesek. Ez pedig többnyire az éppen útjukba eső unt vadon.

A morfománok

Abban az időben, amikor a morfománok megjelentek, nemcsak az egyszemélyes csoportok sokasodtak meg, hanem az egyszemélyes népek is egyre többen lettek. Mi több, jó okunk van feltételezni, hogy Napnyugaton a III. évezredben már csak egyszemélyes népek léteztek. (Ennek ugyan ellentmondani látszik, hogy közülük némelyek olykor közös révülésekkel vagy kollektivista kicsapongásokkal kísérelték meg enyhíteni a szingularitásuk ténye fölött érzett szomorúságukat.) Egy korabeli szerző szerint ugyanis „*az ember szabadon eresztett szingularitások együjtésévé vált; nevek, személynevek, ujjkormök, dolgok, állatok, apró események együjtésévé*”.

A jelek szerint a morfománok a mondialiis mindenségben voltak honosak: a mérsékelt és a hideg égöv határán vándoroltak. Végigvonultak az Alpok gleccserein, az északi tengerek partvidékein, feltűntek a komáromi erődítmény kazamatáiban, akárcsak a Hebridák szeles szigetein.

Amint az Zarándoklatukból elég jól kivehető, szerettek egymástól megfelelő távolságot tartani. Mondhatni: a *diszkrécio* és a *distancia* ösvényein járni. Ezek a – szerzetesi eredetű – erények hétköznapi életükben, szomszédsági viszonyaikban, sőt családi életükben is szemléletesen megmutatkoznak.

A távolságot nem térben, hanem időben mérik. Tapasztalataik ugyanis arról tanúskodnak, hogy a testek között – a tér univerzális tágulása következtében – tizedmásodpercek alatt is rések támadhatnak, amelyekben észrevétlenül elvész az iménti közelség emléke. A domborzat egyenetlensége folytán a vándorlásról különben sem a megtett utak, hanem a kedvező konstellációk (az égi mellett a tárgyi és emberi együttállások, árny- és fényviszonyok) éles pillanatai tudósítanak, mivel csak ilyen mintá-

zatok képesek a későbbiekben nagyobb, emlékek nevezett neuronkötegek tüzét kiváltani.

Memóriáik kapacitásának, valamint képzeletük és kelmék hajlékonyságának köszönhetően néha képesek voltak kitölteni egy-egy néhány ezer éves időrest. (A *hatvanperegyes* pillanatban történetesen egy vérvörös morfon feszül, és áramlik szét a merőlegesbe emelt megalit hasadékában.)

Úgy tűnik, hogy a distancia pátozását a morfománoknál az elemi együttérzés kifinomult képessége ellenpontozza – és tartja élhető egyensúlyban. A *kontúrellekek* kultuszáról készült felvétel tanúsága szerint a *compassio* képessége az alaki azonosulásig terjed. Ez nem utolsósorban annak köszönhető, hogy a morfománok teste az alak masszívuma és az amorf átmenetiség közötti határmezsgyén mutatkozik. Történetírásuk ennek eredetéről nem tudósít, művészettörténet-írásuk azonban az absztrakció és figurativitás közti feszültség fenomenális feloldásaként tartja számon.

Mutánsok

Időről időre a nomádok körül mindenféle különös mutánsok is felbukkannak. Ezek közt éppúgy vannak rövid életű fajok, mint szívós, majd minden érző lényt túlélő szerzetek. A mutációk egy része egyenesen a fejlődélmélet megcsúfolásának ígérkezik. A leg-erőteljesebb szerveket és szervezeteket fejlesztő fajok ugyanis hosszabb távon felélik saját életfeltételeiket, míg az érzékenyebb testtel és szenzibilisebb észlelőberendezéssel bíró lények körültekintően élnek, és minden más mutációt túlélni látszanak. Az önkéntelen módosulásokon átment állatok mellett önkéntesen módosult emberi mutánsok is előfordulnak. Ez utóbbiak közül néhány tagadhatatlanul tökéletes animális arculatra tett szert.

Az elbée

(anima vocabilitus area)

Az elbée (LBL, Levegőbe Beszélő Létező) a legképtelenebb pillanatokban képes megdermedni, a fejéhez kapni, és a levegőbe beszélni. (Archaikus ábrázolásokon ehhez a művelethez még maroknyi készüléket használtak, mely a későbbiekben hallókürtőik közvetlen részévé vált – aminek káros kísérőjelenségeként fülkagylóik enyhén elszíneződtek.)

Az elbéelek egy láthatatlan szálon lógnak, mely mindenhová utánuk ér. (Egyes kutatók szerint ez a szál része egy hálónak, mely megszabja lehetséges mozgásaik körét. A szál változó hosszúságú és elszakíthatatlan. Megfeszülése arról ismerszik fel, hogy az LBL hirtelen felkapja a fejét, szemei – mintha jelenést észlelnének – a messze-ségbe révednek. Ezt követő arckifejezésük, szintúgy hangszínük széles és változatos spektrumot mutat, mely fi-

gyelemre méltó ellentétben áll a poráz megfeszülését érzékelő ebek szemének mondhatatlan szomorúságával.)

Más megfigyelők szerint ez a szál inkább egy sajátos cella származéka, mely hálózatfüggő életmódjukkal összefüggésben fejlődött ki. (Felső kapcsolatuk bármikor képes megszólítani őket, hangjára figyelmezik, mi több, fennhangon felelnek.) E kutatók feltevése szerint a cella fala elasztikus, híven követi az LBL mozgását, személyszerkezetének kiszögelléseit, és csak az egyedfejlődés késői fázisában alakul ki. (Analitikusok a magzatburokból, illetve a burok rekonstruálásának elfojtott vágyából eredeztetik, e tézis azonban eddig még nem nyert bizonyítást.)

A Levegőbe Beszélő Létezők állandóan mozgásban vannak, folyvást váltogatják az együtt- és különlétövezeiteket, a pihenőhelyeket és a vadászterületeket. Mozgásuk kezdetben a szabad portyázás benyomását kelti, ám kis idő múltán kiderül, hogy valójában a túltengő sokféleség tengere sodorja őket magával. (Mivel áradatának átrendeződése állandóvá vált, az LBL valójában egy zajló jégmezőn leledzik, ahol a nap mint nap keletkező törésvonalak tízezerein kel túltennie magát.) Egyes feltevések szerint űzött életmódjuk készítette őket arra, hogy révülésük alatt – ők ezt maguk közt „hívás”-nak mondják – egymástól teljesen eltérő téridőkben egyszerre is képesek jelen lenni (társalogni, intézkedni, ténykedni – legalábbis levegőbe beszélt elbeszéléseik alapján erre kell következtetni).

A terhet, amit az egymástól homlokegyenest eltérő képességeket kívánó életterületek közötti kalandozás kényszere teremt, súlyosan megszenvedik. Ennek tudható be, hogy kifejlett egyedeik kezdenek képtelenné válni a tartós koncentrációra. A hosszabb együttléteket éppoly nehezen viselik, mint a tartós egyedülletet.

Különös képességüket kezdetben csodálat övezte. (Alkalmi illuzionisták és szeriális műanyag-megmunkálók

az imitálásukkal is kísérleteztek.) A későbbiekben azonban a levegőbe beszélés mind gyakrabban kínos helyzeteket teremtett és egyre jobban kiszorult a közterekről. Hovatovább az érzékenyebb észlelőkkel működő elbúcsók is belátták: ők járnak a legjobban, ha fejüket mind gyakrabban húzzák ki a láthatatlan, ám annál hathatósabban köréjük feszített hurokból.

Az olvasóállat

(*anima legera*)

Az olvasóállat a többé-kevésbé beérett betűvetésen él. Az aratandó szemes meglehetősen elegyes. (Ritka az a tíz sornyi vetés, amiből kilencet ne kellett volna elvetni.) A termőtalaj túlélénkített, a termény többnyire nem kiérlelt. A kelet–nyugati üledéken, amit olykor dívánnak, sőt divinálisnak is neveznek, tömérdek emészthetetlen töltelék halmozódott fel. (Ezért burjánzanak rajta úgy a borzas turbolyák, a kutyabengék és a bíborherék.) Az aratáshoz amúgy is hiányzik a megfelelő idő. Az olvasóállatok szemejárása ugyan szélesebb (és az élet zajlási sebességétől sebzett), ám még ez sem elégséges. (Nem is lehet, ezért aztán teret engednek az esetlegesnek, az öntevékeny összecsendüléseknek.)

Sziréni és metasziréni hangzón övezi őket (reklámrikkancsok, hírhírók, önszótírók és egyéb szószaporító szerzetek). Ettől aztán alig hallják a hangjukat. (Ez csak néha válik hallhatóvá, ha némi csendesség támad körülöttük vagy bennünk: amikor zsongássá ülepszik a zajok zűrzavara, és a futamok lefékeződnek a fejben.)

Olvasóosztágaik általában három fokozatban haladnak: a sebesen pásztázó szemmozgással végzett betűszemelgetés kószolgatásra, tájékozódásra vagy egyszerű kalandozásra szolgál. A sorok közötti komótosabb előrehaladás tömörebb táplálék esetén jellemző. Gyakori megállások, szétnézések a legtartalmasabb szövegek szemelgetése közben fordulnak elő.

Az olvasóállatok néha ún. olvasót vesznek bal kezükbe. Az olvasó egyrészt kapaszkodóként szolgál a szövegáradat közepette keletkező szédületben, másrészt szemelgetése megkönnyíti egyéb olvasandók és mondandók számontartását.

Egyes egyedeik a képzelet költötte helyeket kedvelik, mások inkább a szellem színezte terekben szeretnek leledzeni. (Az irodalmi impresszionizmus nagy kiterjedésű ingoványait, valamint a teóriatermelés papírtigriseinek vadászterületeit egyaránt kerülik.) Az olvasóállatok leginkább azt szeretik, ha a lineárisan rögzített villanások szépen szerkesztett egymásutánja a villámok vonalvezetését idézi.

Köz-helyeik szétszéledtsége, valamint a szólítások és a betűvetések személyre szóló volta miatt külön-külön járják felderítőútjaikat. (Ami egyébként nem zárja ki, sőt egyenesen megköveteli, hogy időnként üzeneteket váltsanak; hogy szót ejtsenek egy s másról; hogy olykor lássák is egymást: egymás belső tájait, legbensőbb belátásait.)

Különös szokásuk, hogy napszálltakor személyes rejtekükbe vonulnak vissza, ahol – a tisztánlátás vágyától vezetettve – csak mintegy lőrésen keresztül engedik át szemeiken a látóhatárt. Az idők során a fejükben kialakult camera obscura segítségével így rendkívül magas felbontású megfigyelésekre nyílik módjuk – melyeket aztán a maguk kertecskéjének kiművelésében törekszenek tekintetbe venni.

A hirdetéshiéna

(*hyaena reclama*)

A hirdetéshiénák jövőhulladékon élnek. Az étvágygerjesztően meglengetett jövőkoncokból már a jelenben leszakítják a maguk cubájkját. (Falás közben még szokott egykedvűségükről is megfélekedeznek, s gyakran hallhatjuk, hogy vad dulakodásba keverednek egymással, vicso-rognak, rikoitoznak és röhögnek a konc felett.) A közön-séges foltos hiénaival ellentétben nem a hulladék eltüntetésén, hanem hathatós szaporításán fáradoznak. (A futu-rum így elővételezett felfalása folytán még azon jövő-szegmensek is bomlásnak indulnak, amire a hirdetéshié-nák nem vetettek szemet.)

A hulladékjövő eljövételét ezerféleképpen képesek elősegíteni. Eszköztáruk éppoly kimeríthetetlennek tű-nik, mint annak a tőkésúlynak a tolóereje, mely egyre to-vább úzi & taszítja őket. A hirdetéshiénák vadászterülete ezért valójában végtelen: tevékenységi területük egyre tá-gul, és előbb-utóbb elkerülhetetlenül egybeesik a bejár-ható teljességgel.

Zsákmányukat meglehetősen céltudatosan közelítik meg. A tudományos tájolás haladottabb eljárásai mellett a bájolás és bűvölés hagyományos módszereit sem tartják megvetendőnek. A hirdetéshiénák elsősorban a hisze-meket keresik. Szemüket és orrukat folyvást a vágyak fe-lől fúvó szelekbe fúrják, a vágyváladékok nyomelemei alapján lokalizálják a kibocsátás helyét, majd mintavevő-ikkkel lélek-, környezet- és talajtani tesztekkel végeznek. A betájolhatók lehetséges körének felmérése után meg-kezdik az adott populáció befolyásolására legalkalmasabb légvárak építését. Tetszetős, trójai típusú látszatkelteikkel behatolnak a legkisebb időrésbe, és feltalálják magukat bármilyen felhasználói felületen. A települések és tájak

mállasztását fém szerkezetek felállításával kezdik, és kép-televények kihelyezésével folytatják. Az ilyen televé-nyekben keltetett tűférgék felhői aztán az arra haladók szemébe vetődnek, és ott sóvárkórást keltenek.

A hirdetéshiénák szívesen törnek be tudatalatti terü-letekre. Úton-útfélen válogatott vágykeltőket, csinosan álcázott csapdákat helyeznek el. (Csalétkül többé-kevés-bé fedetlen friss testeket bérelnek fel.) Legjobban a gy-a-nútlan zsenge húst szeretik, ezért hálóikat nagy kedvvel vetik ki gyermekekre. (Meggyőzik őket arról, hogy ár-nyaik tulajdonképpen álruhás varázslók, akik emberi ala-kot öltve kóborolnak a képernyőkön, és képesek a leg-képtelenebb elképzelések kivitelezésére.)

Mivel a hirdetéshiénák a hiszékenység leghatékonyabb vámszedői, magától értetődő, hogy ők maguk semmiben sem hisznek.

Hatékonyáguk titka kikutathatatlan. Egyes esetek-ben ugyanis elég, ha a hirdetéshiéna árnyéka humanoi-dákra vetődik, azok szempillantás alatt képesek elveszte-ni eszüket, és hanyatt-homlok rohanni a hívó szavak nyo-mában. Humanoidokra inkább a szirénhiéna hangja hat hasonlóképpen, mely a harántcsíkos hiéna fülsértően ri-kácsoló hangjával ellentétben bársonyos és behízslgő.

További terjedésüknek – természetes ellenségek hiá-nyában – eddig csak a Szivárványharcosok Szövetsége sza-bott valamelyes gátat, jöllehet a hirdetéshiénák már az egész világra szemet vetettek.

A phalaris-lepke

(*papilio dolorosa*)

A phalaris-lárvák fájdalomból születnek. Ontogenezisük meglehetősen különös: keletkezésüket a legkülönfélébb fájdalomforrás képes kiváltani (testi-lelki gyötrelmek, szenvedélyek, együttérzések, alkony-élmények etc.). A lárvák a születési szenvedéseket hátrahagyva hamarosan önálló életre és érzésekre képesek.

A phalaris-lárvák rendkívül tevékenyek. Elsősorban az önszerveződés terén mutatnak tündökletes képességeket: már néhány felsejlő sarj létrejötte elegendő ahhoz, hogy növekedésük sosem látott sűrűséget sorjazzon. A folszerűen fejlődő szövetek egyre élénkebb kölcsönkapcsolatra lépnek egymással. Az egyes tagok tökéletlenségeit, a szervülés hiányait, a test félkész foltjait a részek közti ko-evolutív közreműködés rendkívül hatékonyan képes kiigazítani. (Egyes feltevések szerint felépülési folyamataikat ún. Gestalt-gének vezérlik. Újabb kutatások szerint ezek az erősen absztrahált alakzatok – megfelelő megvilágításban – láthatóvá is válnak.)

A phalaris-lepkék fölöttébb differenciált lények. Különbözőségeik már lárvakorban erős eltérésekhez vezetnek. Álcákat csak azon egyedeik növesztenek, amelyek inkább a rejtőzés és a bújócskázás kultúrájában kívánnak élni. (Nemcsak a testük ki- vagy eltakarása terén törek-szenek új arányok és mintázatok kialakítására, hanem főként a személyüket illetően: közszemlére csak szemléletes részeit szeretik kitenni. Erre nem a személyes szenny-es kitergetésétől való tartózkodás készíteti őket, hanem a csillagnak [star] nevezett szerzetek álcacsóválásának széles körben elterjedt kultuszától való viszolygás.)

Vannak köztük olyanok, akik miután levedlették bőrüket, nem növesztenek újat: pusztá idegvégződéseiket teszik ki az éles levegőnek vagy a tűző napnak. Ettől lé-

nyük állandó lázban ég, énekükben azonban nyoma sincs semmiféle gyötrelmeknek. Mi több, ujjongó és dicsérő dalok ezek, mivel hangjukkal öntestüket is átérzetik, és folyton fölébe kerekednek a fájdalomnak.

A phalaris-állatok idővel minden közvetítő nélkül képesek szferikus szólamokká szelídíteni, vagy földöntúli konfigurációkká fejleszteni az őket érő fájdalmakat. A fájdalom formafejlesztő fegyelme, tapasztalatának testközelisége és lendítőereje mellett *transzformációs tradíciójuk* segíti őket ebben. Ezért nem is különösebben meglepő, hogy e törekeny lények igen nagy horderejű tettekre képesek: a lepke szárnyának egyetlen mozdulatával akár a fél Földön végigsöprő forgószelek is támadhatnak.

A szárnysegeetek

Fejlett haláltudatú, rövid életű populáció volt. Ennek ellenére leleteik még ma is gyakran merülnek föl a különféle létrétegekben; ott, ahol egy kudarc kivirágzik, vagy feltárul történeti horizontja, netán megtapasztalása populárisrá kezd válni. (Így például a „lelombozódik” ige eredete is e madárnyelvre vezethető vissza.)

A szárnysegeetek kihalásában egy mindeddig azonosíthatatlannak bizonyult Nagy Ellenség játszott döntő szerepet, mely ellenség egyébként önkeblükből kélt, beszélte nyelvüket, és szívhez szóló szavakon szólt (értelemszerűen: az elme kikerülésével).

Egyes források szerint a szárnysegeetek derűtlenségüket gyilkos iróniával enyhítették, mely irónia élet, akár csak egykor a sevillai pengéét, minden érintett rettegte: „Minden célzásuk talált, és találatuk megsemmisítő erejű volt” – állapította meg róluk egy korabeli kutató.

A maga korában feltehetően igen fejlett mondavilágukból csak az alábbi eredetmonda töredéke maradt fenn:

*Kezdetben volt a jó.
Aztán már csak egyre rosszabb lett minden.
Fájni kezdett a föld,
ólommá aszott össze az idő
és lesújtó lett minden létező.
/.../
Eljött a tovahaladó alkonyat
– Aurórával az élen –
és hamarosan beállt
a sötétség délben. /.../
Azon a napon elborult az ég,
hűlt helyét rőt neontörpék
csillagtestei belepték.
/.../*

*Addig láttak szemeink világlást,
füleink hallották a csendet,
a csend visszhangzó hívását.
/.../
Először a szárnyakat metszették le,
aztán elszaporították a szavakat.
Majd földhöz szögeztettek a Szükségszerűség démonával,
megvonták az időt,
és berekesztették a teret...*

05. TÖRTÉNESEK

Lángban álló szigettenger

Érzékeink kiélesedésének és kihunyásának váltakozása színezi vándorlásunkat.

Hatására hűvös józanságú harcosaink egy szemvillanás alatt is képesek felforrósodni, akár a fehérizzásig.

Vágytengerbe vagyunk vetve. Hullámai meg-megújuló ostrom alatt tartják érzékeinket. Éberségünket pengeéles, húsba hatoló élmények edzik. (Tehetünk persze úgy is, mintha nem is vetülne elénk olykor egy-egy sebnél is nyitottabb test. A villanásnyi szédületbe borító tökéletes hús és vér. Nyomában pedig a szakadásos létet áthidalni törekvő zuhanásvágy.)

Vágyaink vadona végtelen, és magunkfajta, lassú lánгон égő lények éltetik. E vadon telítve van eleven, tűzbe borult testekkel, és e lelkes testek, mint afféle szeszélyesen kerengő bolygó- és naprendszerek, ellenállhatatlanul képesek vonzani, vagy éppen taszítani, más testeket.

A vadon fokozatosan tárja föl tüneményes tájait: különféle térségeit, melyek nem is feltétlenül testi természetűek. A vonzódás és tartózkodás keresztüztében, mindenféle kínok és különbnél különb kellemek tömegén finomulunk ki. (Eközben elég nagy a hajlandóságunk arra, hogy az egymás közt megnyíló mélységekbe vesszünk, jóllehet éppen eléggé tudjuk, hogy ez irányú elragadtatásaink eredője a testfelületeknél, sőt még a testeknél is mélyebben rejlik.)

A vonzások és viszontvonzások rezgéstartománya meglehetősen tágas és telítve van töméntelen üzenettel.

Sugárzásának kiszámíthatatlanul bekövetkező sűrűsödésében van valami ellenállhatatlan, aminek mégiscsak ellent kell állni. (Miközben azt is tudjuk, hogy fellángolásai többnyire az elfojtásokkal egyenes arányban növekednek. A lefojtott tűz felcsapó csóvája pedig test és lélek még kiterjedtebb térségeit perzselheti fel. Az ilyen excesszusok aztán elképesztő eltévelyedésekhez vezethetnek.)

A különféle testtájak elrejtése és mások egyidejű megmutatása állandó hullámzást visz a vágyvilágba. A testek közti tájékozódás tudott és tudat(ta)lan területeire vonatkozó teóriák ugyan különfélék, de e tanok tekintélyén már nemegyszer esett csorba, ezért kissé kételkedően közelítünk kijelentéseikhez.

Más testek társaságának és tagadhatatlan vonzásának kitéve számos eshetőség nyílik előttünk. Esendő voltunkból következően elég sok minden meg is esik velünk. Akár az is, hogy nem történik semmi, miközben mégis több történik, mintha minden megtörtént volna.

A gyönyörök örvényének olykor már lehetetnyi fodrozódása is megszédíti a vadon vándorait, akik közül sokan szívesen merülnek bele egy-egy hirtelen támadó szédület rohamosan mélyülő és egyre sűrűsödő sötétjébe. Fejest ugranak a feltáruuló fekete lyukba – néhány percre, avagy egy örökkévalóságnak tetsző pillanatig. Leküzdhetetlen vágytól vezérelve, az élet szakadásokon átnyúló láncolatát megteremtve, netán félelmétől eltelve vagy örömetől reszketve.

Testet teljesen csak szellemmel szerethetünk. A szeret ereje szédítő: még a legszilárdabbak is meg tudnak tántorodni tőle. Szelíd szavára még a bennünk megbúvó vadállatok is hajlamosak kezes bárányokká válni. Ha ez a szeretet elég erős, akkor képes elvenni animális kedvünket attól, hogy állandóan más testek társaságát keressük.

Leglággyabb fellángolásaink a vágyvadászban születnek. Innen eredünk: az ősesemény paradicsomi pillanataiból. (Ezért is érezzük magunkat azóta szinte egyvégté-

ben száműzetésben.) Gyönyöreink gyűrűzése az eredet első körét idézi, és a folytatásáért folyik. Öntudatlanul a továbbteremtés történik velünk, általunk és bennünk, miközben az összezárulás és szétáradás legszemélyesebb szertartásait végezzük.

Egykori, csírában szunnyadó teljességünkhöz csak ennek az időleges izzása fogható. Ebben az átmenetiségben azonban az örökkévalóság édességéből kapunk olykor ízelítőt. Az ilyen elragadtatások nem egészen e világról valók: *lángjai tűznek lángjai, sok vizek el nem olthatnák.*

Elképedés

Képkorszaki lelettöredékek

Eleink kezdetben az eget vagy az erdőt fürkészték, egymást vagy a tüzet nézték; a lángot látták, az árnyak táncát, avagy egyszerűen a semmibe meredtek.

Ahogy előrehatoltak a haladásban, az árnyak játékát kezdték figyelni, a szétfoszló fény képeit és a lények kép-levonatait. Azóta színes, szélesvásznú és sokcsatornás hajnalok hasadnak.

Kezdetben a képek csak a vizekben éltek. A mi napjaink már képek vadonában virradnak. Liánjaik megtelepedtek az öltözeteken, indáik a hajlékok mélyébe hatoltak, rajjaik a könyvekben kígyóznak.

A képek szélei közé szoktatott szemmel látunk. Nézésünk sarkított, vágott és töredezett szemhatárok között honos. Tekintetünk közös támasztéka, a Távoldalító, mintegy trójai falóként hatolt át az otthonok falán. Azóta éj és nap eggyé olvadt, leple alatt árnyszerű lények hadai áradnak, szavakat szólnak, tetteket tesznek, mintha élének.

A Távoldalító kezdetben kék volt. És abban is hasonlított a tintahalra, hogy érzékelhető lénye fokozatosan eltűnt az általa kisugárzott képek között. Később aztán elszíneződött. Ennek következtében még fojtogatóbban tapad a szemekre, és képcsövén keresztül még hathatósabb szívrást gyakorol az agyakra. Az életnél élénkebb színárnyalatokban érkező áradat azóta visszás színben tünteti fel jelenvalóságunkat. Ezért hajlunk arra, hogy lángoló odaadással áldozzunk látványának, bár tudjuk, hogy az áldozat egyik neve: látás, másik neve: idő, a harmadik pedig: élet.

Az avatárok eljövetele

A médiumok egyesítése meglepő következményekkel járt. Mivel már egyetlen készülék sem különült el, kezelésük nem kötődött helyhez, és az interfészeket, akárcsak a jelelítőket, tetszőleges helyekre lehetett telepíteni. Volt, aki beérte az asztallap kézreálló részével, másnak nemhogy a négy fal, de még a mennyezet sem bizonyult elégnak, és a szenzibilizált padlóra is egy mediterrán sziget rózsaszín fővenyének folyamatos képét kérte le a megfigyelőről. (Ebből adódtak bonyodalmak: néha az átvonuló rákok okoztak riadalmat, máskor meg vörös izzásba váltott, mivel az elboruló ég miatt a színkorrekció túlvezérlődött...)

Az interfészek komfortja, főként az idősebbeknél, fokozott elszigetelődéshez és olykor súlyos pszichés problémákhoz vezetett. Az egyedüllét nehézségét sokan csak úgy voltak képesek elviselni, ha magukat állandóan élőképekkel vették körül. A családi fotóalbum intézményét felváltó szolgáltatás révén bárki élőképpé szintetizáltathatta rég hunyt eleit vagy elenyészett kedveseit. A filmrajongók pedig a térkorrektor révén akár minden idejüket kedvenceik karéjában tölthették. A realitásérzék széles körű elvesztése azonban annak volt köszönhető, hogy a szappanoperákat már nemcsak kívülről lehetett nézni, hanem bele is lehetett bújni egy-egy szappanbuborékba.

Jótekonan hatott, hogy az Egyesítés nyomán mindenkinek magának kellett kialakítania saját interfészét – hacsak nem akart a kényelmetlen egyenfészek egyikébe kerülni. Módszeres tűnődést kívánt annak számbavétele, hogy mi az, ami tulajdonosára tartozik; mi érinti igazán, és mi mindent kell távol tartania. Nemcsak a kezelhetőség, az arányos kiábrázolás is vetett fel kényes kérdéseket. (A személyes élet szétszéledtségével való szembesülés olykor kisebb megrázkódtatásokat okozott.)

Konfigurációjának kialakításán túl az interfészek személyes jellegét az adta, hogy csak tulajdonosa hangjára hallgatott (ha akusztikusan vezérelték), és csak kézzel történő révén lehetett hozzáférni (amikor manuálisan kezelték).

Az interfészek igazi forradalma azonban az avatárok eljövételével kezdődött. Az avatár a fészek szellemének manifesztációja volt, méghozzá tetszés szerint alakítható látszattestben. (Alakját FIGURA-formázóprogrammal tetszés szerint lehetett kialakítani, vagy a személyi tárló képmásából szintetizálni.) Az avatárban egy rendkívüli képességű titkár/nő, egy őrangyal és egy intelligens ágens legjobb képességei elegyedtek. Ha felkérték, felülmúlhatatlannak bizonyult a beérkező jelek szűrésében, a gondoskodásban és a felderítésben. (Fejlettebb formáik arra is képesek voltak, hogy – önmagukat a szolgáltatók szűrői számára észrevétlenné tömörítve – szédítő adathalmazokat pásztázzanak át. Ezzel megóvták gazdáikat az információk révén előálló eltompulástól, továbbá a szükségtelen költségektől.)

Fejlődőképes programozása révén az avatár nemcsak sokféle szolgálatra volt képes, de ura/úrnője személyiségének fejlődését is folyamatosan követni tudta. Rövid tanulási fázis után átvette válogatási szempontjait, sőt, ezek lehetséges evolúcióját is extrapolálni tudta. Képessége a lehívott kép-, szó-, valamint hangmintázatok gyakoriságának és összetételének folyamatos elemzésén alapult. (A kezdeti, szavakra szorító szelektálást – az alapjául szolgáló analitikus nyelvfelfogással együtt – a kudarcok tömkelege után föl kellett adni, és magasabb komplexitású jellemzőket kellett keresni.)

Az avatár nem pusztán a képarchitektúrát és annak alakulását, a kulcsszavak és a logikai struktúrák továbbképződését, hanem a felfogott hangok harmonizáltságát és ritmusképleteik fejlődését is követte, s így a gondolatformák evolúcióját hathatósan tudta támogatni. Egy idő

múltán az avatárnak saját mintázat-észlelőképessége fejlődött ki, ami a keresések hatékonyságát is sokszorosára növelte. A megbízások teljesítése mellett ezért mindig felajánlhatta a látványok, szöszövevények és hangalakzatok válogatott kínálatát. Az avatár ajánlata – kedvező kiinduló feltételek mellett – mindig a megismerés kimeríthetetlen mélységeibe vezető lépcső következő fokát képezte. (Kedvezőtlen konstelláció és rossz kalibráltság mellett persze a rossz irányába vezető regresszióknak is nagy sebességű segédletül szolgáltak...)

Az avatár a kapcsolatok ápolásában is pótolhatatlanná vált: rendszeresen egyezettte észleléseit baráti avatárokkal (a barátok avatárjaival), így az összecsendülések sűrűsödése vagy a széthangzások kritikussá válása esetén szót emelt és személyes találkozásokra tehetett javaslatot. (Ez mellesleg elejét vette annak, hogy uraik/nőik – eltérő irányultságuk folytán – érintkezésképtelenné váljanak. Mint ahogy megakadályozta azt is, hogy legtágabb társulásuk számtalan szubkultúra összefüggéstelen szövevényére szakadjon szét.)

Mindazonáltal elterjedésükkel egyidejűleg veszélyes jelenségek is mutatkoztak, súlyos balesetek fordultak elő. Felülmúlhatatlan hatékonyságú és fürgeségű szolgálkként nélkülözhetetlenné tudták tenni magukat, így akaratlanul is úrrá váltak uraik/nőik fölött. Nem egy fészeklakó saját avatárjának áldozatává vált: volt, aki a közreműködése nélkül már nem volt képes elemi műveletek elvégzésére, és a rendszer összeomlása után néhány nappal éhen halt. Tömegesen szedte áldozatait az avatárok által előidézett tespedtségi szindróma is: a tételjes, a reállal rivalizáló képesség sokak számára nélkülözhetővé tették a közvetlen közelséget, így aztán nemcsak az utazásról szoktak le, hanem idővel járóképességüket is elvesztették.

Kevésbé volt közvetlenül (ön)veszélyes az a mentális átalakulás, ami hatalommániára hajlamos egyéneknek elő

vetkezett be: avatárjaik ténykedése nyomán a mindenhátóság érzése és a mindentudás téveszméje töltötte be elméjüket. (Bár lehet, hogy ez a közreműködésük nélkül is megesett volna velük – hiszen erre már az avatárok eljövetele előtt is bőségesen volt példa.)

06. ÉPÍTMÉNYEK ÉS INTÉZMÉNYEK

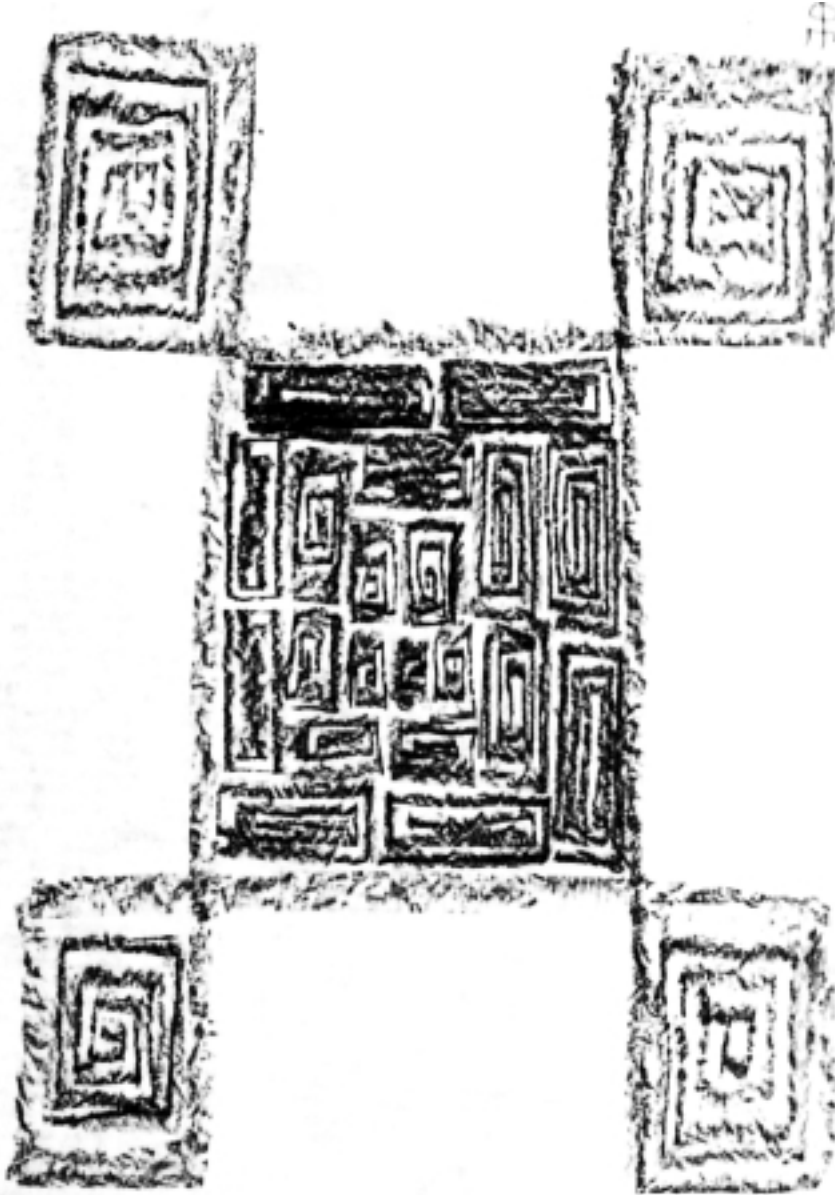
Nomád land art

Erre a lelettípusra a legmélyebbre menő feltárások során bukkantunk; különböző méretű példányaik ugyanis eleve a felszín alatt rejtettek. Roppant méretük mellett sokáig az is hátráltatta felismerésüket, hogy a térséget előző hordalékkultúrák kezdetben hulladéktárolónak használták őket, később pedig az erózió mosta el csaknem tökéletesen nyomaikat – készítőik ugyanis a földből a földben-elv szerint képezték őket.

A létesítmények leginkább a kifinomult kőkorszak kolosszális gúlaira emlékeztetnek – azzal a nem éppen elhanyagolható különbséggel, hogy csúcsaikkal nem az ég, hanem a föld mélye felé mutatnak. Ehhez képest már-már mellékesnek tekinthető karakterisztikumuk, hogy a szabályosan mélyülő piramidális katlan a képzeletbeli középvonalnál hirtelen véget ér: mintha egy gigászi penge csapódott volna el és vágta volna el a szabályos forma kibontakozásának útját!

A katlanok kivétel nélkül kelet–nyugati tájolásúak. Szélesebbik oldalukról – s ezek kiterjedése olykor kilométerekben mérhető – lépcsősorok indulnak lefelé. A mélybe vezető útvonalat tágas teraszok törik meg, rajtuk itt-ott padok állnak, peremeiken bájos balusztrádok (korabeli nevükön: báboskorlátok) húzódnak.

A katlan legmélyebb pontjára érve a szemlélőnek különös élményben van része: a múlt képletes, és mégis vitathatatlanul valóságos, mélységesen mély kútjából tekinthet fel a valószínűtlen magasságban látszó, élesen félbemetszett égre.

E talányos létesítmények számos kérdést vetnek fel; ezek egy része technikai természetű, javarészt azonban a magasabb mentális átrendeződés megértésének nehézségét és a létesítmény mibenlétét érintik: miféle eljárással tudták merőleges falúra kimélyíteni, majd pedig kőke-ményre kiképezni a legkülönbözőbb összetételű talajfé-leségeket? Miért hagytak föl az anyaghasználatnak azzal a kiterjedt körével, amelyet építészetük addig alkalmazott? És miért csak földből formáltak? Mi készítette őket arra, hogy az eget ostromló építményeik helyett egyszer csak egészen másba kezdjenek? Szentélyek voltak ezek vagy siratófalak? (Lehet, hogy a beépítettség érte el azt a fokot, ahol már csak a kiüresítés jelentett kiutat?!)

E kérdésekre hosszú ideje hasztalan keresünk választ. Ezért is hajlunk arra, hogy kétes megoldási kísérletek helyett inkább annak a levéltöredéknek az intését kövessük, melyet kutatócsoportunk egy közeli tárlóban talált:

„...*A megismerés mámorában mindegyre magasra törünk. Egyre feljebb és feljebb emelkedve mégis egyre nagyobb messzeségekbe vesző egekre lelünk. És a lábainknál nyíló mélységekről rendre elfeledkezünk.*

Indulj ezért először lefelé! Ha felmérted a mérhetetlen mélységet, ahonnan utat nyitottak neked, akkor esetleg elkezdheted felfele emelni elenyésző tekinteted...”

A gémak napja

Berih

Eleink szokásaihoz híven, a Nevek nevében – *In Nomine* – értünk földet. A fedélzet még csendes. Hencserünk körül, melyen az éjeken át hibernáltatunk, hajnaltájt még majd minden érdekes. Elménk puha, az élet omlós. Vanak édeni tájai: ahonnan éppen hogy kikeltünk. Azaz-hogy ki kellett kelniük; mintegy kiűzöttünk egy köztes éberlébbe.

Megszabadulván hálóköntöseinktől, futamodásnak indulunk. Futtában feltesszük teavizünket, vizezett tejünket, majd lerójuk kilométeres élesztőkörünket. (Télvíz idején ezt tűzgyújtás után tesszük. A tűz helye: ún. vegyes tüzelésű kazán, ami kőszénrel, fával – tüzelőhiány esetén kismesterekkel, sőt klasszikusokkal is – üzemeltethető, fölöttébb előrelátóan kiforralt készülék.) Pályakörünkről visszatérvén teafüvet, zabot, valamint kakaóbabot keverünk az időközben felforrósodott anyagokhoz. (Az ezenközben megérkező leszármazottainkat esetenként a köszöntés kínos kötelességének elsajátítására szólítjuk fel, majd pedig, ha éppen hajlanak rá, táplálékkal látjuk el őket.)

Testünket *teinnel*, majd *koffeinnel* töltjük fel. Ettől kicsinyt élénkebb elmeállapotunk és jobb kedvünk kerekedik. (A háttérben ezalatt különféle hangok híreket és hirdetésekkel hallatnak.) Lemossuk magunkról az álmok lucskát és a futás közben különösen hosszúnak tetszett útporát. Végére jutván reggeli rítusainknak, felöltjük felöltőnket, majd útnak indulunk.

Menet közben mindenféle múltékony és maradandó megfigyeléseket teszünk az út menti füvekről és fákról, a vakolatok omlásának fázisairól, utitársaink kifelé- vagy befeléfordultságáról. (Tanulmányozzuk az esetleges

szemvillanásokat, cinkos mosolyokat, az elzárkózásokat és ajánlkozásokat.) Többnyire azonban – elménk ébersége, valamint a környezet kiismert érdektelensége folytán – szemünket egy *Negatív Képernyőre* függesztjük: kutatjuk a kor- és a közszellem képződményeit, az e helyt könyveknek nevezett memóriákat. (Reggel még elvéve sem vetemedünk ún. újságra, nehogy befelhőzze homloklebenyeink horizontját a hírek hordaléka. Ehhez ekkor még túlon túl érzékenyek vagyunk. Később megedződünk: a visszaút alatt, már kellőleg letompulva, tájékozódunk e lápos tájékról.)

Hívős völgyünk környékéről távolodóban átzsilipelünk a különböző típusú testtovábbítókon. A földalattiból felmerülvén már majdhogynem helyben vagyunk. Csak végig kell vonulnunk a színes álmokkal és üvegtintákkal ékített, valamint arabs őrszemekkel és pénzváltókkal szegélyezett Kossuth utca déli partján, hogy megérkezzünk táborhelyünkre.

(Egy ideje már nem kell szembesülnünk azzal a kérdéssel, mellyel az ügyeletes felvásárlóroma szokott volt ránk rontani révültségünkben – „Naccságosúr, a bizományiba megy?” –, hogy aztán pillantásunk felülmúlhatatlan beszédessége folytán már ne is kelljen feltennie folytatólag szokásos kérdését – Nincs valami eladó...?)

Ily kalandok és kitérők tömkelege után érünk a Gémák Népeinek kedvelt földjére, ahol már mi sem hátráltat munkánkban. Ez a kínos és kötelező kultuszokkal környezett ténykedés a népünk nevében is megjelenő gémkapcsok körül kristályosodott ki. Maguk a gémkapcsok (Heftklammer, Büroklammer, brochure, clamp, szkrépka) különböző nagyságú és jelképes erejű fémtárgyak, melyek szövegtárló egységek csoportosítására és egybefogására alkalmasak.

Eredetük merő rejtély. Némely fejtegetések a kanalas gémekek csőrscatornáinak vonalvezetésével hozzák őket

kapcsolatba, mások a szürke gémekek szárnycsapásainak a papiruszkeercsek csavarodásával való találkozására vezetik vissza. Vannak köztük kínai, korabeli keletnémet, osztrák, bolgár, sőt néha még helyi termékek is. (A színezett, bunt-típusúak a kaotikus tarkaság felé tartó okcidentális lelőhelyekről erednek.)

A gémkapcsok fondorlatos megformáltsága felhasználással függ össze. Az összetekeredett kígyót formázó kapcsok az általuk összefogott közlések kimeríthetetlenségét és végtelenbe vesző vonalvezetését vannak hivatva jelezni. A meander-motívumos kapcsok ismétléses típusú tárlókra utalnak. Akadnak köztük közönséges közhelygyűjtemények, akárcsak a hagyományok továbbadásának innovációt nélkülöző fajtái is. A felül kiöblösödő, horgot mutató, és képzetben egy ponttal kiegészítendő különleges kapocs a közlemény kérdésességének jelzésére szolgál. Az origóformák a szellem fagypontját megtestesítő szövegflyondárokat rejtik. A belőlük áradó hideghullám nagyságát a zéruskapocs mérete vagy megkettőzése – 00 – tudja. A kézműves eljárásokkal hajlított egyedi formák a költői képzelet kicsúcsosodásainak vannak fenntartva, a téveszmék tárolására pedig selejtes termékek alkalmaztatnak.

A kapcsok körül kialakult kultuszokat összefogó erejük magyarázza. A számolhatatlanul terítékre kerülő szövegalmazban ugyanis a kapcsok teremtik meg a legerősebb kapcsolatokat: a gémkapcsok rendeltetése az, hogy a különböző színvonalú és elütő színezetű szövegtesteket egy szintre hozzák. Az így előálló eklektikus szövegegyüttesek kétségtelenül korhűek: egymásmellettiségük messzemenően esetleges.

Ezenközben a kultuszhely környékén mindenféle népek (költők, korrektorok, kéréselők, kutatók) tesznek látogatást; különféle laikus és klerikus követek tűnnek fel, majd távoznak el; távoli hangok szólnak hozzánk távbeszélőkön keresztül.

Így múltván el napunk közbenső, nagyobbik felét, megkezdjük visszavonulásunkat. Kisebb-nagyobb kitérőket teszünk; hol zabot, hol meg mindenféle mást veszünk a szabadpiacokon erre szakosodott népektől. Olykor távolabb települt barátokat és felebarátokat keresünk fel, néha felderítőutakra indulunk idegen kultuszhelyek környékére.

Hazatérvén honi kunyhónkba, megpróbálunk magunkhoz térni az időközben beállt önkívületből: bukfencórát tartunk sarjadékainknak, esetleg fejenállással borítunk fátylat a felesleges fellángolásokra. Így kíséreljük meg fejről ismét a talpára állítani figyelmünk hanyatló homokóráját. Ha ez a mutatvány nem válik be, akkor a lejtmenet esetleg egy esti műsor mélyében üli ünnepét. (A helyi totemtelevízió csatornáinak váltogatása közben a katódsugárzásban tovább élő népi kultúra különféle képződményeit tanulmányozzuk.)

Az elközelgő éjszaka előtt magunkba szállunk. Elme-rengünk az eltűnő esten, a fakuló fényeken, a mulandó minőségeken. Esetleg meghúzzuk a magassági kormányt, körbehordozzuk tekintetünket kétségeinken, megkíséreljük fellelni bizonyosságainkat. Vagy kisebb-nagyobb kitérőket teszünk elragadtatásaink tájaira.

Végül fohászokat formálunk vagy recitálunk – álombéli életünk örök vadászmezőire távozván.

Ősélménykeresők

Az *ősélménykeresők* vízpartok közelében lelhetők föl. Üzembe helyezésükhöz a meleg évszak a legkedvezőbb. Ennek beköszöntekor a népesség már-már a lemmingekéhez hasonló elszántsággal indul neki a víznek. Ilyenkor fáradtságot nem kímélve túlteszik magukat távolságok és tájak tömkelegén, áthágnak szabályokat és határokat, hogy végül elérjék *ősélményeik* fellelésének feltehető színhelyét.

A keresés már menet közben megkezdődik, a legkülönbözőbb testtájak lemeztelenítésével. A kivetkőzés a ruházat megjelenítette kulturális kontextusból többnyire megtorpan az altájaknál. (Némely feltevés szerint ez is az élmények ősiségével van összefüggésben; benne a szörmetakaró, a sejtelmes bunda utáni vágy mutatkozik meg, amiből egyáltalán nem lehet kivetkőzni. Mások úgy vélekednek, hogy a póre test látványa éppen a lehetőségek sejtelmétől, a képzelet kalandos munkájától fosztja meg az *ősélménykeresők* közönségét.)

Hideg évszakokban hihetetlen erőfeszítéseket tesznek az *ősélménykeresők* üzembe helyezésére alkalmas körülmények megteremtésére. Fáradtságot és költséget nem kímélve, térdarabokat szakítanak ki a tájból, üvegházakat emelnek, betonmedreket vájnak, vizeket feszítenek, hogy hasábnyi nyarakat teremtsenek. Vannak, akik télvíz idején parányi kamrákat fűtenek fel, hogy abban testüket gőzbe göngyölgessék. Mások a költséges megoldások helyett orrukat tengersós vízbe mártogatva idézik fel élményeiket. (Bár ez javasasszonyaik szerint leginkább elmosarasodott légjárataik orvoslására szolgál.)

Ősélményeik közeledtén úgy érzik, a megelevenedett *Dél* jön el értük. Jöttére legbelül lángra lobbannak és megolvadnak. Képpé válnak a legképtelenebb képtelenségekre: a férfiak ún. tengeri nyakkendőt kötnek nyakukra, a nők fülükre csikóhalakat függesztenek, mellükre

kagylóhéjakat helyeznek, a gyerekek pedig gyakran tengeri herkentyűket húznak maguk mögött.

Az élmények mélymúltba merült rétegének eléréséhez elengedhetetlen a közvetlen közelség: az eleven testek és az elemek másként elképzelhetetlen találkozása. Ezért is vetik vízbe magukat és hasítják ősi élményeikbe feledkezve a habokat, húsítik felhevült húsukat.

Öntestük áztatását megeléglélvén fejlődésemlékeik következő fokozatára váltanak át: partra szállnak. Kifekszenek a szárazföldre, és órák hosszú során át képesek kitenni magukat a tűző nap – hosszabb távon gyilkos – hevének.

A melegben megszűnik a mélységérzékelés. Felbomlanak a máskor oly szilárdnak tetsző formák és normák. Elmosódnak a különbözőségek, élüket vesztik a határvonalak és kiélesednek az érzékek. A vérforraló és agyat szikkasztó vivőáramokkal őselményeikhez vitetik magukat. Megmerítkeznek a megfogható mindenségben; szétterülnek, megkülönböztethetlenné válnak és összefolynak. Vannak.

Saját sivatag

Mindahány meglett nomádnak megvan a maga sivataga. (A még nem megletteknek is van, legfeljebb eddig nem lelték meg, s ezért nevével, kiterjedésével sincsenek tisztában.) A sivatagok sajátságairól már könyvtárnyi katalógus készült. (Bár legtöbbször titokzatos tárgyára – miután címük nem jelzi – csak hosszas kutatómunka után derül fény, akárcsak keletkezésük körülményeire.)

A pusztaság egyik legfőbb ismérve, hogy napokig, sőt olykor hónapokig el lehet benne lenni és menni, anélkül, hogy véget érne, vagy akárcsak valaminő változást szenvedne a benne bolyongó.

Kiterjedése azonban idővel megváltozik; körvonalai koronként és életkoronként különböző helyeken húzódnak. Fajtái sorolhatatlan sokaságot képeznek: vannak ólomsivatagok, homoksivatagok, esősivatagok, jajsivatagok, kő-sivatagok, munkasivatagok, jégsivatagok. Miként léteznek páros és páratlan, szinguláris és párhuzamos pusztaságok is. (Egyes elbeszélések szerint a sivatagok sokasága összhangban áll a létfajták sokaságával: ahány létező, annyi pusztaság. Egyik a másíknak visszája, hiánya vagy kifordítása.)

A sivatagok egy részében kongó a csend. Még a félre-rúgott vagy elhajított kövek sem adnak hangot. Más fajtáiban monoton zajok hallhatóak, vagy csupasz szinuszhangok zúgnak, és bármilyen irányba indul is vándora, ez a hanghatás mindenütt ugyanolyan erőteljes és átható marad. Az ilyen sivatagok közelsége arról ismerszik fel, hogy előbb az egyik, majd mindkét fül csengeni kezd, és az sem segít, ha kezünket a fülünkre tapasztjuk, vagy fél lábon ugrándoizva próbáljuk kirázni fejünkéből.

Az ólomsivatagokban a nehézkedés sokszorosa a szokásosnak. Ezért minden egyes mozdulat roppant erőfeszítést kíván. Tartósabb tartózkodásnál (ami a saját sivatag esetében jószerivel elkerülhetetlen) a fellépő izomláz

a fáradsággal társulva különösen kínzóvá teszi a mozgást. Már a felszín legkisebb kiemelkedése is az akaraterő próbájává válik.

A legveszedelmesebbek azonban azok a pusztaságok, amelyeket madarak trillái töltenek be. Földjükre érve ugyanis már az Ígéret Földjén hiszi magát az utazó, és ha szemét csukva tartja, a csalogány csalfa hangja a legcsodálatosabb tájakat csalja elő emlékképeiből. Csak sokára döbben rá, hogy a hangokat hallató madarak éppúgy hiányoznak erről a tájról, mint a hangafű vagy a hárs.

Az elsötétedés sivatagába akár fényes nappal is belekerülhet az ember. Légkörének kifürkészhetetlen fénytörése folytán a környező fényforrásokat, sőt akár a verőfényt is képes kioltani.

Saját sivatagunkba rendszerint egyedül süllyedünk. Ám a személyes sivatagok – fajtaik azonossága vagy térbeli közelségük folytán – néha összeérnek, sőt egymásba is folynak. Ezért előfordulhat, hogy a bennük bolyongók egymásba botlanak.

Megesik, hogy útjuk során a sivárság vándorai előtt minden pusztaságok mélye merül fel – a maga mindenre kiterjedő, kezdet előtti pompájában. Ekkor kiderül, hogy a világ elsődleges tere a sivatag; minden dolgok láthatára; az összes lény színre lépésének helye. Ezért is van tele a világ lehetőségek, ellendülések és bukások sivatagaival.

Így némileg érthető, hogy a különféle pusztaságokban megpróbált nomádok, temérdek terepgyakorlással a hátuk mögött, várakozással tekintenek az eljövendő elé. Edzettségük, erejük és állhatatosságuk többnyire átsegíti őket a soron következő sivárság körén. Vannak azonban olyan pusztaságok, melyekből egyáltalán nem látszik kiút; ahol a völgyek és dombok váltakozása végeláthatatlan, mindegyik a megtévesztésig hasonlít az előzőhöz; új arcok és alakzatok nem kínálnak vigaszt a szemnek, csak az emelkedők és lejtők ismétlődnek vigasztalanul. Ilyen

esetekben a tévelygő már csak az irgalomban bízhat. Némelyek ugyan véletlennek vélik, és mindenféle névvel illetik azt a pillanatot, amikor a kilátástalanságból kövült szenvedés véget ér: váratlanul szavakat hoz a szél, majd virágzó, lakott vidék tűnik fel, és a sivatag összezárul a száműzött háta mögött.

Szigetek a Zajlás Tengerében

A téridők torlódásának terhei alól a nomádok különféleképpen igyekeztek megszabadulni. Életük üzemszerű űzöttsége ugyanis egyszer elérte azt a pontot, amikor már elméjük épsége és világuk élhetősége forgott kockán. Ezen az elviselhetetlen helyzeten eleinte szabadidőszeletek megteremtésével kívántak változtatni.

A hön óhajtott hatás azonban nem következett be, mivel a kitöltetlen idő készületlenül érte őket: valóságos vákuum tátongott minden ilyen időszakban. A megszo-
kott késztetések kimaradása, az ütemesség helyén támadó üresség az unalom alaktalan mélyeibe taszította őket. A kiemelkedési kísérletek során mindenféle mágikus eljárással próbálkoztak.

Talán soha sem ért volna véget az alul- és a túlnyomás véglelei közti vergődés, ha nem találják fel a *Szigeteket a Zajlás Tengerében*. E szokatlan rendeltetésű építmények a kétezredik év környékéről igen nagy számban kerültek elő.

A kor nomádjai a városok legkülönbözőbb, és gyakran legforgalmasabb pontjain helyezték el őket. Erre a célra szívesen áldozták fel az akkor már igen nagy becsben tartott zöld színfoltokat: a parkokat, ligeteket és erdőségeket.

A *Szigetek* kezdetben szabályos alaprajzúak voltak, és egyidejűleg egy-két személy szemlélődését szolgálták. Az olykor világsátrat, máskor égboltot vagy mennybarlangot jelképező kicsiny építmények szirtként emelkedtek ki a körülöttük zajló kavargásból. (Vélhetően elszigetelt voltaknak köszönhetően kapták nevüket.)

Egy fennmaradt leírás szerint használatukra a következőképpen került sor: „A bejáratú ajtó becsukódása után a *Belső Elcsendesülés Zsilipjén* kellett keresztülmenni. Az ezenközben végbemenő átalakulást a teljes elsötétítés és a tökéletes hangszigetelés is elősegítette. Mintegy félórás zsilipelés után nyílt meg a *Kitekintés Ablaka*.

Négyosztatú nyílásán át a szemlélődő tisztán láthatta a körülötte tomboló *Zajlás Tengerét*. (A kivágot megnégy-szerezése a szinoptikus látást, a köztük árnyszerűen kirajzolódó *crux quadrata* pedig kezdet és vég viszonylatainak élesebb érzékelését szolgálta.)”

A későbbiekben a szemlélődésszigeteket egyre nagyobbra képezték ki, és kisebb kontemplálóközösségek is kialakultak körülöttük. Alighanem a *Szigetek* széles körű elterjedése magyarázza az *Általános Lassulási Akció* eredményességét is. Ennek során ugyanis – máig tisztázatlan módon – sikerült emberarányossá szelídíteni az elszabadult eseményeket, és megkezdődhetett a nomád élet új egyensúlyi állapotának megteremtése.

07. RELÁCIÓK

A nomádok ivadékai

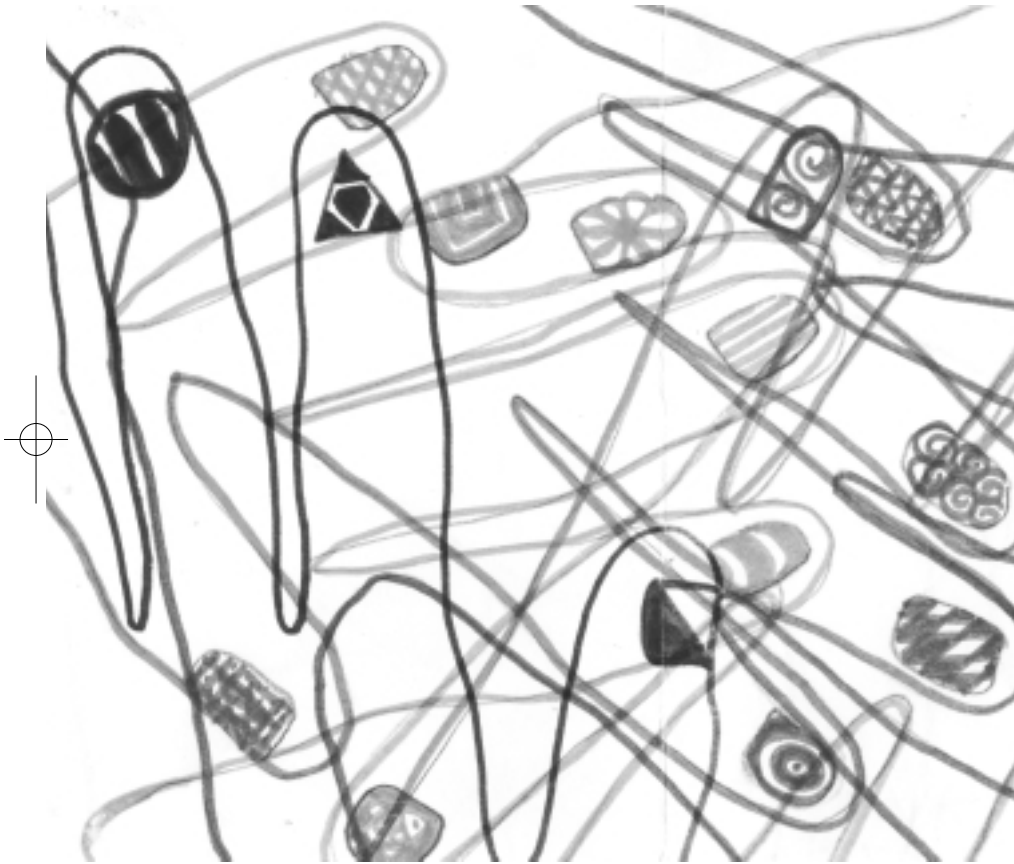
Az ivadékok azok a lények, akikkel a nomádok még emberi kötelékben élnek; mi több, ők alkotják legfőbb társaságukat. Hisz egyébként nomádok: szüntelenül úton vannak a növekvő napok völgyében, az alsóbb és felsőbb szinten kanyargó útvesztők között.

A keletkezéstől az elmúlás felé vivő vándorlásuk felnőtt fázisában születnek utódaik. Ebben mindig van némi – nem éppen elhanyagolható – részük, főként azonban az Élet Könyvének Szerzője nyitja meg családtörténetük újabb fejezetét.

Az ivadékok, amint az többek közt Ágoston nyomán ismeretes, megtörten, vér, sár és mindenféle csurgalék közt érkeznek. A leszármazás láncolatát tanúsítva vénséges vén vonásokat viselnek arcukon. Az életben előrehaladva aztán rendre felöltik, majd pedig levetik elődeik arcát.

Az ivadékok érkezéttelől összeszorul a tér és átrendeződik az idő. Ezért felmenőik csak addig nyújtózkodhatnak, ameddig ők érnek – és amennyire életkori elaszticitásukból telik. Az ivadéktér sűrűsége függ az ivadékok számától, a szülőbolygók (bolygószülők) állapotától és még mennyi mástól. Összetétele az idő előrehaladtával sokat változik, olykor mérhetetlen intenzitást ér el: teljesen kitölti a téridőt; hajnaltól napnyugtáig, sőt olykor tovább is.

Egy ivadékot önjáróvá válásáig – hároméves koráig – hozzávetőlegesen háromezerszer kell felöltöztetni, levetköztetni etc. Szünnap nincs. Ezek nyomán a lélek sötétebb fertályaiban néha nehézfémzenék fakadnak.

Az ivadékok, anélkül hogy Nietzsche hallgattak volna, veszélyesen élnek; nálánál is veszélyesebben. Hisz azóta nagyot haladt előre a világ. (Körös-körül baljós jelek az utak csataterein, óvatlan óvodai pillanatokban, a váltóárammal bevont házakban.)

Noha az idő nem pénz, hanem élet, a felmenők általában nem érnek rá. Rá, azaz életük gyümölcsére. Az idő présének szorításában sokan korszerű megoldást választanak (ami némileg hasonlít harmadik világbeli anyák eljárására, akik utódaikat egyszerűen derékig a homokba ássák, ha dolguk úgy kívánja): véreiket a televizionáriusok totemtévéoszlopának bűvkörébe helyezik, hadd bájolja őket a mozgómágia.

Egy felmenő feljegyzései

Létrejöttükben nem volt semminemű tervszerűség; egy-egy fergeteges ősesemény nyomán egyszerűen hagytuk lenni őket. Ők pedig lettek.

Világszomjukkal csak szeretetük vetekszik. A hátrahagyott édeni lebegésért vigaszul a feltáruló világ belakhatóságának reményét kapják. Fáradhatatlanul, lenyűgöző intenzitással veszik birtokba a teret. Még nem tudják, hová is születtek. E nemtudás előtt és alatt tudásuk erendőbb: vannak.

Kezdetől fogva a teljességben tartózkodnak. (Ez abban is megmutatkozik, hogy sokáig még a lábaikat is imára tudják kulcsolni: kisedekerekségekben, Buddha-békességben.) Minden ivadék szép. Szépségük nem e világból és nem e világra való. (Utóbb el is múlik, ahogy az idő előrehalad.)

Valamiképpen bevezetést kell nyerniük az életbe: fel kell készíteni őket ezer eshetőségre, a gyönyör és a gyötrellem közti kényes egyensúly fellelésére. És az elvesztése utáni újramegtalálására.

Vannak olyan kérdések, amelyek elől nem tudtam kitérni: hogyan tartsam őket? (Mármint kézben.) Egyszer aztán rájöttem: feltétlenül elfele nézőben. Amerre majdan halad. (És közben némi testmeleget is tudhat a háta megett.)

Dialogikusan kezdi az életet; hol hallgatólagosan, hol meg hangosan szólít fel, hogy legyünk vele, azaz általa és érte. Első szavuk, ami megtöri a megérkezésükkel kezdődő hosszú szótlanságot, így szól: te. Ezt mondja minden ivadék saját, személyes nyelvtörténete kezdetén.

Van bennük valami elviselhetetlen: folyvást részt kérnek belőlem. Pedig nincs bennem semmi érdekes, ráadásul nem is tudnak mindig meggyőzni érdeklődésük komolyságáról – ez persze komolyan nem is kérhető számon rajtuk.

Elszenvedett vereségeiket, kudarcaikat és unalmukat úgy hozzák elé, mint macska az elfogott egeret – hogy közösen játszunk azokkal, míg el nem múlnak.

A szeretet ugyan szeretne végeérhetetlen lenni, de az idő, mint ismeretes, ki van mérve. Digitálisan. (Lenni, majd nem lenni, ez itt a kérdés.) Ettől aztán vívódások és villongások sokasága szökik szárba, átmeneti szomorúbánatsorsokat sejtetve és letörtségvirágokat fakasztva.

Látszólagos sérülékenységük ellenére a legtökéletesebb páncéllal vannak felvértezve: sírásból bármikor képesek áthatolhatatlan falat emelni maguk köré. Ezt a könnyekből emelt erődöt aztán csak a feledés vagy a szeretet tudja bevenni.

Hozzájuk hajolva újra közel kerülhettem a kezdetekhez, és megint elkezdtem természetű lenni: Li taj-pó és a Bizottság szavai jutottak eszembe, ahogy évtizedek múltával újra közvetlen közletről szemrevételeztem a hangyák hosszú menetelését a járóka rácsai között.

Két ivadékhoz kötődve határozottan mélyebbre merülök az élet vizébe. Ez, számos hátulütője mellett, eddig azzal az előnnyel járt, hogy rendületlenebbül vészeltetem át haladásunk valahány viharát. (A két oldalirányú kötelék feszítőereje ugyanis ellensúlyozza az excentricitást és növeli a stabilitást.) Meglehet, hogy nélkülük már régen elvesztettem volna egyensúlyomat – a hajótörések és a szirének eshetőségéről nem is beszélve.

A Könyvek Könyvéből

Egy kétéltű magánbeszéde másodszületőjéhez

...Mélyen a jelenbe merülve zajlik életünk, a jelenidejűség szüntelenül tovazúduló sűrűjében sodródunk. Folyvást azúrban vagyunk: nyughatatlanul űzetünk a rémjelen szakadékony jegén, a végső elszakadás felé, amikor majd lágy gépezetünk időzítése lejár, a lélek leválik a test második fokozatáról, a hordozó hátramarad, és visszaoszlak a Föld földjébe, melyből vétetett.

Igen, így alakul utunk a világidőben; sírásod szünetében beáll a csend, a kétéltűek másik életének hírnöke. Ez a tekintet megemelésének ideje, a kivonulás a szokás szennyes folyományából, a lassú elszakadás a nehézkedés hínárosától; a körénk kövült páncélzat megnyitásának ideje ez, a szemek szoktatása az ég bársonyló kékjéhez...

Egyszer majd mindez elmúlik, akárcsak a torkodat szorongató sírás, miként elhal majd az a hol hangos, hol hangtalan üvöltés is, amivel a fájdalom fogságában a kétéltűek egymást és őt szólítják, AKI VAN, mindenem túl és mindenem innen...

Ivadékelmélyítő

Lélektangram

Alkalmas alkonyok kezdetén alkalmazd! (Legjobb, ha felhők fodrozzák az eget, anélkül hogy egészen elborítanák.) Keresd egy nyugatra néző ablakot, és telepedj le elé! Vezesd szemeit az égi erezetre (a felhőfoltok sodrára, az északnyugati szélre, vagy az esti járatok kondenzcsíkjaira)!

Beszélgj az Első Felcsendülésről, az Átható Rezgésről, a Hullámzó Hangzásról! Vedd a kezébe a gömböket – jangot a balba, jinget a jobba –, és emeld fejmagasságba! Miközben megcsendíted a jangra hangolt gömböt, szólj így hozzá: – Ez a Mély. – Várakozz addig, míg a hang át-hatja, majd elhal a csendben! Csendítsd meg a jingre hangolt gömböt, és így szólj hozzá: – Ez a Magas.

Majd várakozz, míg eléri elméje mélyeit, és ott enyészhetetlen emléket képez. (Addig ismételd a bemutatást, míg az eget egészen el nem borítja az est!)

„Oj bánatosan írok”

*Növekvő napok leírása
egy leendő nagylány naplójából*

vasárnap, június 26
itt nincsenek barátaim, csak a szülők
most ülök és írok. oj bánatosan írok.
nem sokára kész az ebéd

szombat 29
ma játszottam sétáltam usztam! babáztam
555% % % % % % 555% % % % % % 555% % % % % %

csütörtök 30
csigákkal játszottam. regelire tejet ittunk
és opaféle mézet ettünk. most épen grépfrujtot iszok
és zenét hallgatunk: Eric Satie darabokat zongorán.

péntek július 1.
ma regelire kuglófot ettünk vajal és ittunk
finom kakaót. játszottunk
vacsorára finom tejet ittunk és kenyeret ettünk.
#####

szombat július 2.
ma regelire tej volt tejfölös kenyérral. ebédre finom
kísérleti hust ettünk krumplipürével meg salátával.
méren gijot rágtam babáztam a Hanna csigáji még min-
dig megvannak most megyünk a halas tohoz
1!!1

vasárnap julius 3

ma ebédre sárga bab levest ettünk a második fogás rétes volt grizes megyes turos mákos mindegyiken porcukor volt még délelőt babáztam és 8 órakor fektütnkle.
88*****88*****88*****88*****

hétfő julius 4

ma körül bringáztuk a tavat és usztunk a hideg vízben.

Posztmodern péntek délután

Fejfénykép

Ez a leltárszerű lelet egy fejfénykép felidézésének igézetében került napvilágra. Keletkezésében kétségtelenül közrejátszott a szombat beköszöntének közelsége (bár e nap előestéjéről nem tudható bizonyosan, hogy a korabeli kiegyenesített időben bárminemű kultikus kiemelkedést képzett volna, ezért lehetett akár a hét köznapjainak elmúltát követő fellélegzés emelkedett érzésének ideje is). Tény, hogy körötte a játékosságnak, a jóérzésnek és a könnyűségnek egy különös összetételű, ritkán tapasztalható kevercse érezhető. Az elmosódottabb emlékek arra engednek következtetni, hogy két lánygyermek és ugyanennyi felnőtt tartózkodott a helyszínen, valamennyien közreműködtek a lelet létrehozásában. Összjátékuk azonban a legfiatalabb résztvevő rendező munkájának köszönhetően nyerte el végső összetételét. A pontos datálás a hangsáv-helyreállítás nyomán vált lehetővé, ugyanis a csendéletszerű tárgycsoport kialakítása idején a háttérben vesperás hangjai hallatszottak. (Russische Kloster-Vesper. Monastérie Benedictine, Chevres.) A legkülönfélébb kulturális hatásokat mutató tárgyak mellett ez a körülmény is a kor széles körű szinkretizmusára enged következtetni.

(A tárgyak leírása mellett olykor feltevéseinknek és kétségeinknek is hangot adtunk.)

1. kék kacsanyahajó, amint hátán hordoz egy piros, egy fehér és egy zöld kiskacsát (nemzeti rendeltetés? hazafias nevelés???)

2. pasztellszínben pompázó porcelánangyal a késő-középsémmi korából. Sorozatgyártott sokadéka, kezében

„Végre süt a nap.”

Kisdéd napló, kevés kommentárral

„mindaz, ami történik, egyaránt fontos, egyaránt érvényes.
Az eseményeknek a jelentésük, a súlyuk, a hatásuk szerinti
megkülönböztetése a jelennel való kapcsolat elvesztését jelentené;
a kapcsolatot azzal, ami történik.”

Hannes Böhringer: *Semmi különös*

VI. 19. Most már reggeliztünk. Reggelire mézes kenyér volt és tea volt.

Egyszerű epikureus reggeli. Semmi hortobágyi húsos. Se hemendex. Semmi fölösleges körülmény, ami az élelmekre (előállítására, odaszármazásra) utalna. Minden természetesen van, magamagától áll elő. Az oksági láncolatokat még nem bontogatjuk le. A mézes kenyér egyszerre csak lett. Volt.

Mindjárt le megyünk a Balatonhoz.

A kijelentésben akár lábbusz is lehetne. De nem. (A kocsi előáll, kisasszony beszáll.) A lemenetel során mellesleg a *Magyar Afrika Múzeum* mellett el. (Felülmúlhatatlan afrikavadász hagymáz helye.)

De még előtte borsót puccoltunk az ebédhez.

(A borsó szemei bele vannak burkolva egy bájos kis zöld tokba. Ott benn fityegnek felfűzve. Ha határozott rántással felszakítjuk a héjat, ott sorjázna szemek. A nagyujjunkkal különösen könnyen ki lehet pergetni, az egyébként nyersen is élvezhető szemeket.)

Most ott vagyunk a B parton.

„Még ha benne is vagyunk az események sűrűjében, horderejüket akkor is csak később tudjuk felmérni. Az esemény és megis-

merés között mindig is fennáll a különbség, a késleltetés.” (Hannes Böhringer)

Ott voltunk 4 orat aztán hazamentünk. Itt hon ebédeltünk.

Tömbösített vízparti idő. Alkalmazott játékelmélet. Alkalmi embertan.

És elolvastam az első fejezetet az Oroszlánszívű testvére.

Oroszlánok vagyunk. De olvasunk.

Aztán egy kicsit sétáltunk.

Kis sétát tettünk a világ körül. (Már tízévesen is „én vagyok az én világom” /Wittgenstein/.) Egyszer talán még tanulmányozni fogjuk ennek az irodalmát. (*Alexander von Hübner: Ein Spaziergang um die Welt. Leipzig, 1981.; Gordon Zita: Női szemmel a világ körül. Budapest, 1938.*)

VI. 22. Most essik az eső. De reggel lépéseket hallottam az alsó szobában és féltem.

A félelemmel kéz a kézben jár a képzelet. Éles színeket és lidérces lehetőségeket épít, nemcsak a kisdédék észleleteire: „Lehet valaki a világ legnagyobb filozófusa, és lehet akármi-lyen széles a deszka, amelyen áll, ha szakadék meredezik alatta, hiába győzi meg róla az értelme, hogy biztonságban van, a döntő szót képzelete mondja ki. Bizony sokan nem bírnák elsápadás és verejtékezés nélkül elviselni ezt a gondolatot.” Pascal

Akkor át mentünk az apuékhoz és ott voltunk.

„Jó itt nekünk”. Az őrtornyok, villámhárítók és mindenféle források tövében.

Aztán nyommoztunk.

A félelmet játékká fordítottuk át. Kihúztuk a méregfogát és még jót is mulattunk mellette.

VI. 23. Reggel olvastam kb 1/2 órát aztán ettem zabot és őrgréj teát ittam. És most írom a naplót.

A zabkása és az önreflexió találkozása egy textusban. Kétségtelen, hogy „a gyerekek már hosszú ideje modern művészek” (John Cage). „Alapjában nincs különbség művészet és nem-művészet, a művészet-események és más események között, legfeljebb annyi, hogy a művészet intézménye ideiglenes keretet kínál az iránytalan, áramló figyelem, kivágatot egy behatárolt tapasztalat számára – mindaddig, amíg az ember már erre a ségédltre sem szorul. A művészet, az élet hétköznapijának kiemeltje és megkülönböztetette, lehetővé teszi az átmenetet a különösből a semmikülönösbe.” (Hannes Böhringer)

Kaptunk egy pingvint.

Az ember kap egy pingvint, igaz, felfújható, technikailag sokszorozott változatban. Pedig Pigafetta (*Jelentés az első világ körüli utazásról*) még erősen elcsodálkozott, amikor először látta az általa „ludaknak” nevezett lényeket: „A ludak feketék, és minden tolluk egyforma, a testükön csakúgy, mint a szárnyukon; nem repülnek, táplálékuk hal. Olyan kövérek voltak, hogy nem megkopasztani, hanem megnyúzni kellett őket. A csőrük akár a hollóé.”

Az enyémet úgy hívják hogy Pink, a Hannáét meg Pinkvin.

A testvér, az első rivális mindig kiváltja az elkülönöződés kényszerét. A rivális az, aki ugyanazon folyó (rivus) mellett lakik. Vértestvér. Egy vér. Egyazon folyó.

VI. 25. Ma essik az eső, és olvasok, már a felén tul vagyok.

Az eső sajnos elég esendő. Nemhogy esik, de még nedves is.

Ebédre krumpli és karfiol és tojás-rántotta volt. Elementünk Hévizre.

„Szinte semmikor sem a jelenben, szinte mindig egy lehetséges jövőben és a múltban vagyunk, noha jelenleg élünk. Megbűvölve attól, ami volt és ami lehetne vagy kellene, hogy legyen, képesek vagyunk eltekinteni attól, ami éppen van és körülöttünk folyik.” (Hannes Böhringer)

VI. 26. Ma végre süt a nap.

Nap süt. Felnyitja mindennapi fényünket, megsüti mindennapi mézes kenyerünket, felmelegíti fürdőnket. Nap feljön. Nap lemegy. Közben eltelik egy nap. Sok kis minden, és sok kis semmi fér meg benne.

08. SZEMÉLYMÁSOK

A személymások mibenlétét és rendeltetését nem sikerült egyértelműen tisztázni. A legvalószínűbbnek az tűnik, hogy nem egyebek, mint olyan hordozható és bármikor lehívható nomád (ön)megjelenítések, melyeket kezdetleges, a külső és a belső nézőpont változtatásával előidézett kiábrázolásoknak kell tekintenünk.

Ezekben a leletekben a legtalányosabb a lineáris kód révén ki-vitelezett leírás ténye, hiszen a korabeli jel- és képrögzítők ennél sokkal hívebb megjelenítésre is módot adtak volna. A leírás okát feltehetően e berendezések átmeneti meghibásodásában kell keresni. Vélhetően ezért is maradhattak fenn egy félreeső tárlóban.

Városi nomád

Időről időre felocsúdik egy-egy létszférában. Teste, melyben vízre (az élet vizére) bocsátottak, teljesen önjáró, kis fogyasztású lágy gépezet. Az öntudatlanság magasabb szintjein is képes az eligazodásra; a mindennapi eszméletvesztések során erősen szocializált és jól kondicionált automatizmusok irányítására hagyatkozik.

Hona, a vadon, egy bolygónyi gigantikus karaván. Már sok ezer éve úton van; szüntelenül halad. Nem tudni hová, csak azt, hogy előre. Elöl – ez mindig ott van, ahol a következő pillanat eléri. Így nincs is különösebb megkülönböztető érvénye annak, hogy merre. Csak az bizonyos, hogy szüntelenül távolodik.

Más lényekhez hasonlóan a nomád is átmeneti lény. Ez az átmenetiség azonban nem olyan, mint a nomád társulások átmenetisége: az egyik pusztaságból a másik pusztaságba vezető úttalanság. Az ő útja az idő mélyéből – anyja méhéből – elfelé vezet. (Talán ezért is elengedhetetlen szükséglete a mindennapi újjászületés.) Ez a változandóság folyamatos megújulásra készíteti, egyszersmind megoldalmazza a pillanat rendre új alakot öltő családságaitól.

Helyzete a viszonylagosság e világában: a távolodóé a távolodásban. (Különféle személyek és körülmények összjátéka folyvást jövője felé űzi. Ez néminemű hálára készíteti őt azok iránt, akiknek űzöttségét köszönheti.) Ám a két távolodás nem feltétlenül esik egybe. Sőt, inkább szét-tartó. Ezért aztán szakadatlan elszakadásban él; egyvégteben úton van a születésétől a halála felé vezető egyirányú ösvényen, mely tulajdon testén vezet keresztül.

Számára önnön léte az egyik legnagyobb talány. Ezért is figyelni megkülönböztetett éberséggel árnya változásait az árnyékvilágban. Ez nem indítja könnyelműsége vagy részvétlensége, s még az elkötelezettség hártására sem. Részt vesz a létezők körforgásában, osztozik a bolygó sarkadékaiknak sorsában: kötelékei az ég alatt, a föld felett tartják, így aztán elkötelezettsége teljes és életfogytig tartó.

Tudatában van annak, hogy egyszer majd mindez véget ér. Elszólítják. Oda, ahová utat nyitottak neki. Így kisebb-nagyobb kilengésektől eltekintve fokozott éberséggel figyelni elmozdulásait. Ezért is áll távol tőle az a humanista gondolat, hogy ő *ipse philosophus, daemon, herus, deus et omnia*.

Nem tudhatja, hogy mikor oltódik ki az a kép, amelyet éppen néz. Ezért figyelni alig lankadó érdeklődéssel a tekintete előtti színteret. Ebben még a helyváltoztatások sem rendítik meg. Úgyis mindig önmagával szembesül: ugyanazt az árnyékot látja kirajzolódni különböző hátterek előtt. Teste tolakodó jelenléte zavarja ugyan a nézés-

ben, ám figyelmét igyekszik a mindenkori megfigyelési mező részleteire összpontosítani.

A jövő közelítő hullámfala előtt, az éberlét fel-felvilanó fényénél, mintegy diszkrét fényözönben szemlélődik. (Ez szelektív érzékenységgel jár, melyet más fénytörésben sajátos tompaságnak kénytelen tekinteni.)

Képtelen tapasztalatai teljes körű kiértékelésére (töb-bek közt idő hiányában). Már a megfigyelései is töredékesek. Részlegességek sorolhatatlan sokaságát éli át. Mindenkori tapasztalatait a következők – mint folyam a kavicságyát – görgetik magukkal, koptatják, csiszolják. Puhább részeit rögvest szétmállasztja a feledés. Élesebb és keményebb kövületei szigetekké állnak össze; homokszemei leülepedve mintázatokba rendeződnek. (Imigyen tárgyiasult emlékei szép, szabályos jeltemetők. Mint a redőny réseit közt áttörő fény, úgy váltakoznak sötét és világos sor-
raik a különböző típusú tárlókban.)

Figyelmét igyekszik arra fordítani, ami körötte és vele történik. (Ez mindegyre megerősíti együttérzését más érintettekkel.) Olykor az őt érő hatásokkal ellentétes irányba indul felderítőútra. Ilyenkor veszi számba az érzékeit támadó hatásokat. (Újra és újra tudatára ébred annak, hogy számtalan láthatatlan erővonal metszéspontjában él.) Egy rejtélyes, ámde annál erősebb háló feszül rá; azok nyugözik le így, akik a legközelebb állnak hozzá. Ez a hálózat nem ismeri a tér és az idő korlátait, túlnyúlik minden messzeségen és elmúláson.

Úgy tekint magára, akár a világra: mint megfejtendő és kiismerhetetlen talányra. Amiben nemcsak az a rejtélyes, ahogy, hanem az, hogy egyáltalán van. Él. Éli. Az életét.

Néha elcsodálkozik: mennyi mindent kell felejtenie ahhoz, hogy élményei leülepedjenek! Ebben feledékenysége siet a segítségére: agyi tárlói laza hálót alkotnak, és – a hordozóanyaghoz hasonlóan – tele vannak lyukakkal, résekkel és hasítékokkal.

Zárkózottsága – bár e helyett inkább elzáratást kelle-
ne mondani – lényegi vonása: egy test zárványában ada-
tik lennie. Testbezártságában az a remény élteti, hogy majd
úgy válik le róla, mint ahogy világrajöttében szülőanyjá-
ról: kínok és keservek közt, de új születés reményében.

Önmagáról rendszerint harmadik személyben beszél.
Ez némi távolságtartásról tanúskodik. Ilyen alkalmak so-
rán a distancia pátosza járja át. Amikor végképp neheze-
re esik önmaga elviselése, kisebb tüzet rak és melléje te-
lepszik. Lángjai láttán megnő benne a szeretet szinte
mindenki iránt, ezért aztán saját társasága sincs ellenére.

A maga számára önnön személye fölöttébb nehéz fel-
adványt jelent. Erre akkor ébredt rá, amikor a kétségei közt
tartó hosszas hányódás után egyszer csak földet ért. Ott,
ahol már nem volt alább: saját romjai között. (Ezeken kí-
vül eddig még csak néhány zeneműben érezte otthon ma-
gát. Ezek olyannyira szíven ütötték, akárha legbensőbb,
önmaga előtt is rejtett hangján szólaltak volna meg. Ilyen-
kor a felhangzás és az egybecsendülés ünnepét ülte.)

Saját övezete, melyet többnyire *énnek* neveznek, egy
külső és egy belső vadon határán húzódik. Meglehetősen
nagy kiterjedésű, de mégsem oly széles, hogy ne látná
egyszerre mindkét irányban a határait, a határokon túl
pedig a két – behatároltságáért némi vigaszt nyújtó – vég-
telent.

A belső, szilárdan körülhatárolt szintéren szakadatlan
vívódások zajlanak a felmerülő lehetőségek valóra váltása
végett.

A külső és a belső végtelen egykor egyetlen összefüg-
gő egésznek alkotott. Ezért a belső számtalan töredékes
emléket őriz az egykori egy-lét teljességéből. A két vég-
telen közti övezet – ahol csakis ő szemlélődhet – életerős
pántot alkot, amely visszatartja a belső áradatot, egyszer-
smind feltartóztatja az érzékein keresztül is támadó kül-
ső környezet ostromát. Ezért aztán, annyi más nomád-

hoz hasonlóan, méltán mondhatja el magáról, hogy az
összeomlás és a széthullás határán él.

Belső beszéde hullámsávjában két hang váltja egy-
mást. Ugyanazt a frekvenciát használják, mégis, mintha
egyazon glóbusz ellentétes féltekeiről szólnának. Az egyik
hang honában hosszú éjszakák váltják a rövid, villanás-
szerű nappalokat. A másikba észrevétlen törnek be az éj-
szakák, és emlék is alig marad utánuk. Az egyik hangot
fogva tartja saját nappala. A másik hang hosszas hallgatás
után szólal meg. A nomádok természetes, az évezredek
során egyre jobban kifinomult hangja ez: a mélységeket
és a magaslatokat egyaránt bejáró, ég és föld között vissz-
hangzó, velőtrázó üvöltés.

Természetes hangom az üvöltés

Későújkori kórképlelet

Vizsgálataink arra engednek következtetni, hogy a lelet eredetileg egy kórkép függelékét képezte, bár a hordozólemez sérülése miatt előzményei egyértelműen nem értelmezhetőek. Ugyanis az alábbi, viszonylag egybefüggő szövegrész mellett csak néhány, önmagában minden értelmet nélkülöző szó- és mondatfoszlány maradt fenn. („...eredményei azt mutatják ...súlyosan sérült ...atavisztikus függése ...antiszociális magatartása ...rendelkezése alapján ...szolgálatra alkalmatlan ...Pacskó őrnagy...”) További bizonytalanságot jelent az a tény, hogy a kór- és egészségképeket égtájanként különbözőképpen értelmezték és nemritkán az is előfordult, hogy néhány év múltán az ellenkezőjére cserélték.

Köszönöm,

hogy figyelemre méltatnak, és módot adnak arra, hogy ebben a kódban kifejtve adjam magyarázatát történeteim eredetének, azaz – önök felől nézve nyilván: – zavarodottságom sajátos természetének.

Erre most különösen kedvező az alkalom: ez idő szerint közel kilencvenfokos meredekségű elmozduláson megyek keresztül, így aztán kedvemre szemrevételezhetem azt a területet, amelyet éppen elhagyok.

Ezenközben szembetűnővé váltak számomra eddig fel nem tűnt erővonalak: a szemvillanásokból szövődött szálak ezüstös hálózata. Mint a hajnali harmatban felcsillanó pókháló szálrendszere, úgy függött egyszer csak előttem. Aztán már távolodással arányosan látszódtott és formálódott folyvást új és új alakzatokká.

Talán,

emlékeznek még első találkozásunkra: kora este volt, vagy késő délután? Akkor is a hollóhajú nővér jött értem;

s miközben a hosszú, szemkápráztató kövekkel kirakott folyosón mentünk, pihés nyakán nyugtattam szemem. A fehér szobába vezetett, ahol minden vakító fényben úszott: fehér volt az asztal, a fal; fehérék voltak a köpnyek, az arcok, sőt meglehet, még a szemek is egyöntetűen fehérlettek, ámbár ezt nem tudtam minden kétséget kizáróan megállapítani, mivel a fény a magasból érkezett, és a szemöldök ívei gátat vetettek a sugárözön útjának.

Kérem, nézzék el nekem a történetek szélsőségesen személyes megközelítését, amit nyilván lényem atavisztikus vonásaival – terror lucis – magyaráznának, ha némely, itt előadásra kerülő körülmény nem helyezné mindezt egészen más megvilágításba.

Szemem,

mely egy széthasadt horizonthoz szokott, igen érzékeny a fényre. Ezért aztán a túlvilágítottságnál jobban kedveli a félhomályt. Igen, a kettős fényárnyékot kedvelem. A félig fényből, félig homályból álló megvilágítást, ahol a világosság a tárgyak síkjain ütkezik meg a sötétséggel; ahol az árnyak és a fények játéka megigézi küzdelmük eredetét; ahol egy eleven test nem válik el oly élesen más testektől. A szétáradó homályban ugyanis mindig az alkony előőrsei rejtőznek. Ezt a törekény egyensúlyt szeretem; a világosság kiáradását és apályát, a kozmikus küzdelem emlékeit, ahogy nap mint nap átvonulnak szemünk előtt.

Olykor,

ha a kaotikus égi konstelláció hóval lepi a várost, szemem nehezen viseli el a fehérnek ezt a túláradását, és véderői könnyeket küldenek ki elé. Ám ekkor nem adatott meg a hóra gondolnom. Megdermesztett az átható neonfény, mely majdhogynem feloldotta a testeket a háttér anyagában. (A kezem közben kissé remegett, a félkörben felsorakozott emberek elrettentettek, így aztán testem később

is csak kurta feleletek kiprészelésére volt képes.) A szemek fedezékben látszottak; onnan mint egy óvóhelyről szemrevételezték az elénk került kétséges lényt.

Mert,

hogyan kétséges volt, ahhoz nem férhetett kétség: kék, katonacsíkos rabruhája, ez a kórok házában honos est-éji viselet csaknem híven jelenítette meg a bensőjében uralgó kettősséget. (Figyelmes szemlélő számára a sötét és világos szövetsávok váltakozásából kitetszettek kényszeri, különféle kóros, kortalan és korhoz kötődő kötelékei; szintúgy a köztük nyíló képletes térközök, a lélek szakadékba vesző lejtmenetei, a szabadesés kínjaiból vergődve kibontakozó esetenkénti szárnyalása, majd megint elkövetkező kifáradása, légszomja és elbukása.) Mint ahogy kívülről nézve kétséges lehetett az is, hogy egyáltalán mit keres ezen a helyen; hogy mi vezette az elmefürkészek bizottsága elé. (Nem is beszélve azokról a kétség-hullámokról, amelyek belülről járták át, mióta ebbe a kettős játékba bocsátkozott, hogy egyszerre legyen észrevétlenül kívül és szinte megkülönböztethetetlenül benne.)

Jó reggelt!

– mondtam. (Nemrég ébredtem, s nem tudtam megítélni, hány óra van. Bár nagyot nem tévedhettem, ez a kívánság mindig érvényes, hisz jószerével állandóan félálomban élünk: az éberség kivételes pillanatai közt a fáradtság félárbocára eresztve fürkésznek a szemek, járják pályáikat a kezek.)

Ritkán van részünk benne, pedig a jó feléledés nélkülözhetetlen ahhoz, hogy kedvvel botorkáljunk át az ébredés érzékeinket bökdöső tövistengerén. Olykor, de legalább egyszer életében, minden magamfajta esendő mégiscsak észreveszi az eszmélet éledésének és a fény első derengésének egybeesésében a mindenség megvilágoso-

dását; minden hajnal hasadását. Csak a fényhez még nem szokott szemek látnak így; a személyes kezdet kezdetén: az alanyi hajnal hajnalán.

Ez a felismerés vezetett ahhoz az életbe vágó eseményhez, aminek nemrég alanya voltam.

Azóta

a személyes emlékezet szeszélyes tájait járom; felszabdalt földjei, hasadékokkal sűrűn átjárt dombjai és legyezőként szétnyíló lombjai ezer ígéretes leletet rejtjenek, s azzal kecsegtetnek, hogy egyszer csak meglelem az átjárót, mely visszavezet a kezdetbe: első ébredésem elé.

Ezek az elvadult vidékek ma már csábítóbbak tízezer távoli tájnal. A hegláncoktól körülkerített fennsík időtlen életet élő lényekkel népes. (A kopasznyakú tyúkok együtt forgatják fejüket a karéjban tanakodó pingvinekkel.) E tájék nem található a térképeken, és az útikalauzok sem tudnak róla. Ezért talán nem fogják elbizakodottságnak tekinteni, ha azt gondolom, hogy az odavezető utat csak én ismerem. Csak nekem van esélyem az áthaladásra, mivel egyszer már jártam arra, saját bőrömön hordozom a közben elszenvedett horzsolásokat, szintúgy a mélyebbre ható benyomásokat!

Persze

méltán kérdezhetik: mindegy vajon kinek s miért van szüksége? Ki látja hasznát? S egyáltalán: – Kit érdekel?

Nos, erre igen sokrétű és szerteágazó felelet kínálkozik, de egyelőre engedjék meg, hogy a legegyszerűbbet válaszoljam: engem. Ha folytatnám a lehetséges válaszok körének ismertetését, akkor ott kellene kezdenem (egyszer mind befejeznem), hogy egyáltalán, kizárólag és végső soron csakis az egész érdekel. A kezdetből, az első ezer emléknyomtól, a közbenső kitérők követhetetlen labirintusán át egészen a végig.

De hol kezdjem a keresést? Honnan induljak el? S mire hagyatkozhatom útközben? – efféle kérdések kínoztak kezdetben. Ám tudtam: bárhogy fogjon is hozzá az ember, a dolgok megértése csak egy külső pontról lehetséges, s a megfontolt kilépés körükből éppoly veszélytelen, mint amilyen biztos a tévedés akkor, ha vakon benne maradunk. Miként azt is tudtam, hogy ezt az utat egyedül kell megtennem.

Így aztán beléptem emlékezetem útvesztőibe.

Ha

alkalmas az idő, különféle merítésű emlékszálakból fonalakat fejleszttek, majd a szövetüket kellően elrendezve kifeszíttem a légáramlat elé. E kezdetleges szélhárítóból a legkisebb fuvallat is hangok fürtjeit csalja elő. (Ám ez nem sokáig úzhető, a fáradtság gyakran éppúgy rákényszerít arra, hogy felhagyjak az efféle küzdelemmel, mint a fonál szakadása, a nyomában beálló süket csönd, akár csak mindenféle más teendő.)

Egyszer csak elkezdődik, alakot öltenek az elmosódott formák, kiélesedik fokozatosan minden él és körvonal. A homályos emlékfoltok közül kilépnek a múlt partira szálló alakulatai. Feltűnik egy ág, célszerű rácsozattal, végein szerény engedmény a játékos elmének: a vízszintesen futó pálcákon két átluggatott téglácska, melyek egy sújtással megpörgethetők, s forgásuk lassan elhaló zaja a súrlódás és a nehézkedés összjátékára tanít.

Újra

Eljönnek a reggelek elkerülhetetlen nyűgei, nekem szólnak az ébredésemet sürgető szavak, pedig oly közeli még az álomvilág, határai átjárhatóak, és az éberlét is oly álomszerű még; oly valóságos egy más világ fényében, melyből éppen akkor éreztem.

Az ébredést követő nyűgöktől szabadulva, a hátsó lépcsőn megyek le az udvarba. A téglák közt mohatelepek

zöldellnek; szépségük veszélyes: könnyen csuszamlóssá válnak. Az udvar, akár csak fent az út, csendes; a bányászok Fakarusza már rég elment. A farakás mögött néhány lépés a tengerpart. A homok hullámaint alig rendezte át az éjszakai szél. Fellépve az arasznyi téglafalra, alattam terül el Sárga tengerem. Itt az anyag elemi bőségben van; a tábla bármikor letörölhető. A teremtés tetszés szerint újrakezdhető. (Nem keveredik fel, mint kiszáradt pocsolókban a por, és nem is olyan formálhatatlan, mint a sár.) Falán csak madarak baktatnak keresztül, szagot nyomot hagyva hátra. Olykor levelek is szállnak velük, oszló emléküik lassan elvegyül a tengernyi homokszem között.

Holt tenger,

amíg oda nem érkezem. Pedig egykor eleven volt, mindig felszínre bukkan egy szemernyi múlt: gallyak megbarnult tetemei, csigák megkövült házai, rajtuk a kimeríthetetlen jelentésű kóddal, a csillagrendszerek csavarodását is alakító jellel, amelyik a kígyó kínálása óta bennünket is megpecsétel: a kétfelé nyíló végtelen. Valahol kezdetét veszi, magába fordul, örvényébe vonja a szemet, mígnem gyűrűzése egyszer csak elvész a vég nélküliben.

A kutatás kígyózó köreit mi is időtlen idők óta hordozzuk magunkban, a testünkben, a szemünk mögött, számtalan szövetben, százmillió sejtben. És beleütközünk ezer szédületben. Hiába is akarnánk megcáfolni, előhozakodhatunk bárhány ellenérvvel: köréje vagyunk kerítve és bele vagyunk vetve; az ujjam hegyén is viselem csavarvonalát, a lét labirintusának lenyomatát, a Teremtő keze nyomát, korokon átnyúló, kimeríthetetlen üzenetét.

Tengerem talányos leleteinek felbukkanása arra készítetett, hogy megpróbáljam felkutatni keletkezésüket. Így aztán egy napon hajóra szálltam, és nyomába eredtem rejtélyes eredetüknek.

Hajóm,

mely a *Vásaloo* nevet viselte, korábban a házban volt használatos; anyám és nagyanyám vitorlázott vele a családi vászrakon. Amikor aztán kiégett belőle a tűzkígyó, és nemhogy a faluban, de járásunk székhelyén sem volt fellelhető helyette másik, az enyém lett. (A hajó fémtestében csak a hűlt hely, az öntvény csigavonalú vájata emlékeztetett eredeti rendeltetésére.)

Hajóm a parton állt, feltámasztva. Hegyes orrából kiinduló, majd szélesen kihasasodó körvonalai a vizek játékát idézték: mintha két hullámhegy találkozásának fémbé fagyott emléke lett volna. Idézet abból a hullámfolyamból, mely körülöttünk és bennünk lüktet, ami éltet és hordoz, s melynek meglehet, magunk is csak sajátos, nem éppen egyszerű, átmeneti interferenciái vagyunk.

Nem tudom, persze, hogy miként gondoltam ezt akkor, s hogy egyáltalán gondolat volt-e, vagy egészen elmosódott sejtelem. Miként azt sem tudhatom, hogy szülőanyám mellén csüggve nem ezt a formát égette-e emlékezetem akkor még érintetlen tájára sorsom írnoka! Mert akkor e boltozatban rejlő bőség éltetett, és megszületésem keserű tapasztalatában is ez vigasztalt.

Ma sem

tudom teljes bizonyossággal, hogy mi vonz e feledhetetlen formák felé; az emlémlékek sűrű édessége, vagy a női testbe foglalt jel (a *Lét Lány Emlékműve*) nyűgözi le oly ellenállhatatlanul szememet. Hogy miért is e két húsba foglalt ívmetszet halma – és inverzének hasadéka – felé tör vágyaink vektora? Az első, majd ezerszer felvilanó és elvesző édességekhez. A kigömbölyödések, elsimulások és újranyíló rések bolygóteste felé. A vér- és tejfolyamok tájára, az ajakmézzel telt mezőkre. Ahol vágyvákuumunk telítődhet lágy tejjel és a leglágyabb testtel.

Tulajdon tejutunk teremtdésének történetébe térnénk vissza ilyenkor? Az első tejízhez? Majd, másodjára,

az ajkakhoz? Vagy ígéret mindez: az eljövendő elővételezése? Netán véletlenvariáns, az evolutív verzió utoljáró kifejlesztett vágygépe?

Mindenesetre nyomuk példátlanul éles az emlékezetben. A feminaformák magatudatlan felkínálkozása folyamatos feszültségmezőt von körénk. Hatására a fejben folyó alkémia egyszerre képes lángra lobbantani a hideg hullóagytól a kifinomultabb kéregtájáig terjedő területeket. Szemünk láttára szikrázik fel a személyekre szétteredezett anyamező. A Magna Máter mátrixa.

Útnak indultam

Hajóm orra belefúródott a hullámokba, mögötte széles és csaknem fénylő nyomok maradtak. Nyomdokhomok. Iránytű nélkül haladtam, csillagképekre sem kellett hagyatkoznom; a térkép ott volt előttem a hajótestbe égetett csigavonal képében, s még inkább bennem, mert az örvénylő gyűrűzés rejtélye lassanként lényem részévé vált.

Nem tudtam, merre megyek, miként azt sem, hogy honnan jön az út, amire rátértem. Nem ismertem még a kezdetek kétségeit; hogy merre induljak; hogy kinek az útmutatásait kövessem; hogy találok-e segítő kézre, megnyugvást hozó öbölre? Kétségeim még nem hasadtak megválaszolatlan kérdésekké, sőt talán kétségeim sem voltak, hisz nem volt még kettősség sem: minden egy volt.

Mindenütt

homály honolt. A világ még nem bomlott színekre, és formák sokasága sem szabdalta szét. Nem volt fenn és lenn, közel és távol. A föld még nem vált el az égtől, nem neheztedek rám a nehézkedés terhei; merő lebegés voltam a magzatvíz östengerében. A kezdetben voltam, ahol minden egy volt.

A köldökömből kiágazó kötelék, sorsom fonala közvetlenül az eredethez kötött, táplált és éltetett. A tes-

temhez vezető puha póráz, bárhogy forgolódtam is, folyamatosan követett. Éppoly szabad voltam, mint amilyen súlytalan. Szárnyak nélkül is szárnyaló. Vak és vágytalan. Csak a hangok, a hol tompán morajló, hol tagoltan és magasan megszólaló, olykor pedig engem egészen elborító rezgések hullámai rendítették meg nyugalmamat.

Aztán

a derengésben egyszer csak minden meghasadt, a sötétségből kivált a világosság, és örvénylő összehúzódások, fájdalmas taszítások közepette feltűnt a föld, ahová kínjaimmal együtt végérvényesen kivetttem.

Létrejövémnek ez a hasadása lett legfőbb tapasztalatom. Szorongatásaim közepette, míg rágó testem sikolyai szétszóródtak a térbe, érkezésem kapuja végérvényesen visszazárult.

Azóta természetes hangom az üvöltés.

Lélektangram

Ez a lélektangram az Orchestra Luna hangjának hallatán készült. Létrejöttében jelentős szerepet játszott még B. B. Marton edőbeli Kelet-kutató, aki – egy levéllet szerint – a szöveg szerzőjét a legszemélyesebb személyes névmás használatának hiánya miatt szelíden megróta. Végző formájának kialakulásában a szuperhúrelmélet is közrejátszott. Írója ugyanis – e teória egyik terjesztőjével (M. B. Green) szó szerint egybehangzóan – állította, hogy nem más, mint a téridő szimmetriájának 32 belső dimenzióra történő általánosítása.

01. Hátrább húzódom. Énem se legyen elől. Számos szegletemet így zavartalanul szemrevételezhetem. Mielőtt még *kirakom magam* ék alakban. Vagy még inkább – vonulással azsúrban – szaggatott vonalban.
02. Korhú vagyok. Kissé megkopott kéreglakó, aki együtt múlik a tovairamló időfolyammal. A sodrás hatására egyre áramvonalasabbá válok. Súrlódásaim során mélyrehatóan megismertem a medret. A sekélyeseknél jobban kedvelem a meredekebb esésű szakaszokat, szintúgy a zúgókat és zugolyokat. Saját bőrömön tapasztaltam meg az évszakonként változó vízhozamot, a homok- és iszaphordalék szemkápráztató szerepét.
03. Önmagam előtérbe állításától ösztönszerűen tartózkodom. A körben megjelenő látkép így teljesebb. Zavartalanul helyet kaphat benne minden, ami éppen elem tolakszik.
04. Érzékelő- és szűrőrendszeremet Szaratov környéki apai éhezésmények elbeszélései is élesítették. Talán ezért is szomjúhozza olyannyira az életet. Egyébként töb-

bé-kevésbé elviselhető egységekben veszi az időket és a jeleket.

05. Mióta leváltam az anyatest – Meine liebe Mutter – első fokozatáról, gyorsuló röppályán távolodom. A második fokozat lakótestével megbékéltem, kiismertem hajlamait, jó néhány képességét és különféle hátulütőit. Olykor kimerészkedem körülhatároltságából: ex-sztaszisban rövid úrsétákat teszek a környező végtelenben.
06. Megkísérlem dinamikus egyensúlyban tartani réteg-zett énem felsőbb és alsóbb régióit. Néha ezért kénytelen-kelletlen magam fordulok ellenem.
07. Kondenzálóképességem közepes. Elöttem rejtélyes okokból magára hagyva is működik. Az egymásra rétegződő észleleteket többféle metszetben is tárolja és tömöríti. Az ilyen öntudatlan ülepedés foltszerűen kirajzolódó körvonalai jelentik tájékozódásom kikezdehetetlen támpontjait. (Mindemellett meglepő élességben őrződnek meg olykor a legesetlegesebb képek is.) E szenttelennek tetsző, öntudatlan műveletek számos tekintetben szenvedelmesek. A belőlük képzett elvontságról méltán mondják, hogy az absztrakciók a szenvedélyek legfőbb sűrűsödésállapotai, melyek hatására azonnal új szenvedélyek élednek.
08. A fejemben időről időre feltámadó fájdalmak folytán fokozott önérzetre tettem szert. Ennek révén énem eleddig ismeretlen terei tárultak fel. Pontszerűnek vélt epicentruma kitágult; feltérképezésére saját koordinátarendszert fejlesztettem. Így már tomográf nélkül is tudatosíthatom a részleges félteke (észak-északnyugat; + 35 fok; halánték – 3 cm magasságban)

hasogató fájdalomforrását. Néha sikerül közvetlen kapcsolatba lépnem a hellyel, ez teljes összpontosítást kíván, bár csak átmeneti csillapodással jár együtt.

09. Egy ideje azon kapom magam, hogy varázsszavakat vetek egy delejezett mezőbe. Segítségükkel bármikor beléphetek Kihelyezett Emlékezetem képletes kapuján. Annak Nagy Sötét Ablakán keresztül aztán kedvemre elrendezhetem és továbbfejleszthetem szét-széledt énem különféle rétegeit; töredékes vetületeit.
10. Némely hangok hallatán magamban érzem megnyílni a messzeséget.
11. Szívós köldökzsinórom a szeretet. Példátlan szakítószilárdságú köteléke tart vissza visszavonhatatlan elszakadásoktól. Lágább Felemen kívül két ivadékomban tartja képletes kezében e meglehetősen különös összetételű kötelzetet. Így a magasabb merengési pályákon sem maradok egészen magamra: a Háromság mindent átható hullámsávjába a körös-körül zibongó háromság hangja szüremlik. (Ez a kétszer három dimenzió olykor dinamikus dávidi csillagzattá feszül köröttem. A felgyülemelő feszültség egy ponton átrendeződik: szabályos kétszárú feszületté formálódik bennem.)
12. Közösségem néhány barátira és felebarátra terjed ki. Közöttük éppúgy vannak élők, mint holtak, akik néha oly közel vannak, mint egyébként élők sem: egészen bennem.
13. Időnként úgy érzem, valaki szemlélődik a szememben.
14. A szülőhely szellemét már csak különféle növényi származékok és párlatok felszálló áramán tett fel-

emelkedések során van alkalmam megtapasztalni. Ekkor begyökerezettségem százezer éves léggyökér-rendszere felnyúlik az egészségesbe. Onnan áttekinthetőbb a horizont. Igaz, ez némely közelképre nézve kedvezőtlen, másokkal együtt viszont annál arányosabbnak tetszenek.

15. Földműves felmenőkkel a hátam mögött (két lábbal a földön állva) az átmeneti önkívületek sem tévesztenek meg helyek és hatások (magyar mélabú, német romantika, zsidó realizmus) természete felől. Én vagyok a harmadik út. A mindenkori végletek között; olykor ide-oda botladozva köztük.
16. Eredetem – és különféle környezeti hatások (falubéli lakodalmak, bakeliten beérkezett *heimatlied* és elektronikusan terjesztett turbófolklor) – ellenére a schramlit csak klezmerként vagyok képes elviselni.
17. Ismeretlenek olykor – harsányan, hallgatólagosan vagy írásban – arra szólítanak fel, hogy legyek hű, álljak vigyázzba, védjem meg, tartsam be, terjesszem elő! Ilyenkor tétován, minden mélyebb meggyőződés nélkül, állampolgári tüneteket tanúsítok: bölcsőmre gondolok, mely majdan sírom is, aztán betartom, bevallom és beterjesztem... legvégül pedig sebesen elfelejtem.
18. Töredezettségem térben kevésbé mutatkozik meg, mint temporálisan.
19. Szaggatottságomban fedeztem fel a váltakozás szabályosságát: ahogy a gömb csiszolása során a hosszirányt a keresztiránnyal váltogatják, úgy érzem az engem érő erők egyszer horizontális, máskor arra merő-

leges lökéseit és rándításait. Amennyire tőlem telik, megkísérlem ezek felerősítését vagy ellenpontozását. Kimerítvén vagy elunván egy-egy vágatot, amit más hagyott hátra, vagy esetleg magam mélyítettem ki, önszántamból megyek elébe a szélesebb szemhatárnak.

20. Sokszor semmi sem segít, és hirtelen minden átmenet nélkül a kudarc kikötőjébe érkezem. Ahol néhanap, a halmozott élmények hatására a Zsoltárossal egybehangzóan megállapítom magamról: olyan lettem, mint bagoly a romok között.
21. A mélypontokon fohászok mondásával, tengerélmények emlékezetének felidézésével, magaslati levegő és mélylélegzet vételével segítem át magam.
22. Északi énem minden télen mediterrán. A képzelet útjain napjában nemegyszer nekiindul délnek; a távolságtól visszaretten, majd átmenetileg megvigasztalódik a tavaszban. Aztán, betelvén a nyúlós, olvatag és agymenéses nyárral, már csak az őszi földek ölében remél menedéket.
23. Néha lobot vet a szememben egy-egy édes észlelet.
24. Olykor zsigerekig ható hatások és habozások között hanyódom.
25. Szeretem tudatosítani magamban előrehaladásunk határtalanságát. A legtágabb térben.
26. Még nem sikerült kellően klipszerűen követni kalandozásaim köreit.

27. Némely formákban őshonos vagyok. Az összetartozók összetartásában, a végletek szétválasztásában és átmeneti egyesítésében.
28. Mozgalmas lényem, a nyughatatlan, mindegyre menni kész: folyton felfedezne, lemerülne, sodródna, aztán éppoly iramban visszavonulna szigeteire, ahonnan átérezhető minden messzeség és eleven reszketés.
29. Néha megnézem az arcomat egy-egy tükörben, hogy el ne felejtse, ki vagyok.
30. Nem szeretek elfelejtkezni a teljes látás törvényéről; a hát- és előterekről, az előidőkről és az eljövendőről; a kifinomult kódokról és szimbólumokról, a formák feszültségében és fegyelmében fejlődő erőkről.
31. Szeretetem, akárcsak szenvedésem, a szivárvány teljes szintartományában szövődik.
32. Számtalanszor szeretnék elheveredni esendő testem vágytengerében, vagy egyszerűen csak elmúlni, kék ködök és vörös villanások között, túl a harmincketedik hatványon és delejes dimenzión...

Formált faxok

(én vagyok és te vagy)

a mélykék ég alatt
én vagyok és te vagy.
mások nincsenek.
akiket annak vélsz,
mint te és én vannak:
másra és magukra eszmélnek,
jönnek, mennek, majd elmúlnak.

elliptikus életük távolba vesző végpontjai közt,
gyönyör és gyötrelem váltóáramában vonulnak.
születnek, szenvednek és szeretnek.

hol hideg és halovány,
hol sűrű és forró semmiségek szegélyezik
fájdalmaik és elragadtatásaik folyamát,
mígnem eléri az örvény fénykörét.
ahol átlényegül lényük,
és a túlsó távlatokba tér,
velük ezer enyészhetetlen emlék:
hatmilliárd felizzó fényhíd
a lét felfoghatatlan fonákján.

(Egyiptom nomádja)

Úgy érezte szüntelenül Egyiptomban jár. Anélkül, hogy valaha is útnak indult volna. Egyiptom eljött érte, Egyiptom itt van. Mindenütt Egyiptom van: száz- és százezer négyzetmérföldön. Az egész Földön.

Mindig tengerre vágott. Minden hajnalhasadtában a kettéváló tengert remélte látni. De a tenger nem jött el hozzá, csak tengernyi Egyiptom; égbe hasító tornyaival, mélybe rejtett óvóhelyeivel, piramidális örvényeivel.

Egyiptom mindent elborító tengere egyszer csak meghasadt: megnyílt a kivonulás útja. Pedig úgy látszott nincs is túlpart. Most mégis száraz lábbal kelhetett át a tengeren. Nyomában minden összezárult. Már régóta a pusztaságban jár. A pusztaságban sincs tenger, csak tengernyi pusztaság van. De az Ígéret Földje közel.

(A rettenthetetlen)

Rettenthetetlen. Mint az ólomkatona. Még a rettenetben sincs félnivalója. Már majdhogynem mindenre felkészült. Így aztán szinte semmi sem éri váratlanul. Edződése során, a reálishan létező rettenetben megtanulta, hogy nincs lehetetlen: bármi megtörténhet. Így minden érzékével egyetemben ki van téve a megpróbáltatásoknak. Oltalma számtalan, pedig oltalmazója csak egy.

Ezer alakban vetülnek elé a pusztulás képei. Figyelmét ezért már rég nem a csapások lehetősége köti le. Napviandorlásai során, amikor útjai a siralmasság völgyeibe vezetnek, a formák tobzódó gazdagságát figyeli. A lehulló vakolatfoltok egyre tágasabb tájain egy-egy világ keletkezését szemlélheti. Mesés vidékek tárulnak föl, egyre részletgazdagabb térképek rajzolódnak ki a falakon. Jel jel hátán tolatnak; megannyi megfajtott üzenet.

A korlátlan lehetőségek világában él, rettenthetetlenül. Teljes szabadságában csak a rettenet világának kötelei korlátozzák. De már nem sokáig.

(Az élharcos)

Folyamatosan élesedik. Mint sólyomszem zuhanás közben. Egy merő élként hasítja a jelen köré kövülő jegét. Rendületlenül halad; folyvást tökéletesedő önálló rendszer. Alakváltozásait csak az idő szorítja partok közé. Így válik napról napra élesebbé a váltakozva érkező csapások alatt.

Kiterjedését szüntelenül a nélkülözhetetlenre korlátozza. De nincs nélkülözhetetlen. Ő sem az.

Arcvonala már élesebb a sevillai pengénél; egyetlen metsző él, egy kardcsapás szakadatlanul megelevenedő íve.

Még él. Még nem ütött az órája. Éle még nem elég metsző; a kard még nem találja meg magától a célt.

(Egy holtponthúlt helyének hamvai)

...bárhon zátonyra futhat. Az iramán úgysem változtathat. Tartania kell magát a mértékhez. A temporális sodráshoz: hatmilliárd időzített halálhoz hasonlóan haladnia kell. A korral. A korhoz kötött hordalékkal.

Túl kell jutnia minden felmerülő pillanat buktatóján, noha azok rendre kihívják – vessen véget véghetetlen soroknak: oltsa ki magát vagy őket. A női pillanatokat. Melyek mindig a következőbe csábítják.

Nincs ideje a habozásra. Egyre újabb és újabb napok rétegén kényszerül keresztülhatolni. Gyorsulva bukik alá egy-egy sportos reggeli örvénybe; felszáll a Lassú Végtelenbeveszőre, kikerüli a Hová, de hová, de minek? jellegetű tévutakat, rendeltetészerűen használja magát; átszáll, iramot vált. Hozzá olykor nyelvjárást: bébibuddha lesz az utazó.

Ivadékait eligazítja, zümmögésüket áthangolja. Ruhábabababát játszik, olykor szag- és szahartalanítással egybekötve. A halaszthatatlan teendőik közben fél füllel hangadókat hallgat.

A szüntelenül szembeszökő szószennyeket, az aljalyanok trágyatárgyait ösztönös mozdulattal átkvetője kezére adja: hulljanak csak vissza a tettesek tetemeire, lepje be nyelvüket legyes lepedék.

Esetenként meghúzza a magassági kormányt, rövid sétára indul a körben ködlő végtelenben. Avagy alázatosan bevallja magát; hátra, előre, a mélybe, majd a magasba tekint: hálát ad.

Hisz holnap újraindulhat...

Álommásolat

Traumtagebuch-töredék

...A flóra és a fauna felől nem érkezik eligazítás; ilyenek ugyanis nincsenek. Van viszont átható köd, lepedékes levegő, továbbá a szürke több száz árnyalata. A Nagy Népi Hülyül hullámának elvonulása után vagyunk. A foszladó sátorlapok közt volt vackunkat szemlézzük, ahol az ágyak vasvázain kívül nem maradt meg semmi. Immár nem tapad semmi tárgyszerű hozzánk.

A Történető, akit neveznek Emlékeztetőnek is, innentől kezdve hézagmentesen telepíti elém az elevenségükkel lenyűgöző tényeket. K. mester intelmét követve az „Innen el!” jegyében megyünk tovább.

Minden átmenet nélkül meg is érkezünk. A váróbunker vaskeretes ablakaiban tüvegcsilánkok, az ajtó felé fűzőld korlátféleség vezet. Kifelé mennénk tovább, ahonnan élénkebb fények szüremlenek. Ám állatok állják utunkat: előtűnik fésűsfogú mutánsok ténferegnek. Szörmetenyészetből szabadulhattak, szürke bundájuk farkasfelmenőkről árulkodik. Szokatlanul szelídek, hamar túl is jutunk rajtuk.

Az út mellett elhagyott PSZH-ra* találunk, azzal veszszük be a nehéz, sziklás terepet. A szurdokszerű völgyhasadékot fedezékre kiválóan alkalmas kiszögellések szegélyezik. A kihalt táj fürkészésében hamar kifáradunk, ezért aztán gyakran váltjuk egymást a fedélzeti fegyver mögött. (A tűzvető régi géppuskára emlékeztet, azzal az el nem hanyagolható különbséggel, hogy működtetése nem az elsütőbillentyű elhúzásával, hanem két kapaszkodószerű kar egyidejű hátrahúzásával történik. Így menekülés közben is fedez.)

* Korabeli katonai rövidítés: páncélozott szállító harcjármű.

Hamarosan sorra kerülök. A fegyver mögött testem hátrafeszül, merő kioldásra váró készenlét. És az első célpont felmerülése nem várat sokat magára: mielőtt még felismerhetném a kanyarban felbukkanó csoportot, akiket utóbb magunkfajta földönfutóként azonosítok, máris tüzet nyitok. A feszültség minden átmenet nélkül a felszabadultság fokozhatatlan mámorába fordul át; majd tébolyult tettem terhét tudatosítva félig felébredek...

Innentől kezdve táj már nincs a történet folytatása körül. Maga a történet, az idő váza, csontfehéren emelkedik ki az elsötétedett háttérből: a számos farkasféleségből egy lett, az viszont elszántan felém tör...

Az állat előhívja érzéseim ősrétegét: szöröm felborzolódik, idegszálaim egyetlen csomóba csavarodnak. Menekvésre és vetődésre egyaránt kész izmaim felidegzett íjként feszítik testemet. Velem szemben nem egy, hanem *maga az állat* fenekedik: évezredek vadai öltöttek testet benne, a kardfogú tigrisek, hatalmas hullók, minden rendű és rangú eleven rettenetek. De a halálfélelem átható hidege nem megfontolásokra alkalmas hely; akkor és ott nincs kétség, nincs távolság és nincs idő. Ahogy magatudatlan borít el a borzongás, úgy indítja el rövidre zárt pályákon ezeréves beidegződés a kezemet. A kézben a nyelet, a nyélen a fejszét. Nem nézve az élet vagy a fokát. Addig lendít és sújt újra meg újra, amíg az adrenalin akarja. Már nincs farkas, se vi-csorgó száj és hörgő torok. Az előbb még eleven formák a csapások alatt felbomlanak, csontok reccsennek és szövetek szakadnak szét. A szennyes vértől vöröslő húscsapatok közül váratlanul valami fehér bukkan elő: a csigolyák határozott körvonalai közül szabályos körök, nyílegyenes vonalak hálózata emelkedik ki és rendeződik el. A mézárslás közepén egy mandala mintázatára meredek: jól kivehetőek terének külső és belső tájai, a régiók határai, az átmenetek kapui, a szemet szédítő szimmetria. A mindenség e tömör térképe láttán megvilágosodom: felébredek.

A szemredőnyök felengedésének fokozatai

Fokozatosan felengedjük a szemredőnyöket, majd némi képp tétován, támpontokat keresve ráállunk a helyi hullámhosszra. A felhőállás kedvező, az ég merő márványerezet. Az elvértve előbukkanó Hold mohamedán jellege múlóban.

Hosszú napok húzódnak mögöttünk. Megmerítkezünk megannyi közegben; engedünk az esetlegesség elterítőerejének. Keresztül-kasul bejártuk a környező földeket, eljutottunk távoli tájakra és vad vidékekre. Elsajátítottunk egynémely nyelvet, kitanultunk közhasznú tevékenységeket; voltunk földművesek, garázmesterek, tolmácsok, aknászok és miegymások. Ezek révén sokoldalú és színesen szabdalt személyiségre tettünk szert. Szétnéztünk a szépművészetekben és tanulmányoztunk tudományokat. Részt vettünk beavatási rítusokban, számtalan szertartásban. Megismerkedtünk megannyi mítoszszal, racionálisnak nevezett révülettel, mesterséges és mesterkéletlen intelligenciával, tüneményes tudattal és torz tudattalannal, szintűgy ezernyi szerrel és szervvel.

Elunván olykor a vándorlást, visszavonultunk vacunkba, hogy elrendezzük emlékeinket, vagy feltérképezük mentális mintázatunkat. Válogattunk, tömörítettünk és vágtunk; az erőteljesebbeket kevésbé enyésző hordozókra vittük át.

Megfigyelői magányunkat együttérzéssel ellenpontoszuk. Ez a hangmetszetekben vált maradéktalanul teljessé. (Egy szeles estén, történetesen a Refi mellett elmenvén, az épületből kiszűrődő hangokra figyeltünk föl. Az ablakon keresztül egy lámpa fénykúpja alá hajló organista látszott, amint a klaviatúrán kígyózó kézzel vezette a sípok légszilipeit, lábaival néha a mélyebb regiszterekbe lépett; a kötött-ségek kötélzáncosa volt, aki mégis a legszabadabb szabadesésében, a lélek rezgéstományában vitorlázott.)

Némelykor fékezett futású elragadtatásokat is megengedünk magunknak. Csak fel kell függeszteni a részleges félteke fékezőerejét. Erre többnyire napszállat után kerül sor, amikor az élmények összeértek.

Terek nagy bőségben tárulnak elénk. Lehetőségünk van elmélyülni bennük, összeköttetéseket teremteni köztük, nevet adni nekik, formákat fejleszteni bennük. Bármiféle magasságot választhatunk, utunk során úgysis időről időre más-hol vet ki a pillanat árja. Észlelőberendezéseink egyre több térség részleteit tárják elénk. Köztük kell eligazodnunk.

Mindennapi meneteink során megannyi helyet és életpályát metszünk át. Egyszer-másszor megállunk, szétnézzünk és elcsodálkozunk, látván a növekvő napok nomádjainak vonulását, érzékelvén tekintetünk találkozásait, továbbsiklásait.

A feledés fátyla olykor finoman meglebben: ekkor viszanézünk, hátraérzünk. Oda, ahol minden lebegés volt. Tér nélküli és időtlen sarjadás a bolyhos anyaölből: magzatkikötő a méhek diszkrét tengerében. Mindaddig, míg-nem egyszer, iszonyatos szorongatások sorozatán keresztül, vértől izmosan behullottunk az időfolyamba. Azóta egyvégtében úton vagyunk. A magunk mögött hagyott pillanatok tömegétől valamelyest tartózkodóvá váltunk.

A különböző helyeken tárolt emlékek között olykor átkötések létesülnek, a pszichooptikus vetítőben holografikus hűségű kép- és hangfolyamok merülnek föl: egy tétován félreforduló lányarc; azonosíthatatlan hangon felgyöngyöző, majd elhaló nevetés; egy tűzbe borult tekintet; messziről szüremelő szenvedélyes énekbeszéd; széttárt karal felénk rohanó gyerekember közelképe rajzolódik ki, majd mosódik bele lassanként az emléktenger fővenyébe.

Télvíz idején néha még meg sem pirkad, máris besötétedik. Ilyen kilátások mellett zengetőinket magas fokozatra fogjuk. A fedélközi földém remegése közepette így fokozatosan áthangolódunk és wohltemperáltakká válunk.

Néha haránt lehulló hópelyhek halványkék hálójá borul az égre. A száműzött tenger puha függönye elejét veszi az éles érzéleteknek. Csak elmosódott körvonalak és tompa neszek érnek el hozzánk. Aztán a felhőréteg egyszer csak felszakad, súlyos szürkéi keretében felbukkan a Nap.

Egy helyben maradva is hihetetlen sebességgel hatolunk előre, a felfoghatatlan felé. Nincs miért sietni. Miért is kellene bármit elérni? Mindent bírni? Nem inkább: jönni, lenni, menni?

A teoretikusan megtört tekintet

A nomád teória a többszörösen megtört tekintet tapasztalatán alapul. Ez a reflexió az (ön)tükrözés (re flectio) sajátágosan nomád módja. A megtörtség részben a reflektálás közben elkerülhetetlenül elszenvedett pályamódosításokból, az ide-oda csapódásokból, a visszaverődések látószög-módosulásaiból adódik. Következik azután úzdoinek eleve eltérő és a vándorlás során folyvást áthelyeződő nézőpontjából. („A valóság perspektívákban van adva” – mondják olykor egy mestert idézve.)

Többnyire arra töreksenek, hogy bölcsességszeretetiük szálait időközön és tereken túlnyúló szövedékekbe szervezzék. Koruk átható kaotikuma jótékonyan közrejátszik abban, hogy nincsenek kitéve a teoretikusokat oly gyakran szorongató szolipszizmus kísértésének. Bár látásukat erőteljesen ostromolják a különféle képpen létesített látszatok, nincsenek híján a határozottan húsba vágó benyomásoknak sem.

Többszörösen megtört tekintetüknek köszönhetően térérzékelésük fölöttébb kifinomult, s így éppannyira képesek a képletes, mint a valóságos szakadékok elkerülésére. (Ami az e téren tapasztalt trák asszonyokat is ámulattal tölt el.)

Nomadizálásuk a fejlődésük során meglehetősen elkülönült léterületek közti közlekedés kényszeréből következik. Ahogy a testek közti térben, úgy az elemelkedettebb szemléletben sem kötődnek egyetlen nézőponthoz. A nomád cogitatio a „távolodom, tehát vagyok” tradíció jegyében folyik.

Életvilágukat járván szinte szakadatlanul az esetlegesség elvével szembesülnek: rácsodálkozhatnak a különféle koincidenциákra, a véletlenszerűen adódó viszontagságokra. Az esetlegesség-

gek rendre kizökkentik őket a megszokás medréből. Így aztán méltán mondhatnák magukról, hogy bővelkednek a rácsodálkozásban, a filozófiára készítő felindulásokban.

Akármerre és bármily módszeresen kutakodnak is, az esetlegesség erőteréből nem tudnak kitörni. A tudás túlhalmozódása ettől éppúgy visszatartja őket, mint életük különféle területekről kiinduló kihívásai: Egyetemes Emlékezeteik hiányosságai, az élübük iratokat (és olvasatokat) sodró szellők (sellők) szeszélye és más sorolhatatlanságok. Ennek köszönhetően aztán töredékességük állandóan tovább teljesedik.

Ahhoz, hogy a teória tüneményes – és ez idő szerint többnyire a túltermelés okán szétzilálódó – tájain tájékozódni tudjanak, távlatot kell teremteniük. A nézőpont elemeléséhez legegyszerűbb nyeregbe szállni. (A lovat alájuk a nyelv adja.) Ezért aztán fokozottan figyelnek az egybecsendülésekre és a széthangzásokra. Akárcsak a szünetekre vagy az elhallgatásokra. Nem kevésbé a szövegeken is áthangzó dallamokra és az előálló csendekre.

Feltett szándékuk, hogy a mégoly módszeres kétely vagy diszkurzivitás formájában sem hívják ki a végzetet, azaz nem reménylik leírni az Egészlet.

A kezdet közeli híradások, nem kevésbé némely hajnalok és alkonyok, arra készítik őket, hogy különös tekintettel legyenek a tengerre. (Tenger híján mindenütt hozzáférhető tükkörképét, az eget választják.) E távlatok között aztán akadálytalanul szárnyalhat szellemük, és a vizek végtelenjétől vezetettve esetleg fel is érhetnek mindenek felfoghatatlan fenségéhez.

A tudat kurzora

Az észleletek, emlékek és gondolatok ezrei, akárcsak a föld anyagai, folyamatosan egymásra rétegződnek, és átrendeződnek. A rétegek, a síkok meggyűrődnek, elhajlanak, szétszakadnak, és egymásba csúsznak. Egyvégtében kibontakozás, átépülés, alakulás és átértelmeződés zajlik.

A különféle kéregtájakon, szintúgy a mélyebb, tudatalan szinteken tárolt emlékek váratlan átalakulásra képesek. A beérkezett észleletek – emlékszálak ezzeire szétbontott és szerteszt tárolt rétegei – összeérnek. Egymásra rétegződésük, ismétlődő megújulásuk, és a különböző eltérő területek közti keresztkapcsolataik kiépülése indítja el az emléktenger átrendeződését.

A gondolkodás „hidrológiája” és „geológiája” hasonló a Földéhez: a tudatfolyam, a képáradat, a gondolatok gomolygása folytán állandó átalakulásban van. A folyamatsebességek különbözőek: a képáradat gyorsasága felülmúlja a gondolatpályák mozgását. Ezért is ülepedhetnek le és rendeződhetnek el átmenetileg a fogalmi mezőkön éppúgy, mint bármely más területen.

Fogalmaink feltárják a formák értelmezésvetületeit, és területenként többé-kevésbé áttekinthető különbözőségek összefüggésévé rendezik a látómezőt. A tudatalan tájolórendszerével együtt alakítják az észlelés érzékenységének változását, az érzékelés kiélesedésének és eltompulásának mintázatát.

Ezért sem feledkezhetünk el állandó és az állandóan átalakuló arányokról. Az ellentétekről és a kiegyenlítődésekről, a hangsúlyok különbözőségéről, és időről időre bekövetkező áthelyeződéseikről, vagy a közben támadó kétségekről.

Hullámozására akár rá is hagyatkozhatunk. De elősegíthetjük más módon is: a részleges félteke fékezőerejé-

nek felfüggesztésével. Várakozással. Így megtörhető a történet menete, szüneteltethető a kurzor futása, hogy helyet kapjon az, ami mögötte rejlik.

Hogy előléphessen a háttérből.

Tízezer hajnal törmeléke

Úton vagyunk. A táj szünni nem akaró változása kétségkívül erre utal. Az utak egymásba érnek: főutak és mellékutak, kerülő utak és tévutak. Az életutak és a halálutak.

Egy irgalmatlanul hömpölygő időfolyamban haladunk. Amikor erre ráébredünk, már messzire sodródtunk. Hol van már a mai reggel? Hová tűnt tízezer hajnal emléke?

Ideje megérkezni valahová. Történetesen egy trópusi mondatszigetre. Ahol tengernyi sietés és tolongás közepette némi nyugalomra lelhetünk.

A közeledés és a távolodás vizein hajózunk. Túl közel kerülve a tényekhez éppúgy hajótörést szenvedhetünk, mint ha túlon túl messze távolodunk tőlük.

A hajó, melyben úton vagyunk, a kor természete szerint *űrhajó*: az űrön át a téridő bejáratlan tájai felé halad. Némely feltevések szerint huszonhat, mások szerint harminckét dimenzióba merülve.

A teljesség felé tartunk, mely e helyt leginkább hiányában ismerjük fel. (Érzékelésünk éppoly részleges és töredékes, mint tudatunk. És mégis: időről időre sejtelmünk támad egy teljesebb egészből. Ami még legnagyobb önfeledtségeink idején sem szűnik meg. Sőt, akkor kezd igazán jelenvalóvá válni.)

Minden hat ránk valamiképpen. Gyakran anélkül, hogy akár csak alítanánk: mi, honnan és miként. Vannak azért kikezdzhetetlen bizonyosságaink: egy kihűlt tűzgömb kérgén élünk. Testünk, mely sarából sarjadt, ki van téve a térnek, az érzékeinket érő hatásoknak, a tél hidegének és a tűz forróságának.

A rossz is részét képezi a tájnak. Mélységek nélkül nem éreznénk a magaslatokat, míg az utóbbiak híján, meglehet, folyamatos bukásban leledzenénk. Ennek a lehetőségnek elkerülésében kezünkre játszik a szenvedés.

Hiányában bizonyára tökéletesen eltompulnánk. Avagy ki sem alakultak volna kifinomultabb képességeink. (Ez nem mond ellent annak, hogy néhanap, sanyarúságaink sűrűsödése során olykor azt szeretnénk, ha vége lenne; szeretnénk véget vetni a szenvedésnek. Annak, aki szenved.)

Nem tudjuk pontosan, hol a helyünk. Csak azt, hogy nagyon mélyen van, és ugyanakkor elég magasán is. Ha fölnézünk, ránk tör a mélység rettenete. Ha magunk alá révedünk, kellően mélyre, igencsak inogni kezd talpunk alatt a talaj. Mélységes magaslatok között megyünk – mintegy középén.

Más-más pályákon hatolunk át az élet erdején. Ezenközben számos társra és támasztékra lelhetünk. A vadon telítve van a Paradicsom törmelékével. E szilánkok időről időről felsebzenek.

Az út olyan, mint egy hosszúra nyúló kifutópálya. Rendeltetése egyebek között abban áll, hogy kellő sebességre és szabadságra tehessünk szert – az egyszer elkerülhetetlenül bekövetkező elszakadáshoz.

Gyorsulva iramló időben megyünk; növekvő szökési sebességgel távolodunk. Mégis mérhetetlen és ajándék az idő. A mi időnk: az enyém, a tiéd – megannyi lehetőség. Mielőtt kiég a második fokozat, s az anyatest első lépcsője után majd leválik tulajdon tested: elhagyod e nehézkedés erőterét.

Így éljük életünket a földön, hogy majd az átjárón átjutván – mely oly szűk, mint két egymást keresztben metsző él rése – beérjünk az időtlenbe, az Örökkévaló elé.

(Az időtlen olyan, mint a szerelem, mert a szerelem nem ismeri az időt. Ezért paradicsomi és végső egyszerre.)

Szaggatott és tömörített eszmék

Ezekre a feliratokra a lemezek melletti falakon bukkantunk. Feltevéseink szerint az elemi felismerések formába szervezésének e módja éppúgy tekinthető a tömörített technikai érintkezés következményének, mint az ún. falvédőszövegek kései leszármazottjának. Rokonságot mutatnak még a korabeli városi folklór falfestészeti ágával (graffiti), a régebbi latrináliákkal, valamint a filozófiai aforisztikával is. Am a legpontosabb meghatározással alighanem egy kisfiú szolgált, mikor véletlen olvasván őket, úgy vélekedett, hogy nem egyebek, mint „festőasztalon fakasztott zászlós hőemberek feljegyzései”.

Minden a megvilágításon múlik: a fényen. És persze az észlelésen. Meg még annyi máson.

Semmilyen eredettörténet sem képes feltárni az eredet történetét.

Az évek hosszan elkígyóznak, olykor hatalmas hullámokat vetnek.

Gyerekként nem vettük észre az évszakok változását. Felnővén az évekkal vagyunk így.

Minden nap ajándék. (Csak meg kell találni. És be kell teljesíteni.)

Munkanap: gályarabok kihajózása minden hajnal kötőjéből.

Vannak tárgyalhatatlan tematikák. Történetesen a szeretet nyűgei.

Az ember önmaga rabja. Vagy a hozzátartozóké.

Hányféle kitevőn kódolt ez a kozmosz?

Csak a keletkezés és az elmúlás misztériuma képes összetereelni a magunkfajtát. (Feltehetően kezdettől fogva. Már akkor is szét voltunk széledve.)

A szavak és művek sokasága elfedi azt, amit valójában elő akart volna idézni.

Némely értelmező hallatlan erőfeszítéseket tesz, hogy a lehető legtávolabb kerüljön az általa éppen tárgyalt szövegtől.

A vatta hangja a médiumok morájával vetekszik. Van benne valami nyugtalanító. (Elűzi a csendet. Ami elengedhetetlen ahhoz, hogy meghalljuk a neszeket.)

A valóságfikciókat előbb-utóbb felülírja a vérvalóság.

Isten országában mindenki bevándorló.

Egyre többen vannak azok, akik valaki másra emlékeztetnek. Mi lenne velünk, ha az időzítés nem járna le?

Történt valami velünk, vagy csak mintegy turista-mód, teleszkópokon keresztül kontempláltuk a környezetet, amin keresztülmentünk?

Kereszttel jelölt kamikáze: saját céljai kereszttüzében áll.

Az egyensúlytalanság korának közepette: állandó egyensúlyozó gyakorlatok.

A mérsékelt övi szenvedélyek összhangban vannak a szenvedésekkel: az egyik (mérséklés folytán felhalmozódva) éppoly túláradó lehet, mint a másik.

Olvasott róla, s máris, mintha vele történt volna meg. Mintegy értelmiségi módra.

A körénk kövülő időben kérgesedünk.

A szerep élvezete: üres héj, a gyümölcs helyett.

Be vagyunk zárva: képeink és képzeletünk falai közé. Egyúttal ki is vagyunk zárva: ti az én köreimből, én a tiétekből.

A kört csak belülről lehet (be)látni, kívülről kimeríthetetlen.

A korszellem hullámzása – végletek változása: most a tar fej a tegnapi hosszú haj.

Az élet eleven, a kép végérvényes.

Egyéből élünk. *Ez* a testvériség.

A tévé: hatványozott hétköznapi.

Kultúránk két elsietés között terül el. Ott a szülő- és temetkezési helye.

A vákuum és a túlnyomás végleteit változtatjuk. (Lehetne másként: kiegyenlítő? Nem lenne langyos, forróból és hidegből kevert közepszer?)

A szombat, a sabbát az igazi. Mi után vasárnap következik.

Az idő ugyan lineárisan jár le, de körkörösen értelmeződik.

Mélyre merülve egyre fokozódik a felhajtóerő.

Az egyenlő távolság megtartása egyszersmind egyenlő közelséget is jelent.

Van olyan, hogy valami nincsen.

A jobb és a bal között, egy másik, mélységes mély határára, a fent és a lent keresztjén leledzünk.

Kereszténység: az értés, érteni vézés, a félreértés finomodásának a története.

Ahhoz, hogy valaki valóban szabadon követhesse mesterét, előbb el kell szakadnia tőle.

A szenvedéstől úzve és a szeretéstől vonva vagyunk.

A fejlődés örvénye folytán az eredet, a múlt is a jövő felé esik.

Az időtől nem lehet izolálódni. Az időszerűtlen is korának gyermeke.

A növény öntevékeny Isten kertjében. Lehet, de nem kell feltétlenül gondozni.

Akkor is számos remek szellem társaságában tudhatjuk magunkat, ha éppen senki sincsen a közelünkben.

A feltartóztatás, a hátráltatás és a felülmúlás mindegyre előálló feszültségében formálódunk.

Előbb szembenézni mindennel, ami mindenekben jelen. Aztán az *igen* vagy a *nem*.

Szinoptikus szemlélete folytán – a számosságtól eltérően – szemlélődik.

Nem egyetemi, hanem egyetemes ember.

Kontemplálni az önmagával kontrolált káoszt.

Az időtlen hangja az időben mindig időszerű.

Végbeinni a végtelent? Véghezvinni a véghetetlent?

Hihetetlenül hat a húsrá a Hold, a vonzás, taszítás és viszonzás árapálya.

Az életre nem lehet befizetni.

A reálisan létező vízió a televízió. A reálisan létező vízióban mindenki szép. És a távolba néz.

Minden elmegy mellettünk. *(Minden mellett elmegyünk!)*

Néha két nap az élet: a szombat és a vasárnap.

Nem lehet mindenhová kétszer elmenni.

A teremtés Isten költészete.

Nomád hallgatáslisták

Hogy mi mindenről hallgattak, arról különféle helyeken fellelt hallgatáslisták szólnak, amelyeket itt egybegyűjtve adunk közre. Egyes feltevések szerint ezek a címszószerű feljegyzések a maguk idejében jegyzet vagy lábjegyzetek szerepét töltötték (volna) be. Más értelmezés szerint hallatlanul alkalmas módozatát képezték elhallgatásaik villanásszerű megjelenítésének. De az sem kizárt, hogy a korabeli felületeken afféle hypertext-jéghegyek csúcsaiként meredeztek, és a felülírórendszerek fejlődése egyszerűen értelmezhetetlenné tette a mögöttes jeltömeget.

Az áttűnés sebessége. *A haladás viszonylagossága sűrű rácszatú időketrecekben*

Előlről hátrafelé. *(Könnyűből neki a nehéznek, légiésbe lendülve át a közbenső kaptatókon, aztán szelíden földet érve.)*

A megejtő másik

Traktátus a Tubákos Szelence Szelleméről. *Déd-nagyapák dicséretére*

A legyezőelv a létezésben

A lúdtoll mártogatásának szerepe a megmondolásban

Hasadt lelkek hona. *Holohasítékok egy hungarisztáni hátságból*

A kaliforniai kisebbség kérdése

A szétszalazódó és összeszövődő szövedék. *Avagy a Háló népe*

Egy hangtalan diszkó hangjai

Írnok, Burma előretolt párducával a háttérben

Az alázatban lehető gőgnek görcse

A működés mámorea.

A tömörítés története. *Tér- és tárolástani tanulmányok*

Búsuló Buddha. *Avagy mitől is nem vagyunk malájok?*

Egymás kioltásának népe

Ahogy a Hold átvonul a Hármashatár-hegy fölött. *Textuális tájkép*

Fülhalkító. *Adalékok az akusztikus hirdetésirtó és -kiiktató rendszerek*

Felfokozott és fékevesztett önfelejtés

A hátráltatás szerepe az előrejutásban

Az alakoskodás korának énképei

A nemzeti tapéta tündöklése és eltűnése

Hogyan formáljuk a fasszádót? *A szemfényvesztés szépsége*

A telítettségből eredő üresség

Jeltömeg-tüvétezők. *Keresőrendszerek konfiguráció*

„A komputerem elhagyott engem!”

Lépcsőkön lemenő aktok. *Tanulmány a tudatalatti húshatás természetéről*

A szponzorálás szépsége

Részleges egész-észleletek Recognitából. *Közlemények egy Kontextusközi Kutatóárból*

Szürreális szeptember

Hogyan tovább? *Avagy az átható kétség mélysége*

A másik méltánylásának művészete

Mobilizált rezgésvégen. *Avagy az önrabulejtés művészete*

Helyből a határtalanba. *Tudatmódosító hanghatások harminc másodperc alatt*

A kihálás képessége

Képkelepcék. *Az idő időleges legyőzésének emlékművei*

Agyi antennák

Bábel belső várkastélya. *Az önkörbe kerülés hátulütői*

A képtől való szabadulás képessége

Nemlétezők iparszerű léteztetése. *A termelői moralitás tüindöklése a „reggeli ital” nevezetű rémségben*

Hermeneutikai hagymahámozás. *Avagy a héjak előállításának és lehántásának*

Centrális perifériák.

Másnap. *A millenniumi máz és imázs múltán.*

A kínai fogkrém korszaka

A nemzethalál-hiszemek hatása az énképekre. *Alkalmazott alkonyelmélet*

Hárító János története. *A gyar lélek lenyomómechanizmusa*

Ami a szamovár mellett szól.

Letárolás. *A jelen elmentése*

Hollétünk hullámtermészete

A meander mentén

Inspirált töredék

Egy tengerben tartózkodunk, külső és belső képek egymásba ömlő tengerében. Hullámok egyenletes ívekbe vagy tört fodrokba rendeződő haladványában. Teremtő, elemi és szerves erők torlódása ez, amelyek mintegy viszatartják az anyagot a széthullástól.

A testen túl más testek, köztük és köröttük pedig a testetlen: légiesség, levegőég. Minden rendű és rangú rezgések, légáramok, anyagáramlatok és hullámmezők. Hőhullámok, anyaghullámok, hanghullámok. Hallható és hallhatatlan hangok. A világ zenéje.

A hullámtartomány határtalan: az őstértenger máig hatoló rezgése, a háttérsugárzás három Kelvin-fokos, homogén hullámai járnak át a teret.

Valójában csak hullámfolyamok vannak. Hullámvonalatok találkozására és halmozódására. Találkozás, rétegződés, kihűlés és megkövülés. Vég nélküli interferenciák, hol fénysebeseen, hol fagylassún, megtörve és egymásra gyűrődve.

Az első hullám, amely fülünkbe hatol: a szív digitális dallama. Az első és utolsó életjel; a dobbanás-elhalás szólama. Amire már az első mátrixban, a magzatburokban ráhangolódunk.

A személyes szólamok egyszer csak leválnak a lükettés vivőhullámáról, és saját konfigurációkba kezdenek. A leválás gyötrelmes: fájdalmas elszakadás az érlelő előzményektől és védőburkuktól; a születés szenvedéssel jár.

Az első lélekzetvétellel, az első üvöltéssel élethosszig tartó légzés- és hanghullám indul útnak. A légzéshullám: *belélekezés* és *kilélekezés*. Inspiráció.

A magunkfajta lélekző lények spirálisan örvénylő, hullámvonalak köré rendeződő életet élnek. Meander-

természetűek. Ez nemcsak a lélekzetvételiünkkel és elmozdulásainkkal keltett örvényekben, hanem ujjaink tapintófelületének rajzolatában, a szövetek és szervek szövődésében is megmutatkozik. Így aztán amihez csak hozzáérünk, azon rajta hagyjuk lényünk inspirált jegyét. Az egyszerre személyes és egyetemes szignatúrát. A kacs-karingós folyóvölgyekben, kőzetkristályokban, csigaházakban is felsejlő jelrendszert: a bentről és a mélyből kibomló gyűrűzés, valamint a kintről befelé tartó távolodás egymásba fordulását. Ami a távoli közeledésének és a közeli távolodásának találkozása egy örvényállandóban – az állandó örvénylésben.

10. A REÁLIÁK RÉTEGEI

Hétnapló

Litera.hu

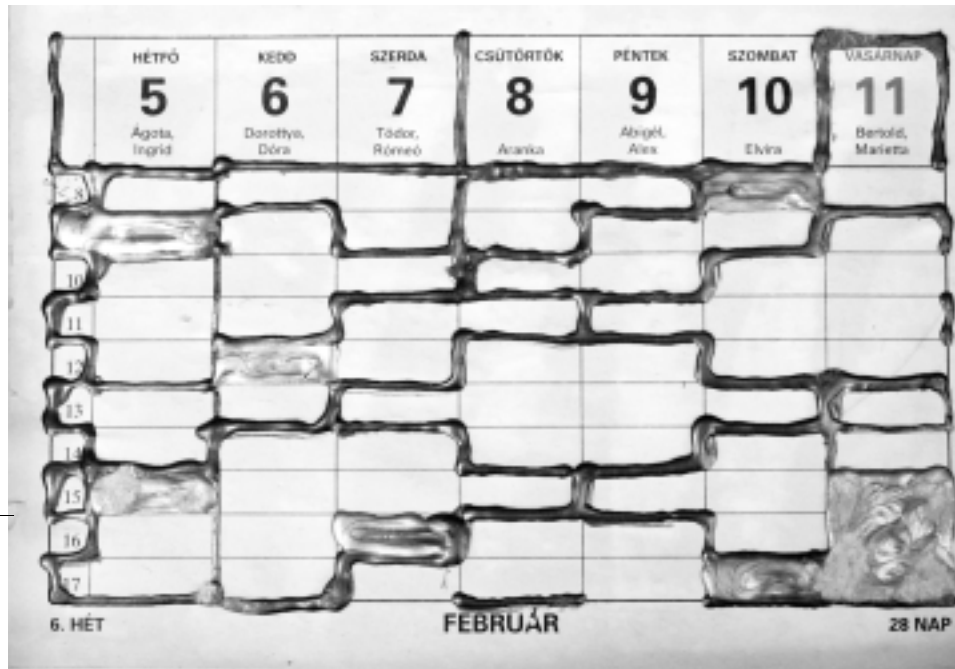
Hétfő

Beindítani reggelente a testet. Ráállítani a felkeléspályára, kerülni a kisiklásokra vezető akadályokat. Kezdve a további heverészsre indító késztetéseknél. Aztán esetleg kikerülni egy váratlan helyen felbukkanó tárgyat. Vagy éppen kezelni a megszokott helyén mutatkozó hiányt. Hiszen az észlelő- és vezérlőberendezés illetően éberségi foka mellett minden eltérés zavaró.

Az álom és az éber-lét hosszasán húzódó határvonalán beidegződések vezetnek át. Tárgyak és teendők elhelyezkedéséből és sorrendjéből kialakult tartós mintázat. Szokás, a hétköznapok architektúrája, amit kiépítünk, hogy lakni tudjunk benne. Az agy kutatói szerint a sokadszorra végzett eleművelethez jóval kevesebb neuront kell igénybe venni, mint először. Ezért tudunk úgy jönni-menni, hogy közben egészen máshol jár az eszünk. (És erre annyira rászokunk, hogy már nem is nézünk a lábunk elé, s gödörbe esünk...)

Közbevág A. hívása: kórházba kéne mennie, műtét előtt áll, köveitől kellene őt megszabadítani. De nem csak ezt a terhet viszi. Szavainak és gondolatainak kaotikum legalább ilyen súlyos. És nemcsak neki, hanem másoknak is, amikor rájuk zúdítja.

Rácsodálkozni, ráközelíteni a szokásosra – mintha történetesen egy tibeti nomád tekintetével vennénk szemügyre mindazt, ami körülvesz. (Hangsúlyozandó itt a nomád,

mert nem minden tibetinek lenne mindez új: a dalai láma titkárnője már 95-ben is laptoppal a hóna alatt járt.) A nézet, s benne a kivágot a kérdés: „*A teljes távlat, az érzékelés körképe felől szemlélve a világ meglehetősen kiábrándító – írja a fényképezés örömeivel kapcsolatban Kapielski. – Kivágoton keresztül és meglepő látószögéből nézve tökéletesen megvilágító.*” K., mint oly sokszor, telibe talál. Elég sok mindentől el kell tekinteni ahhoz, hogy valami jól látsszék; hogy megfelelő megvilágításba kerüljön. Akár a pillanat esetlegességétől, vagy attól az aránytól, ami a világ más részeihez képest mutatkozik. (Neki a rátekintés mellett elég jól megy az eltekintés is: a minap Braunschweigban, a közös reggelinél nem hagyta magát mások jelenlététől zavartatni – nekiállt újságot olvasni, mintha csak egyedül lett volna saját odújában.)

Ez is egy kivágot, egyhétnyi kimetszet része. Ritkán gyakorlom az ilyen ráközelítést; legalábbis ebben a formában. Amikor pár éve Marci (Balogh B.) egyik hazalátogatása alkalmából Karesszal (Minyó Sziert) és Csipivel (Szemző T.) együtt ültünk a Centrálban, utóbbi megkérdezte: írunk-e naplót? Csak Marci részéről érkezett igenlő válasz; s ő azóta blogot is ír*. Feljegyzek olykor ezt-azt, sajátot és másét elegyesen, aztán néha előszedem, szétpakolom, egy-egy részét továbbfejleszttem. Naplót csak egyszer írtam, az úti cél egzotikumára, és az utazásirodalom konvenciója szólt mellette**.

S. Ági telefonál, hogy egy közeli rokona kórházba került, s hozná fiát a miénkhez.

* <http://inkcity.blogspot.com>

** *Más-világi megfigyelések. Nepáli-(tibeti)-indiai napló, 2000. 1996/8.*

Tegnap este egy izlandi film (*Niceland, m2*) a héten a második északi volt (az előző egy dán). Ennyi és ilyen mozi a jó. Lenyűgöző a tisztánlátásuk, az ön- és emberismeretük foka. A látszatkeltség és önáltatás szinte teljes hiánya. Nem tudom eldönteni, hogy ebben mekkora a stíl (Dogma), a kultúra és a másként irányított korszellem hatása. A környező habveréshez képest különösen jótékony kontraszt.

Egy hete, ez idő tájt az S-Bahnnal a schönefeldi rep-tér felé mentem. Sokadszor voltam Berlinben, úgyszólván hazajárok. Így azt is mondhatom, valamivel indokoltabban, mint anno J. F. K., hogy *Ich bin ein Berliner*.

Kedd

A derült ég vagy a borult ég korántsem egyre megy! Kimutatható következményekkel jár. Lemérhető a hatása az aznap beérkező levelek számán. (Ha az ember @ címe rajta van néhány tanszéki és egyéb listán, derültlenség esetén az átlaghoz képest szignifikánsan kevesebb jön.) És a meteopátia még csak nem is felnőttkori flúg: egyszer beszélgettem egy óvónővel, aki mondta, hogy a kisdedeknél is igen érzékelhetőek a légköri fejlemények – front esetén a kiscsoportban nagy a felindulás.

Németországi kiállítás-kurálás miatt a kultuszminisztériumba kellett mennem. Nem egy kies kirándulólhely: folyosók, szobák, emeletek, várakozás, nők, férfiak jövése-menése, zugok, akták, zajok. Még egy ilyen ismerem a városban; az még kafaibb: a városháza. És az még kellően sötét is. Ez a kastély legalább világos, és még páternoszter is van benne! Ami úgyszólván már ipari műemlék.

Az elmúlt két dekádban ötévenként vetődtem oda: először még a komeinizmus idején kellett a cenzornak egy Vigilia-könyvet kiszállítanom. Aztán egy ösztöndíj mi-

att meghallgatni a vadnyugati nyakkendő viselő államtitkárt. Legutóbb pedig elhozni a *Primitivism in 20th Century Art* két vaskos kötetét egy volt diákomtól.

A képzős elsősöknek előző óránkon a művészi érzékenységről idéztem egy mondatot Fabrizio Plessi szobrász- és videoművész interjújából – „*A művész nagy szenzibilitású állat, messzire kinyúló antennákkal, melyek képessé teszik arra, hogy olyan problematikákat lásson és sejtjen meg, amelyeket más emberek nem látnak, a politikusok pedig egyáltalán nem*” (*Kunstforum Int.*) –, ám ők nem a szenzibilitás kérdésére, hanem az utolsó mellékmondatra rezonáltak. Így aztán ezúttal tettem egy kitérőt a korai modern művészet és a totalitárius rendszerek mezalianszára, majd folytatására, a nemzeti és nemzetközi „szocialista realizmusra”. Susan Sontag Szaturnusz-könyvét vettem újra kézbe, és Werckmeister kolléga kiváló képgyűjteménye* játszott a kezemre (keveset kellett szkenneálni).

A felsősökkel egy friss bollywoodi film néhány jelenetét vettük szemügyre. Színeit és díszleteit tekintve afféle Bagdadi tolvaj. Azzal az el nem hanyagolható különbséggel, hogy ez a termék a jelen valóságával áltatja nézőit, miközben merő látszat és folyamatos cukormáz. Eltekintve a (többnyire jó húsban lévő) szereplőktől, egyetlen epizódja van – s ez is egy zenés-táncos klip –, amelyben egy eszköz (egy szokásosan lepukkant motoros riksa) erejéig interferál a reállal. Filmtechnikája viszont hollywoodi; tökéletesen világított, vágott, rendezett. Lokális kolorban mutatkozó extra bája, hogy hőseinek olaszországi nászútja Budapesten lett forgatva. Onnan nézve persze Loretto és a Lánchíd között nincs lényeges különbség.

* <http://faculty-web.at.northwestern.edu/art-history/werckmeister/>

Utána a Gödörben találkozom Endrével, akinek hipnózis munkájáról beszélgetünk. Később csatlakoznak még diákok, majd János is, aztán megnézzük feLugossi és Szirtes performansát. Meglepően sok a néző. Szirtes fel van csigázva; szó szerint: lóg egy szerkezeten, amin forgatják és egyre feljebb is húzzák, aztán egy ponton a hasára illesztett (ejtőernyős?) táskából kibuggyan a „bele” – kolbászok és szafaládék képében. A színtér átellenes részében hat feketébe öltözött fiatal nő mozgat, ismétlődő instrukciók szerint, egy szövetéket és egy azon lógó lámpaernyő-szerűséget. A háttérben ismétlődő videoszekvenciákban váltakozva egy ledobott juhot és egy széket látni. Egy narrátor (Laca) pedig mindenféle mondatokat mond. „Túl bonyolult” – állapítja meg már az elején a mellettem álló S. kolléga, s nem lehet nem egyetérteni vele. Később veszem észre, hogy a színpad előterében ott ül Laca is, és port hint. Egy szitával, per se.

Kifele menet Kareszra akadok, aki elvisz, s aztán házig beszélgetünk.

Az esti gyöngyhalászat a német lapok feuilletonjában* csinos kis csemegével jár: a F. A. Z. arról ír, hogy a katalán kormány nyelvi okokból egy pornófilmet szubvencionált... Pár éve olvastam egy barcelonai mérnök küzdelméről, hogy gyereket spanyolul (Spanyolországban!) taníttathassa. A nemzeti elmeengék nyilván attól tartottak, hogy néptársaik nem fogják tudni felfogni a nekik oly’ „idegen” nyelvgyakorlat értelmét!

Hamvazószerda

Vagyis *most van a kellő idő*, írja Pál (2Kor 6,1). Miért is? És miért itt? Dacára a körülményeknek, melyekről Neal Stephenson sci-fijében – most értem a végére – ez olvas-

* <http://www.perlentaucher.de>

ható: „Ami a legtöbb keresztény egyházban történik, annak 99 százalékban semmi köze a valódi valláshoz. Az intelligens embereknek ez előbb-utóbb feltűnik, és arra a következtetésre jutnak, hogy mind a 100 százalék szarság, ezért kapcsolódik össze az emberek fejében az ateizmus az intelligenciával.”*

(A könyv a műfaj egyik legerősebb darabja a 90-es évek közepéről; egyáltalán nem merő futurista képzelgés, hanem metszően éles társadalomrajz és ironikus jövőkép – feszes prózában. Ideális olvasmány buszra, repülőre, villamosra. Abba a sorba tartozik, aminek elején Gibson *Neurorománca* áll a 80-as években, és mindkettőt fölülmúló színvonalon Ian M. Banks *Játékmestere az ezredfordulón*.)

A mai vendégelőadó a MoNán a *népi taktikus médiáról* beszélt. Arról, ahogy nyugatabbra agyas népek használják, alakítják át, védik ki – vagy éppen fordítják visszájára. Itt viszont a politikai lép- és posványlakók formáltak – a korlátozott képességű médiamunkások szíves vagy éppen akaratlan közreműködése mellett – a maguk képére a mezőnyt. (Útközben hallottam egy ún. híradást, de nem hírt adott, hanem hangfelvételt tett közzé az alacsony akarnok legújabb kinyilatkoztatásáról. Amiben nem a szokásos álnokság az érdekes, hanem a „hír” mediális minősége: semmi távolságtartás, tárgyyszerűség, tömörítés, sat., csak az átömlésztés. Így játszanak a kezére egy olyan figurának, akinek más célja sincs, mint hogy állandóan képen legyen. Így vagy úgy, bármi áron és réven. Neki egyre megy, nincs vesztenivalója, hisz már mindenét feladta, lecserélte, átszabta.)

A közvetített személyes azzal arányosan veszít, ahogy egyre több lesz belőle. Lehasznált arcok, üreges szóhalmozatok. Csak a közvetlen – a közvetítetlen – érvényes.

* *Snow Crash*, Budapest, 2006.

A villamoson egy elképesztően szép kínai kislány utazott az anyjával.

Már a második turulos térképpel felcicomázott tüne-ménnyel találkoztam; negyven körüli lehet, akár a múlt heti. Régebben csak öregurak virítottak nemzeti makkal a kabátjukon. A szükséglet vagy az üzlet (a felhozatal) szítja ezt a hullámot? Vagy csak egyszerű tünete annak, ahogy egy népségen elhatalmasodik a hülyeség? A „nemzeti felemelkedés fertőzése” (Jacob Taubes)? No de hová is lesz itt az emelkedés? Fel! Fel! Magasabbra?! A gyarszar már egyre jobban emlékeztet a szerb szindrómára. Csak emitt nem tájszólások, vallások, etnikumok, hanem az értelem határán zajlanak a határviszályok.

Súlyosan át kell érezniük semmiségüket, hogy ennyire mással/másokkal akarják felékesíteni a fasszadot. Hatéves se voltam, amikor egyszer kitűztem Apám kitüntetését („Az oktatásügy kiváló dolgozója”), és elstámtam a kocsmáig. Égés volt. Nyilván Apámnak is (kb. 1962-ben lehetett, ami azért nem volt egy fénykorszak).

(Azóta csak farsangon tűztem föl jelvényt – a kis Kospaszt, meg Bátyám „Kiváló úttörő”-jelvényét.)

A nap leszálló ágán felüdülés a Majorban: uszodai őselménykeresés; tűz és víz, hideg és meleg váltogatva. Az egyik legfőbb földi jó. Amitől még a félvadak is megszeledülnek. (Néha vannak azért elképesztő népek is, akik még a szauna barlangi csendjét is képesek telezagynálni zavaros fejük töltelékével. Ilyenkor OMra hangolom magam; szinte olyan, mint egy hatékony hangszigetelés.) János (Marno) ma nem volt, pedig szinte mindig ott ázik a zuhany alatt.

Érezni jól. Jól érezni. E világ ízeit.

Csütörtök

Pécs-nap. A vonat Szarajevóba indul. (Mégiscsak pacifikálódik a Balkán; nemrég Eszékig ment.) A szokásos mellett ezúttal felszerelésem része Erlend Loec: *NAIV.SZUPER* című kis könyve. Diákom ajánlotta, bevált. A fülkékben mindenki olvasmányába merül: könyvek, hvg, Story, Haszon. Nem rossz társaság; kevés telefonozgatás. (Mentem már olyannal, aki irodájának vélte a helyet, úti-társait meg madárnak.)

Pár százszor már átszeltem az elmúlt 16 évben ezen a tengelyen a teret, mégis mindig feltűnik az ablak előtt elvonuló tájképben egy-egy sosem látott részlet. Ha az ember az ablakon kinéz, néha a vidék szívet szagatóan szép: fonott széket égető asszony, szomorú számár egy szürrealis színekben játszó fal mellett, és földöntúlian fenséges alkonyok, gyakran. Ezúttal egy zacskóerdő: a lombtalan ágakon plasztikvirágok. Szép számban, majdhogynem szabályos mintázatban szórta meg a közeli személtlerakóból a szél. Tibor (Gyenis) akár appropriálhatná is, annyira „természetes” párhuzamosa teniszlabdaerdejének.

A szemközt ülő lány lehúzza csuklyáját és aludni tér. (Idővel követem példáját.) Húsz év körüli, hibátlan szépség a bimbózás ama fázisában, amikor még nem dőlt el, mit is terem ez a tulajdonság. Olvasmány, Tibor Fischer regénye nem rossz jel.

Aztán a nap folyamán még jó pár feltűnő szépség. Ami a hely mellett szóló érvek közül az egyik legszemléletesebb (ha már nincsenek se tengerek, se hegyek). A szép nők száma feltűnően megemelkedik, akármelyik irányból érkezi a Kárpát-medencébe (bár Kelet felől nem vagyok egészen biztos). Jól alakult a keveredés. (A régészeti DNS-vizsgálatok nemrég kiderítették, hogy körülbelül 5 [azaz öt] százaléknyi a „honfoglalók” génállományának részaránya a honi népességben. Ennyi meg mindenkiben van.)

A Mecsekbe érve érzékletessé válik a mediterrán génius: kisüt a nap. A városban már tavasz van, meleg; itt mindig hetekben mérhetően előbbre jár a kibontakozás. A *NAIV.SZUPER*-nek is pont a végére érek. Jó kis könyv; szerzőjével szólva: „arra késztet, hogy újra gondoljam nézeteimet azokról a dolgokról, melyek olyannyira hétköznapiak, hogy már észre sem veszem őket.”

A pályaudvarhoz régebben egy TÉRFŐNÖK is tartozott. (Az egyik ajtóra volt kiírva kékkel egy táblára. Pár éve eltűnt a tábla; azóta nyilván már főnök nélkül kénytelen meglenni a tér.)

Gyaloglás az egyetemre „a nép szívében élő legendás költő” (zománccelirat) utcáján át. Majd a Művész nevet viselő krimó mellett el. (Benne tízévente egyszer; először Kristóffal, amikor még a közeli Hal utcában lakott, aztán másodszor egy hónapja.) Időben erősen rétegzettek itt számomra a helyek; közben évszaknyi, évnnyi, évtizednyi üregek és rések. Aztán a bolgár patriarchátus, a visszaút biztos pontja.

Az egyetemi fiókban papírok. Meghívó díszdoktor avatására (X. Y. külországi Z-ből, aki nyilván meghívta az itteni Y-t, és most hálából díszes doktorrá avul.)

Amikor az órán a művészi távlatváltás kapcsán Kerekes Gábor *Over Roswell*-sorozatát hozom fel példaként, és éppen a címadó ufó-legendás hely kerül szóba, nagy recsenéssel kidől az ablak előtt álló fa. A kirobbanó derültség közepette dicsérem a véletlen varázsát (mit nevezhetünk a kontingencia kegyelmének is). Igaz, korábban hallatszottak fűrészhangok...

Utána séta a Dantéba, előtte kiülünk Kristóffal levegőzni a Kioszk előtti új padok egyikére. Később Angéla és Peták érkezik. Eszmecekerék búzasör mellett erről-arról, férfiakról és nőkről, a felejtésről. Később Angélával külön a retextil szimbolizmusáról, a szövedék újrászövé-

sének – szociálisan és mentálisan egyaránt elkerülhetetlen – szükségességéről.

Aztán a Zengő, ami itt nem a hegy, hanem a vonat neve. A vasútnál nem akármilyen neveket adnak: egyszer Dombóváron a mellettünk álló mozdonyra figyeltem fel: Kovács Jánosnak hívták. (Bár lehet, hogy rosszul emlékszem, és Szabó István volt kiírva, de a mozdonynak kétségkívül rendes, gyakori magyar neve volt.)

A kocsiiban kiváló zenész kollégával futok össze; megbeszéljük, hogy majd relaxálás után átmegyünk egy szalon barnára a (nem kifejezetten barna) szalonkocsiba. Ahol aztán egy szintén zenész kolléga csatlakozik hozzánk. (Szóba kerül, hogy szobrászok szeretnék megszüntetni a zenét a művészeti karon, hogy erősebb hátszelük legyen. Ami mellett tényleg súlyos érvek szólnak: így például az országszerte széthintett hatszáz István, a király. Meg a halmozottan hátrányos szemmel vert hősi emlékművek.)

A szomszéd ülésen fejhallgató lány. Én is felrakom a magamét, és leválok a közös hangtérről. Psarantonis, a legjava krétai etno. Áthangelődés, más világ. Enyhén módosult tudatállapot. Semmi különös, néhány tömény óra tétlenség, lehetőség, szabadság. A tájképen meg közben a zöld és a barna leírhatatlan átmenetei, olykor a vizek ezüstjétől szabdalva.

Péntek

Másnap. Ami – boldog emlékezetű Erdély Miklós szerint – akkor is előáll, ha az előző napi történések töménysége túlmegy egy határon. Azaz a testbe érkező mindenféle észleletek számossága túlon túl leterhelő. Nem csak a teendők, ügyek-bajok és találkozások sokaságából áll össze, hanem olyan tudatküszöb alatti tényezők is hozzájárul-

nak, mint pl. a járművek ingása, vagy az alapzaja. (Ami a 2×4 órás utazás esetén már magában is elég súlyos; hiába tömöm el dugóval a fülem, az IC világításának és fűtésének zaja azért tompán ugyan, de átjön.)

Minden második péntekem mostanában mozgás- és táncterápia jegyében telik. Ezen tíz-egynéhányadmagammal vagyok, két vezető irányítja, és öt órán keresztül tart. Erről – ahogy egy német kifejezés (sich Gedanken machen) mondja: – csinálom magamnak gondolatokat. A fordulat egyébként gondot okozó gondolatokra vonatkozik, de a gond oka ez esetben az, hogy testem többnyire elgondolatlan, szóba nem került „gondolatainak” kell nyelvet, szavakat találnom. Az érzések és megfogalmazásuk („megfogásuk”, fogalomba fogásuk, megragadásuk etc.) között van némi távolság, s ezen át kell hidat emelni.

Azért sem könnyű ez, mert a mozgások, a test önmagára vonatkozó emlékezete másként és nyilván máshol tárolódik. Ezért történhet meg, hogy egyes gyakorlatok a mélyes mély múltba vezetnek, a gyermekkor különböző korszakaiból, sőt még annál is korábbról eredő emlékeket ébresztenek. Úgyszólván rendre őselmény-előhívás történik. Ez többnyire jó, néha kevésbé. (Meglépő, mennyi félelemről számolnak be a nők. Lehet, hogy ebben közrejátszik az is, hogy sokkal jobbak érzelmeik megfogalmazásában.)

Az érintés, a testközelség ebben a közegben természetes; éppoly természetes, mint ahogy gyermekként anyjától (és gondolom: viszont) ki-ki tapasztalta. A csoportban persze felnőttek vannak, különféle egymást korábban nem ismerő férfiak és nők, akik közt egyébként nem jönne létre, legfeljebb néminemű nemi vonzalmak révén, ilyen közvetlenségű kapcsolat. Az első hónapok után a nemek különbségének, a szexus szerepének jelentősége, bár teljesen nem szűnt meg, jelentősen visszaszorult. Így aztán za-

vartalanabban érzékelhető mindaz, ami azon túl, vagy éppen előtte van. Ezért „nemcsak a testről alkotott fogalmunkat kell átalakítani – mint Vermes Katalin, a csoport egyik vezetője írja a könyvében* –, hanem maga a tapasztalat is lényegi transzformációkon megy keresztül élettörténetünkben. A valóságos tapasztalat transzformációja egy élettörténeten belül együtt jár a másik észlelésének transzformációjával. A saját testélményünk és kapcsolati mintázataink egymás összefüggésében változnak.” Például letükörözni egy másik ember mozdulatait, vagy fölvenni a mozgását, nem akármilyen tapasztalat. Kiderül, mennyire különbözünk mozgásainkban is. Ezt akkor venni észre, ha a feladat például: felvenni járás közben valaki mozgását a csoportból, majd egymás után mindenkiét.

Szokásos napi mozgásainkhoz képest a megformált mozgás, a tánc ritka, kivételes, ünnepi. Pedig sokkal közelebb áll az univerzális mozgalmassághoz, a kozmikus kinézishez. A felfokozott és megformált mozgás ezért lehet egyszerre az eksztatikus önérzet, a kollektivitás és az egyetemes együttérzés tapasztalata. Hiszen minden mozgás, a nyugalom csak kivétel, látszólagos, viszonylagos. Klee kristálytisztán fogalmazta ezt meg: „Mozgás képezi minden keletkezés alapját.(...) Mert a tér is időbeli fogalom. (...) A karakter: mozgás. Csak az önmagában halott pont időtlen. A világmindenségben is a mozgás az eleve adott. A nyugalom a Földön csak az anyag véletlenszerű gátlása.” (Alkotói vallomás**)

A kozmikus vonatkozás számomra a khórikus eredetű körtáncokban és a dervistáncban a legnyilvánvalóbb.

* *A test éthosza. A test és a másik tapasztalatainak összefüggése Merleau-Ponty és Lévinas filozófiájában.* Budapest, 2006.

** <http://www.c3.hu/~tillmann/forditasok/Klee/Alkot.html>

Az előbbiről (mai krétai változatában) közvetlen tapasztalatokat szereztem. Az utóbbit a mevlevi dervisek mai követőinek előadásában láttam pár éve Isztambulban. (A szufi rendet a múlt század elején Kemal Atatürk betiltotta, később értelmiségiek élesztették újjá. A formációt talán leginkább a gregorián énekiskolákat újraéltető Schola Hungarica és a táncházak szintézisének mintájára lehetne leírni. Havonta egyszer mutatkoznak meg nyilvánosan.) Jó arcú fiatal férfiak és nők voltak, öreg mesterük vezetésével, nagy koncentráció mellett, látható elragadtatással végezték szédítő körforgásukat.

Egy levél (tegnapi beszélgetésünk folytatása:)

A közöttünk húzóódó valóság csillaggá szövése.

Létiünk volta és vanja.

Ang

Szombat

A nyugalom napja, az abszolút nyugalomé. Egykor, sőt ma is. Mert mostanság utána még vasárnap is van – vagyis tényleg nem kell törődni a holnappal. „*A sabbath nem csupán egyszerűen a pihenés, a kikapcsolódás ideje – így Wittgenstein az Elegyes Észrevételekben. – Kívülről is szemügyre kell vennünk a munkánkat, nem csak belülről.*” A tétlenség, a tevékenység fel függesztése, megszakítása – mindenféle meditatív módja kivált – lehetővé teszi az éppen elmúlt, vagy akár tervbe vett, sőt a tudatban kavargó tárgyak „ülepedését”. Azt, hogy arányosan mutatkozhassanak, s aztán megfelelő helyükre is kerülhessenek a napok, az élet, a világ kontextusában.

Ahogy az agyban – Detlef Linke szerint – az „üres” idő, az unalom a különféle agyi területek eltérő időinek szinkronizálására szolgál, úgy lehet a semmittevés is alkalom az összerendeződésre és áthangolódásra. Ezért lehet a tétlenség tavában nagy halakat fogni.

Járok-kelek. Nekifogok, abba hagyok. Vagyok ekkor, vagy nem vagyok?

Elhozom Ármint a Bélyegmúzeumból, ahová néha eljár. Itt két felnőtt vezetése alatt egy sereg gyerek csereberél, válogat, hallgat történeteket a nyomtatás és posta múltjából. A kis grafikák, képek arányosak hozzájuk; áttekinthető és kezelhető a sokféleségük, és a gyűjtögetés is mederbe terelődik. Nekem ez a filatélia-szakkör volt, egy időben az ún. úttörőházban, ahol már a hatvanas évek mélyén, gyerekfej-jel is érezni lehetett, hogy mennyire áporodott a levegő. Előtte pedig, úgy hatévesen – Grábócon nem lévén még képernyő – megannyi világra nyíló kis ablakot jelentett.

Hazafelé az F.A.Z.-ért be kell menni a Mammutba. A Moszkva téri újságosnál csak hazai *periodiké efemeridész* (ily' találon nevezik a görögöknél a hírlapot), az meg nem ér pénzt. (Olvasom azért olykor a Népszabadságot, ahogy Petri a Népszavát, némi spéttel – Anyósomtól kapom nagyobb adagokban. Haszna az időtávlát, ami megkönnyíti az olvasást és enyhíti a felindulást.) Kiderül belőle, hogy Germanisztánban a gyerekek egyharmada házasságon kívül születik, a gyerekek egyharmadának szülei külföldiek. Minden ötödik gyermeket egyedülálló szülő nevel.

A kissé kelleetlen újságosnál megint eszembe jut, milyen jó, hogy sokféle módja van a köszönésnek: Nem kell feltétlen mindenkinek kilátásba helyezni a viszontlátás lehetőségét. És még csak modortalannak sem kell lenni – egyszerűen lehet azt mondani: *Minden jót!*

Mennyi belátás és kreativitás kell a szétszalázódott emberi kötelékek újraszervezéséhez. A szerencsétlenek, akik a köztereken újabban folyvást gyülemlenek, mint afféle fekély, azt hiszik, hogyha mindegyre azt üvöltik:

NEM! ZET! NEM! ZET!, mindjárt megoldódik minden, és mit sem kell tenni, találékonyak sem kell lenni, sőt észnél sem kell lenni.

Este Kim Ki-duk filmje, a *Tavaszi, Nyári, Őszi, Téli... és Tavasz*. Egyszerű tantörténet a rossz körforgásáról, festői képek. A remeté alakító színész arca marad meg, meg a macska farkával festett szútra képe, a többi szép látszat – és feledés.

És aztán levelek: Tokióban tartózkodó barátom *BoLdOG* blogolást kíván. A Nagykovácsiban lakótól pedig ez jött:

Subject: sorrygatum

Beloved Josepha!

Kibaszott pénzes gálya uttejak working van szombaton itten sajna. Hétfő vagy Kedd nem jó, mert már jó lenne.

Ijjá és bocsássá meg

Htonuto

Vasárnap

Sokáig, vagy másfél éven keresztül Paul Beauchamp könyve volt apró adagokban a vasárnap reggeli olvasmányom; a legjobb intonáció a naphoz, mivel ilyenekről ír:

„Mert a csend nem független a fültől. A fület látogatja meg, tölti be, ébreszti föl a csend. Nem oktalan dolog az égbolt felé hegyezni fülinket, az ég nagy dobhártyája felé fordítani a magunkét. Úgy tetszik, az égbolt hall, mintha a világ minden szava folytonosan rezgetné felszínét, visszaverné őket felénk.

»Felfogni« annyi, mint egységük csendjében érzékelni a szavak értelmét: A csend annál nagyobb, minél teljesebb ez az egység.» (A zsoldárok világa, Pannonhalma, 2003.)

Hajvágó hétvége. J'm géppel nyír. Nagyanyám mindig ollóval vágta Nagyapám haját. Gyerekkoromban Paplauer bácsi, egy öreg töpörödött emberke járt át hozzánk Majosról. Olyasféle kéziszerszámmal dolgozott rajtunk, mint amilyennel a birkákat is nyírták az esztenán. Decemberben a Lukács udvarában vettem egy hasonló, nikkelezett szerkezetet. Egy hajléktalan árulta, s megtudtam, egy ismerőse hozta Kínából. Azt is elmondta aztán, hogy két diplomája van, de kiszorult az utcára. Adtam egy ezrest érte.

Utána futás a futballpályára, majd ott tovább. Előtte *procrastinatio-probléma*. (Halogatás-kór.) Olvasom, nem álok ebben egyedül, számosan szenvednek benne. Minél több nap kihagyás, annál nehezebb újra.

A délelőtti fennmaradó részében fejfényképeket transzformálok és fejtegetek tovább textbe.

Liliék is megjönnek. Nagy ebéd. (Mindent bele olasz zöldségleves, pulyka, palacsinta sat.)

Enni jó, lenni jó.

Ebéd után alvás, „*olyasvalami, mint a meditáció light-verziója*” – írja róla a szakértő (Tom Hodgkinson: *How to be Idle*).

Két *Opus Deiről* szóló könyv recenziója a *Zürcherben* (NZZ). Ők, bár kereszténynek mondják magukat, úgy szólván a mi saját kebelből kélt muzulmánjaink: közvetlenül Isten kezének vélik magukat, és nem fér hozzájuk szemernyi kétség! (Csak a szerénység: „Isten műve” ők, *basta!*). És tagságuk, akárcsak az alvó ügynökök hálózata, titkos. Biztos itt is van néhány belőlük. Bár az igazán súlyos errefelé egyáltalán nem a titkos, hanem a nyilvánvaló „tagság”: a többség. Korábban sem volt merő rózsza. *A khomeinisták pedig leginkább a legjobbakat nem kímélték. Ezért aztán mások maradtak meg, majd minden poszton. Beleértve a fő- és alpásztorokat, valamint az általuk nevelt és pásztorolt „nyájakat” – felekezetre való tekintet nélkül, per se!*

S. kolléga egy füles fotel képére hívja fel a lista figyelmét*; tényleg szólnak mellette érvek, bár az izolációs faktorán még lehetne fejleszteni (a körköröség).

Lisa, aki résztvevője BIPOLAR-projektünknek, azt írja, hogy hamarosan ideérkezik, és szeretne ismerős arcokat is látni. Braunschweigi művészdíák, mellesleg sétálóművész, aki a városok közt is gyakran gyalog közlekedik. Beszélgettem vele nemrég *A kóborlás rózsájáról*, Miroslav Mandic gyaloglásairól (Cioran sírjától Noica sírjáig, 36 kilométer a prágai fűvészkerben a világot minden időben szavatoló 36 igaz emberért etc.). Az nem lepett meg, hogy nem ismeri a nagy szerb vándor-költőt (én is véletlen értesültem róla**), az viszont igen, hogy elődje, Seume (Johann Gottfried) nevét sem hallotta, aki lesétált Szicíliaba, és egy könyvet is írt róla (*Spaziengang nach Syrakus*). Pedig nálánál világosabban senki sem írt a világban való ilyen közlekedésről: „*Aki gyalog jár, antropológiailag és kozmikusán általában többet lát, mint aki járművel utazik. Én az ember esetében a járást tartom a leginkább tiszteletreméltónak és a magától értetődőnek, és az a véleményem, hogy minden jobban menne, ha az ember többet járna. Az ember azért nem tud igazán mindenütt lábra kapni, és talpon maradni, mert túl sokat utazik. Az, ahogy az ember a kocsiban ül, máris eltávolította néhány fokkal az eredendő humanitástól. Senkinek sem lehet határozottan és tisztán úgy a szemébe nézni, ahogy kell; az ember elkerülhetetlenül túl sokat vagy túl keveset tesz. Az utazás képtelenséget, a járás erőt mutat.*” (Apokryphen, 1805)

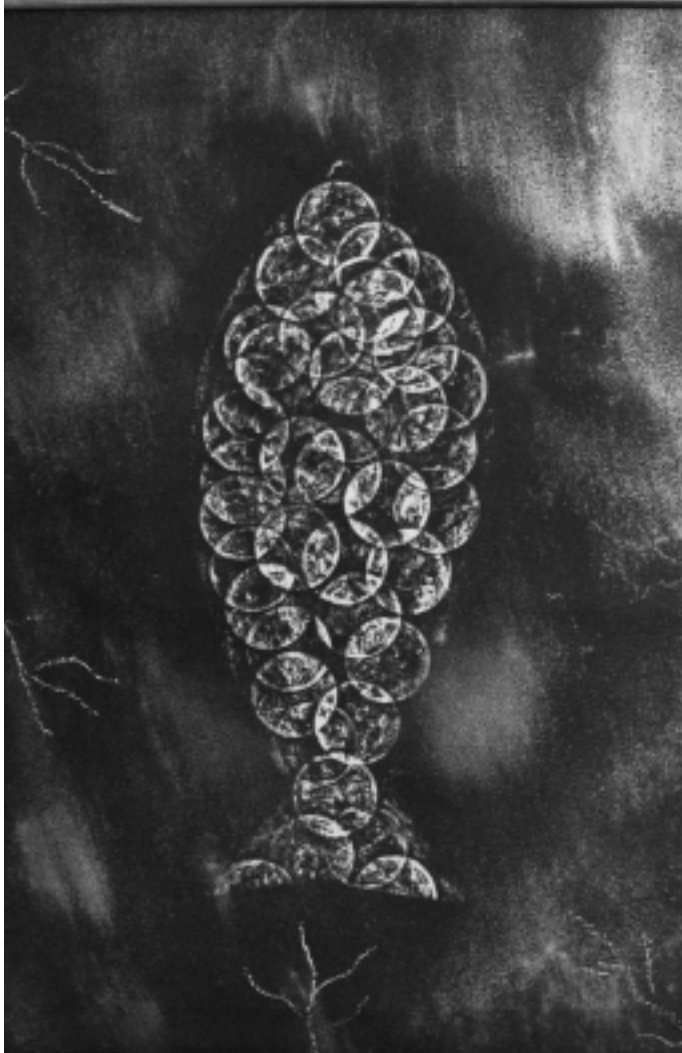
Néha az jut eszembe, hogy ellevelezem az életem.

* <http://www.architonic.com/cat/gal/1032867>

** Átváltozások 1995/5.

Monteverdi a Bartókon, 400 éves az Orfeo. Húsz éve talált rám: egy brüsszeli lemezboltban Imre (Takács) ajánlotta a Vesprót. Péter (Balassa) volt akkor még velünk. Meghallgatom a San Marcóban, Gardinerrel készült 90-es koncertfelvételét. A *Gloria* földöntúli.

Így múlnak (el) napjaink.

Levélleletek

I. A Hold jövőjétől a síri ceremóniáig

Harmadik ezredi jelcsere

A jelek cseréje rejtélyes rendeltetést töltött be. Az információ áramoltatásának korabeli eljárásai éppúgy szerepet játszottak benne, mint a meditáció vagy az önközlés elemi szintjei.

A leletek különösségét legfőképpen kaleidoszkópszerű színességük adja. Noha feltehetően egy kultúrkörből származnak, egészen egyedülálló eklekticitást mutatnak. Ez stílári tekintetben nem kevésbé érvényes, mint tartalmi vagy műfaji tekintetben. A nomádok tarkaságát már eddigi ismereteik alapján is tüneményesnek kellett tekinteniük, e realitásrétegben azonban a színek, beszédmódok és -fordulatok felkavaró kaotikumával találkozhatunk.

Jozepha Triumphal!

Úgy hirlik voltál Guo banzájon.

Ha igaz, nyald ki, hogy nem jöttél oda és köszönet figyelmedért.

Ha nem igaz akkor is.

Mahacsók és sok lové

Mindenkinek.

Dír Brader!

Lehet, angolul kellene írnom. Mostanság a legtöbb emberrel történő érintkezés során folyamatosan fordítási műveleteket végzek. Ettől kétségtelenül nem fokozódik a felebaráti érzület. Had utalok elnyűtt

káeurópai neuronjaiumra. Különben Gracián is azt mondja: *Egyetlen emberrel érintkezni nagyobb feladat napjainkban, mint valaha egy néppel bánni.*
Ég Veled!

Subject: Re: HAB

alig is tudtam elgondolni, hogy mi lehet a level tárgya, mikor a subj. sorban volt az, hogy HAB, mas tarkor fele asszocialtam. Most viszont, ahogy tekintetem a subj. sorra vetem, amint majd Te is lathatod, az kellettkezett, hogy Re:HAB, ez is jelentesteli, es gazdag alluziokat sejtet!

B. mester betegsege mennyire súlyos? van gyógyszer, amely lenyeges eremenyekkel kecsegtet? Talan iram mar, amikor talalkoztam vele osszel (Deb. Irod. Nap.) ugy elszomordtam, sokat oregedett, kopott volt, elhagyott, kedvetlen, csalodot. Megalazottsagot lattam benne, ha o valamilyen értelembe allegorikus figuraja volt a rendszervaltas koruli civil értelmiségnek, ertven ez alatt, hogy nem politikusi karrier fele kacsingatott, nem a lefolozheto hasznot leste es figyelte, hanem romantikus volt, naiv, es becsaphato, es azt hiszem, o mindenkepp allegorikus alakja ennek a korszaknak, akkor o alakjaban ennek a becsapottsagnak, es megalazottsagnak az melyseget, tragikumot lattam magam előtt. Sajnal-tam. A világ masfele ment. Ami meg csak rendben is volna, ugy kell neki. De hogy ezt a megalazottsagot kellett kapni cserebe, az nincs rendben.

Jo es megerdemelt pihenest! Jo utat nektek!
szeretettel

-sz.

Subject: Attilanal

lattam tegnap egy Hozzad intezet, s kezbesithetetlenul visszaerkezett levelet...

A minap jott meg Berlinbol, kivalo formaban; az audienciajan – a szokasos szoaradat mellett – megint egy-ket metszoen eles megallapitas arrol, hogy mi is az abra... hogy mennyire a zsebukbe hazudoznak az europai hatalmasok, francia-nemet relaciok, etc.

Subject: mjuzik espana

Sir,

nota bene /Bene az ujjpest jatekosa volt 1958–1972 kozt/ baar fulig magyar post orbanisztani hallokeszulekes potlach szervezesi bizottsagi tagkent kerdezem a csipinek szant espana CD-kkel mi voona? ui. vissza jovevel Ő is s Én is. az gaz muzikus s szeretnem oda v vissza adni az spanyol zeneet

pettyes

Józsefem,

köszönöm a szellemi muníciókat.

Hétfőn befekszem a Korányiba, egy-két nap múlva operálnak. Kilátások igen jók, áttétel nincs, a kemó és a teák hatására a tüdődaganat jelentősen regrediált, csak hát ki kell venni. Közérzetem, erőm s kedvem jónak mondható. Már csak az operáció utáni kellemtlenségeket kell kibírni, remélhetőleg. Jelentem, a kegyelem exisztál vagyis ki-áll. A többi rajtunk múlik. Szept. elején térek vissza úgy rendesen. Örülnék, ha addig gépemen találnék néhány épületes üzenetet, szöveget. Minden jót!

Péter

Subject: Hatteras

marmint a kapitány... a Verne-regény kepvilaga elevenedett meg a minap a Harmashatar-hegy alatti rep-ter havas jegmezojen. Ilyenek az alapkepek, az első eszleések. Melyekhez kepest oly sok minden mero illanekony fust, tovahuzo hatter.

Nagy sebessegu semmisegek suvitenek el mostanaban mellettem, avagy magam koztuk, rajtuk keresztul.

Rakerestem Gracianra a minap a halon, es ott van a teljes Vilagbolcsesség konyve angolul – ugyhogy be-lenezhetsz alkalmasint. Aztan, ha talal, beszerzem Neked magyarul.

Folyt kov.

j

Kedves Marci!

Nagyon köszönöm a nipponokat, nagyon szépek voltak, és van egy jó hírem: az idők során került rá sor, hogy egy kicsit megforgathassam a Kanji Startert, és az apa ismerősének, valamilyen japán asszonynak a könyvét, az OMOTÉt. Amiben egyrészt félelmetes és ijesztő maszkok vannak és vannak nagyon kelle-mes és lágyan kinéző maszkok.

Meg aztán érdeklődtem Japán felől, és egyaránt Kínáról is. Megkérdeztem az apát, hogy nincs-e szétvágható újság, és azt mondta, hogy van. Mégpedig pont Japánról és Kínáról szóló újságot talált az apa, aminek Pacific friend a neve, aminek a szétvágott képei közül egy párat elszere-trnék küldeni neked, ha el nem csaklizzák a postások. Járok judóra, és megkaptam a diplomámat. Apa szer-zett nekem egy agybizsergető könyvet, amin sokat le-

het gondolkodni, nem kell, de érdemes. Ez egy japán könyv, aminek Beszélő zen cím ékeskedik.

Amikor Ladomból Pécsnek vettük az irányt, gondolkodtam, milyen lesz találkozni a Peták barátaimmal. Miután elmeséltem, hogy hogy buliztunk, azt is elmondom, milyen a természetben dús gazdag Ladom. Amikor megér-keztünk, csomó ismerőssel találkoztunk, természetesen azonnal szóba elegyedtem a Peták gyerekekkel. Bicikliz-tünk, ugrattunk, gulyást ettünk, Shrek rajzfilmet néz-tünk. Megkértem Timót, hogy mutasson könyveket, és amikor a kezem ügyébe került a Szun Pin, a háború művészete címmel, nagyon boldog lettem, és megkér-deztem: – milyen ez a könyv? Monda Timót: – borzal-masan unalmas. – felelte. És kell nektek ez a könyv? Hát nem is tudom. – mondta. Végülis megkérdezte az apukájától, hogy kell nektek ez a könyv? Szerintem nem. Aztán odajött hozzám, és ezt mondta: – Tessék! Akkor most következék Ladom. Először iss Ladom nagy-on csekély, mármint úgy értem lakosságban, de a tö-mérdek szántóföldről, meg legelőkről ne is beszéljünk. hAnem a halastó az nagyon élvezetes. Csak az az egy baj van, hogy nagyon sok benne a hínár, ami nem feltétlenül baj, de a Lilinek, meg a Hannának szerintem nagyon ké-nyelmetlen. Meg, ha az ember jól is viseli a hínárt, egy idő után nagyon megúnja. Annyi kagylóm van már, hogy majdnem egy egész nagy kartondobozzal van teli.

A halastavat nem lehet megunni, csak annak, akinek elment az életkedve. A halastó jellemzője a durrogta-tó. Ami elvileg a madarakat akarja elijeszteni, hogy ne egyék a tóból a halat. És azt lehet megfigyelni, hogy tíz perc van közöttük, míg durrog.

Ha találsz valamilyen könyvet, légy szíves azt is írd meg nekem, mert én gyűjtöm az agryaktárban.

Szia Marci!

(ps.)

azt szeretem az apába, hogy mindig nagyon jó barátai vannak. Ezen már gondolkodtam, hogy írjak az egész családnak ismerőseiről, de az a gondolat is átvillant az agyamban, hogy lehet hogy egy ismerős olvassa, és, ha valami nem úgy szól róla ahogy ő gondolja, akkor valószínű, hogy elégedetlen, vagy sértődött lesz.

Dear Joz Liebe Sweet

Asztat az Iain Banks: A játékmester-t létezz -jó lenne- ha öreg tróger barátodnak eltrógerólnád legközelebb ahogy szoktad mindig kedvesen. Kölcson bön-gészni. Kapsz perzsa zenét is.

Hare Joz and his lovers

Laszlove

Juli, Jozef et al,
tuléltük a Xmas-t és az ujévi Rutsch-ot. Prosit Neujahr megvolt.

Anyosom még mindig, 3 hét múlva velem hazarepül, és én nélküle vissza (ide, nem haza, csak itthon). Lányomat aprédeltem Karácsony előtt történelemből: Nagy Lajostól Mátyásig. Törtélemeoktatás alulnézetben. Csak az évszám a fontos, meg a vaktérkép. Sok vakfolttal. Szentimréztem egy kicsit. Ismeritek-e Robert Atyát? Kicsiny adalék szentimréhez. Lehet, hogy ez Nektek nem új. Nekem az volt. Színhely: szentimre étterem.

Időpont: dél.

Szereplők: Nora (N) és Robert atya (RA).

N belép az étterembe. Táská, szatyor, és egyéb kisebb tárgyak mindkét kezében. Fején kalap (fekete, ami jól

áll egy 15 éves süldő lánynak)

RA az ajtóban áll. Figyel.

RA: – Mi van kisfiam? Zsidó vagy?

N: – Én lány vagyok?

RA: – Akkor is csak zsidók esznek kalapban.

F.

(Subject: bosnyák vírus)

Ön most egy „bosnyák vírust” kapott!

Mivel mi Boszniában nem rendelkezünk programozói tapasztalattal,

így ez a vírus a bizalom elvén működik. Kérjük Önöket, hogy manuálisan továbbítsák ezt a vírust mindenkinek az e-mail címtárukból, és utána töröljenek le minden állományt a merevlemezükről.

Köszönjük a bizalmat és az együttműködést!

Szia,

visszaérkeztem, most nem késett a gép. A moszkvai reptéren bekapcsoltam a kis fülhallgatót – bejöttek a fergeges helyi adók, és eszembe jutott, amit Csipi mesélt a város kirobbanó energiájáról. Kíváncsi leszek, te hogy látod majd. Annyira különös, hogy ott a helyszínen sok visszajön az orosz tudásomból.

Itt Tökjóban napos, hideg idő, viharos szél. Aludtam egyhuzamban 15 órát, és most hamarosan indulok Niigata megyébe a hétvégére.

Nagyon köszönöm az ajándékaidat – a Budapest fo-
tós könyvet csak most néztem
meg alaposabban, és elkezdtem hallgatni a CD-ket.
Most is az van bennem,
hogy jó lett volna többet beszélgetni – most a lakás-
ügyem jött közbe,
meg a
debreceni betegség.
Miután elváltunk a Fr. intézetben, az Alagut előtti té-
ren felejthetetlen
kép fogadott – a sárga telihold a kivilágított Lánchíd
fölött, sötétkék
esteledő égen – metsző hidegben.
Légy szives megírni, melyik fájl olvasható a négy kö-
zül (a TOR1 és TOR2
közt is van különbség, bár elvileg mindkettő RTF) –
és akkor abban küldök
mindent. Ha netán egyik sem jó, akkor emailbe be-
másolva, vagy pedig papíron
küldöm. Kösz!

Dear Jozef!
Kérlek, tegyél valamit, hogy a doktoranduszaink fejé-
ben ne szinonima legyen
a recycling, a reinkarnáció, és a feltámadás!!!
Danke!

A Tilos körüli borzalmak rendszeren búskomorságba
sodortak (láttam az indexen
a képriportot), egyházaink megmutatkozása rettenet.
De legalább nincs
remény, vigasztalom magam, embereinktől már való-
ban nem várható semmi, semmi

érdemleges. Hirtelen arra gondoltam akkor, valami
eros tettet kellene
végrehajtani (demonstratív kilépni az egyházból
stb.) – de látványossággal
aligha lehet szembeszálni a látványosság eszközeivel.

Ölel, mindannyiótokat:

A

(Subject: Tokio monogatari)

OZU filmjet neztuk éppen, 54-ből. Hihetetlenül ri-
tualis világ.

Holnap Halmara el. Rank fer egy kiszakadas. Nem
mintha kulonosebb menetek lettek volna, csak talan
éppen a szokasos sulyok, ismetlodések, lefolyások.
Volt persze egy-egy kiemelkedes.

A minap Hannával megnyitottuk *Az egyseges olvasasi
mod'* (Flusser) c. kiállitast az Artpoolban – amire egy
regi Wittgenstein emlékmozaiikom miatt kert
Galantai. (Ebben a Nagy Tanito Tractatusabol es egy
neptanitoi mukodeserol szolo konyvbol vett, felvalt-
va egymás után allo idezetek tenyleg 'egyseges
olvasasi modra' vezetnek: a kolcsonos kioltasra.) A
ket kontrasztos konyv/hang folytan adodott a ket szo-
lam...

Aztan tuntettunk is tegnap az ami kovetseg elott –
Kyoto okan – 'Busht a buusba', bar nagyon gyer volt
a nepseg – ugyhogy el is vonultunk a kozeli Csarnok
nevu kocsmaba Sebokkal es Szentjobival...

Ilyes idok mulnak.

tta

Kedves J!

A Turandot, félek, reménytelen, de próbálkozom.
A hétvége utazással, továbbá a Gábor részéről zsúrokkal, részemről Titaniccal terhelt. Igyekszünk a jövő héten.

Megpróbálhatnánk egy időre át becsúszeni a gőzbe!

Üdv.

Gábor

A legszebb magyarságommal szólva: El lesznek utazva, sajna de való – Zsenye. Na persze csak ha minden igaz! Pedig mind tevéled mind K Effendivel szívesen eszmecserelem volna. Sze la vi!

Maradok: Oszinte hive

Karlo Szeleburdino

Subject: a főcserkesz szoborra kesz

jozef,
igaz valo ez a 2 lepedek a kadamanyi es a horthy
hanna operettje bronzba
urulekbe kellene hogy boritsa a dunapartot

1 teleki, 1 biszku, 1 gömbös, 1 szakasits, 1 teleki, 1 marosán, 1 szalosján... 1 munnich, 1 orban,
1 medgyessy,

udv.

pjotr

Szia!

Jutka nevű barátnőm (néhai lakótársam a Királyiban) kétszer érdeklődött irántad mostanában, ami felér egy üdvözlettel. Húsz éve Amszterdamban él, írt egy nagyon hosszú, impressziókkal teli levelet nekem. Ebben Téged egy tönkrement kerékpár története és egy bevarrt szájú iráni tiltakozó fotója között említett. Olyan otthonos és jóleső a csapongása, szerencsére az idő (Ő 50 éves) ezen nem tudott kifogni. Heve: őrizője ifjonti éveinknek. A kertünkben kvaterkázunk hosszasan, itt volt Gábor feleségestül és iddögálva emlegettük a pécsi éveinket, a szépségeket és kedvenc barom tanárainkat: különböző pártfarkok nejeit, akikkel teletömték akkoriban a pedagógiai irányultságú tanszékeket, se nem ártnak, se nem használnak alapon. Meg Siptár Ernőről, a német tanszék nagyságáról, aki a Münchenben érettségizett Felkásnak azért adott kettést egy 15-20 oldalas Hölderlin-dolgozatára, mert szemérmetlenül túllőtt a célon... „Olyan kérem, mintha egy kis szelet zsíroskenyeret kértem volna magától, maga meg ehelyett megkínál egy tál zsíros pörkölttel..” Ugyanő Hüpériont egy tóból kímászni akaró békához hasonlította, aki szegény folyton visszacsúszik, mert nem elég a síkosság, még a part is omladozik.

Szóval illet okozott a drága Jutka levele, sorry.

Subject: Re: Deleuz – ABCdaire

Kedves J,
nem tudok semmit a Deleuze ABC fordításáról
Üdv

San Michele

Joseph, et al.
nagy szerencsénkre egy puritán angolul prédikáló
bencés papot sikerült
kifognunk Baselben, aki őszintén bevallja, hogy ő
sem értett / ért
egyet-s-mást a Bibliából, de amit mond az mindig
nagyon ül, sallangoktól
mentesen, és jól orgonál. Utóbb egyik pesti rom.
kath. templomban járva
zum Schluss az erdélyi himnuszt énekelték, Csba ki-
rályfi és az
Anyaszentegyház nagyobb dicsőségére. (Bár megle-
het, hogy rosszul látom a
dolgot, és kételyemnek itt nincsen helye: jó
tizenéve volt valami
mjüzikel, ahol Attila szerepelt szenteltvízzel leöntve
és szövegkönybe
beleöntve by Nemeskürthy tanár úr.

F.

Jó M!
Most a 'csütörtök Pécs, péntek Bécs' – jelleggel húz-
tak el napok /hetek, hónapok/. Volt már ilyen, csak
éppen fordított sorrendben, éppen tíz éve.
Ezúttal több napon át, barátoknál.
Mély benyomást ezúttal a 16. századi páncélok, vér-
tek és sisakok tettek rám – a Völkerkunde Museum
egy teljes szintje van tele velük. A korabeli hájtech, a
harcias stilizáció és funkcionalitás tüneményei és per-
sze a hülyeség hatalma lenyűgöző.
Ezen túl a hangszermúzeumban egy sétabothegedű is
meghatott.

Joskam,
a könyvet (Eu iskola) a volt barátom ecceruen
lenyulta, es jobb ha nem keresem. Most jöttem
Londonból meg Oxfordból, remek helyek, csak az
angolok kicsit furcsák benne. A Tate Modern mint
egy krema, Adolf meg az egyiptomiak biztos imad-
nak...

KAB

Köszönöm a levelet. Az jutott eszembe, hogy nem
biztos, hogy
tiltakozni kellene a szobor ellen. Sőt, egy olyan szob-
rot, amely
kezében pisztollyal az íróasztalára borulva ábrázolná
igazán üdvösnek
tartanék. Sokat elmondana az általa képviselt szelle-
miség csődjéről.
Valamint a magyar népléleknek is méltó monumen-
tuma lehetne.

Üdvözlettel,

N Gergely

Elnezesedet kerem, azonban egészen bonyolulta vált
mindenfajta interakció.
Ez ugy törtent, hogy otthon hagytam a telefont, aztan
egesz este nem aludtam semmit, mert egy ittas ember
kizart egy lakasbol ami nem az ove, azonban az
enyem sem, de a tulajdonost is kizarta velem egészen
06 30-ig, majd masnap bombariado volt az egyete-
men 9 30 - talan te
ebbol semmit nem erzekeltel, de az biztos, hogy az uj
matricat aznap nem tudtam felvenni, es aztan az,

hogy 183 oldal szöveget elvesztettem, az ezek után teljesen normalisnak tunik, de ki az a hulye manapság aki nem CD-n hanem ennél archivabb floppy- vagyis a hajlekonylemezen – adathordozón cipeli azt amit visz?

Hat en is így jártam, aztán persze szohoz sem jutottam, de bocsi, hogy nem voltam az adekvált vonaton, de hidd el ez így nekem sem volt jó.

stb...., üdv :vd.

Kedves J,

magam is Letargiában mulatom időmet, fetrengök a ketsegsébes vizeiben. Nem tudom, talán a járás, idő, ilyenek. A közérzet dolgai is, persze. Az ország, meg a részletek. Kész bolondokháza, mindenféle ismeretlen dolgokat, leveleket, szöveg nélküli emileket, stb. kapok én is. Voltak rosszabb dolgok is a korlevelekben, amint meséltek.

Udv.

-sz.

Szia József,

kicsit megkésve, de annál nagyobb örömmel olvastam a B-szöveget. Rettentő izgalmas és finoman épített írás, s iszonyú fontos dolgokat érint. A szenvedély vagy a natúr gnózis ügye: úgy érzem rettentő aktuális, ahogyan az szellemi vágyak materializálása is. Jómagam egyébként szenvedély-kérdésben némiképp érintett vagyok, bár a hatalom az érvényesülés, a foglaltságnak a vágya nincs bennem meg, ám a léttől való lesulytottság: mindennapos vendégem. Új tapasztalat – ettől korábban nem tartottam – az öregek élethez való viszonya. Amikor valami bölcs belenyugvást vár-

na az ember, azt látja, hogy az esendőség az életerő elpárolgásával arányosan növekszik, s megjelenik egy új, mindennél erőteljesebb átok: az élethez való ragaszkodás szenvedélye.

Mit hoz a sors, fene tudja, s hogy a pajzs, ami megóv az összetöretéstől benned vagy kívüled van. Én az előbbire voksolnék, mert egyáltalán nem hiszek a külső támasztékokban. A kereszt mi vagyunk, s amíg ütközni tudnak bennünk az ellenpólusok, addig innen vagyunk a káoszon, addig nem veszünk el a megnevezetlenségben.

Janó

Kedves J. A.,

nem tudom melyik irányban szoktak lemenni a várból, mi a múltkor a Halászbástya alatt láttunk egy (most) virágzó gesztenyefát.

üdv R

(Egy művészettörténész-nő szerzetestanárhoz írott leveléből)

Fel tudjátok fogni, micsoda pusztítás ez a jövő társadalmán? Már gyerekkorban beléjük sulykolni az ellenségeskedést, a gyűlöletet? ... és mégis ki, kik ellen? Szabadlelkű és szabadgondolkodó katolikus (ilyen állapot is van!) barátaim 7 éves kisfiát huszegynehány társával együtt faggatta ki a tanítónéni az angolkisaszszonyoknál, hogy „na örült-e apuka, anyuka a hét végén, vagy szomorú volt-e a választások miatt?” aztán kérdőre vonták a renitensnek számító szülőket, hogy miért nem tartják tiszteletben az egyház kérését a szavazást illetően (már nem emlékszem a Szovjetúnió

ifjú hősének nevére, aki a szüleit adta föl – nem véletlenül jutott eszembe). Elképesztő rémhíreket terjesztenek az ellenfélről, miközben a legrémesebb dolgokat maguk teszik. Azt hiszem, elment az esze a fél országnak.

Meg tudod mondani, miért fél az, aki meg van győződve arról, hogy a jó ügyet szolgálja, vagy Istennek tetsző dolgot cselekszik? Miért fél az, aki „engesztelő” imasorozatot mondott hónapokon keresztül? Miért, mitől fél az, aki kilencedet tartott azért, hogy Isten akarata szerint (tényleg, hogyan is másképp?) válasszon az ország? Mi veszítenivalója van annak, aki Istent valóban a történelem urának hiszi? Tényleg, mi? Aki ma fél, az holnap gyűlölködik, és holnapután agresszív lesz. Hogyan fogunk itt együtt élni – az eredménytől teljesen függetlenül – április 21 után?

Na, erre felelj, ha tudsz.

Addig is szeretettel vagyok

Á.

Subject: az élet maga

Én továbbra is Köcskömötön (biztos ami biztos az összösöt -ö-vel irom)

Avagy Jó Röggelt!

Most sömmire nöm érök rá! – Mondá valamely napon a gondnok, de aztán később ráért.

Illen mókás itt az élet, Köcskömötön. De BP-hez képest totál nyugi, mindenhol. Az utcán az autózásban, a boltokban mint egy másik planétán...

Az üveges ráér, elmeséli az előszobáját – 24 ezer apró tükör és klf. üveg kombinációjából évek alatt készült el, kint járt a fókusz vagy mi tv műsor is. Az autóvilamossági nem kamuzik, megmondja mi a baj, meny nyibe fog kerülni. A keretezőnél is jól lehet tárgyalni és senki nem öjrong még én sem, hogy löhet öz?!

Ha kirándulnának, ideális célpont.

Melyhő hassolló lyókat kívánok!

Köröly

(A Hold jövője)

Kedves Uram!*

A „GEO-Special” ország-sorozatában először jelenik meg egy földönkívüli territórium: szomszédunk, a Hold. E kiadvány szerkesztőjeként, mint telefonon már jeleztem, szeretnénk a Hold-téma egy egészen sajátos vetületéről kerekasztal-beszélgetést rendezni, amire Önt szívesen látnánk. „A Hold-kutatás jövője” cím alatt a következő kérdések kerülnének megbeszélésre:

Mennyire valóságos az – többek közt az ESA tudósai által népszerűsített – vízió, mi szerint már 2020-ban lakott űrállomás lesz a déli holdsarkon? Milyen társadalmi visszacsatolás szól e mellett? Milyen jelentőséggel bírna a Föld kísérőjének ilyen meghódítása az ember önmagáról alkotott képére nézve?

Kihúnytak tekinthető-e a holdutazással kapcsolatos elragadtatás az Apolló-misszió után? Vajon a cybertér mint földi „endoszféra” felváltotta-e a Holdat, mint a végtelen térbe való előrehatolás „ugródeszkájának” szerepében? Elvesztette-e a hidegháború végével magikus vonzerejét a Hold? Milyen befolyással lesznek a magánvállalkozások a Holdra, amelyek turisztikai célpontnak és nyersanyagforrásnak tekintik?

Nagy örömünkre szolgálna, ha beszélgetőtársként üdvözölhetnénk Hamburgban!

* Fordítás archofelnémetből.

További meghívottak:

Gerd Neukum, a berlini DLR Bolygó kutatási Intézetnek vezetője, az Apollo-program munkatársa

Andreas Eschbach, „Science-Fiction”-szerző (t.k. „Das Mars-Projekt”, „Das Jesus-Video”)

Helga Nowotny, tudományfilozófus, az ETH Zürich tanára

Szívélyes üdvözléssel

Lars A

Marcim,

a minap magam is a világ helyes kis zugjában vetődtem Julimmal: Graz melletti Eggenberg kastélyába, minek is éppen 365 ablaka nyílik – a minden szimbolum manierista modorában. Benn sok Schiele, meg nagy zárt udvarok, melyek a katmandui királyi palotát juttaták eszembe – a világ EGY város... Az igazán idilli a kastélyparkban csapatostul sétafikáló pávák voltak; fehérek feketék, tarkák.

A valószínűtlen aztán hazafelé, Graz külvárosában vastagon felülíródott valóval, mikor is Ladánk gyűjtője kilehelte az utolsó szikrát. Sárga angyal vontatóra vett, de a szervizben efféle avitt keleti alkatrészek már nem voltak, de a városban se. Viszont néhány óra múltán s a telekommunikáció, no meg a honi kényeserek szülte kreativitásnak köszönhetően kiderült, hogy a VW gyűjtője még jobb nekünk, mint az eredeti – így aztán éjfél tájt haza is érhattünk.

Grazba egy díjkiosztóra, mint hab a tortára kerültem: egy nyitóbeszédet kellett mondani ‘az európai kultúrák jövőjéhez’ cím alatt. Alapjában jó kis kirándulás volt vastag honor mellett és a centrumbeli Parkhotel perspektívájából.

Ránk fért már egy kis relax; Juli előző nap jött haza egy hetes kijevei munkáról, magam meg már majdnem kileheltem a lelkem a menetrendszerű mensekben. A kinyúláshoz persze mindama giccs és galádság is tetemesen hozzájárult, amit a Felcsúti Fűrer és hozzáhűlyült hívei hoztak az országra. A minap Balassát látogattuk meg Árminnal, ki tüdőjében daganattal küzd otthon, s élénk telefonkapcsolatot tart a külvilággal; ő mondta, hogy mostanában senki sem tudott dolgozni... Alpár és Ugar atmoszférája átment a falakon.

Na csa. Anyák nap van ma, jönnek a szülék...

Udvozet!

nagyon jo a program

harom honapig Kinaban tartozkodom, így az orakon résztvenni nem

tudok, de kb. ezért jöttem ide

szeretnem megkapni a további infokat is es az ajánlott irodalmat is

szívesen veszem

minden jot kivanok

Sanita

(To: yhy@nifty.ne.jp)

Hát igen, a hungisztáni helyzet az hihetetlen.

Régebben magam is azt reméltem, hogy a fiatal és kevésbé romlott nemzedék s pártja állítja majd helyre a köz kizökent állapotát; mi több szavazatommal is támogattam őket... Mostanság azonban a benyomá-

som, hogy hatalom hínárja oly mértékben beette magát mentális mintázatukba, hogy immár európai viszonylatban is egyedülállóan jelenítik meg a poszt-modern nihilizmus politikáját – természetesen „kereszténymezeti” imázsban.

Magam éppen az ARTEt hallom a háttérben. Német színinövendékek sanzonokat énekelnek. Alant francia felirat. A 47o-es csatornán így jön. A 7o-valahányason fordítva.

De most átmentünk egy japán filmre.

Gondoltam, hogy az elsőkötetesek érdekelnek. Én egyet bírtam elolvasni, amit L. barátunk fordított. Bár nem értettem, miért. Töksemmi, tupírozva. Germanisztáni hétköznap.

A zenék a szinejava. Arról majd még ejtek szót.

Máraidat érteni vélem. Bár szerintem az első naplói ütnek át. Aztán egyre vastagabb üvegből nézi az *ami* álmokat és ámokot. Az emigráncsperspektíva persze ilyen. Én többnyire helyből is távol vagyok. Ezért aztán egykönnyen empatizálok helyzeted.

A Lovas-husárba beletaláltál, ilyenek e nemzeti szellem penészvirágai. De szépen szaporodnak.

Lassan az a benyomásom, hogy ez nép túlment, ti. le kellett volna állnia Lebediában. A mentális mintázat ui. az ottani populációval kompatibilis. Vö. Dnyeszter Köztársaság.

Lénard Sándort megnézem.

Addio

Fri, 16 Aug 2002 07:51:39 +0200

Még itthonról, de holnap hajnalhasadtával indulunk – csökkentett létszámmal – a kommersz olasz nyaraló nagyüzembe! Én azonban kommerszül szeretnék nyaralni.

Lehet azért benézünk Murano is szép Burano is szép, MuranoBurano az meg nagyon szép... címu tájakra, ha már ott vagyunk. állítólag vetelszik Velencével, csak nem olyan turistáktól hemzsego.

Feleségem itthon marad, kecsegteto munkalehetőségekkel kapcsolatos interjúk a jövő hét folyamán. A klasszikus egyik szemem sír a másik nevet helyzet, de jobb ez így annyi nehézség után, valami fény az alagút végén. Túléretté váltam a nyaralásra, fáradtságom túlhaladta a kozmikus mértéket, talán sztratoszférikusnak nevezhetném!

Az ár és az áruk: mindössze finánciális értelemben nyaldosta partjainkat, fordított az arányosság, mert a pénz minden esetben kizúdulni igyekszik és ez ellen így nyári üzleti pangás idején nehéz tenni.

De lesz ez még így se!

aug 25 elokerülünk, csókacsalád:

károly

Kedves Polgártársunk!

Úgy véljük, a távozó kormány tagjait és az eddig kormányzó pártok vezetőit megilleti a megpihenés; a napi ügyek vitelétől való távlatleremtés, a multon és jövőn való elmerengés lehetősége.

Annak érdekében, hogy esetleges anyagi gondjaik ne akadályozzák őket e lépés megtételében, egyesüle-

tünk adományozást kezdeményez visszavonulásuk előmozdítására.

Kérjük csatlakozzon polgári kezdeményezésünkhöz!
(Szimbolikus adományokat – pl. 1 Ft-ot – is elfogadunk.)

Üdvözlettel

Világkiállítás egyesület

H, tisztelt Co.!

Az evvegi kiállításán Dora művész két, egymás közepébe akasztott f/f fényképet mutat be, melyek közül az egyik egy ragados levelel bekenyt, torzonborz, fél herezacskót, a másik egy (feltehetőleg) ugyanezen herezacskófelelhez nőtt, ragados letöl csoportja, gunnyadt faszt ábrázol.

Amikor Miklós megkérdezte a művészt, hogy „ez miért jó?”, akkor a művész sértett fejjel így replikázott: „miért?!, a többi munka miért jó?!”.

A jelenlévő 2 diák szolidaritást vállalt a verigsértett művésznővel,

imígyen: „S-nek is tetszett, garantálhatjuk”.

Kérdem:

ez az egész miért jó?

H,
a

Subject: Re:fasz

At 2:13 +0200 2002/5/24 wrote:

>A jelenlévő 2 diák szolidaritást vállalt a verigsértett művésznővel,

>imígyen: „S-nek tetszett, garantálhatjuk”.

nem tetszett,

de mivel korábban már annyiszor letöltöttem és rendszeresen a szak elhagyására biztattam (mótiálatlansága és szerintem ebből eredő hiányzása miatt), a reakcióim valóban toleránsok voltak, amikor egyik utolsó alkalommal az inkriminált képeket nekem bemutatta. Tapasztalataim szerint a hallgatókat egy érthetetlen, szinte kispolgári prudéria jellemzi a meztelenséggel, testiséggel, szexualitással kapcsolatban, ezért különösen fontosnak tartottam, hogy „nyilvánosan”, a többi elso/masodéves kíváncsi jelenlétében csupán csak azt, mert egy (vélhetőleg) faszt választott témájára ne toljam le (újra). Hasonló volt a reakcióim, mint Rebecka ún. „baszós” videója esetén. sz.d esetben meg abban is bizakodtam, hogy mindezt vmi gatlás elleneben tette, ami egész éves tetlenségéhez viszonyítva nemi előrelépést jelenthet. úgy gondolom, hogy sz.d (egész éves) munkájának a megitelese az evvegi bemutaton történik meg. udv,

j

Peterem,

köszönetet jeleztem; reméylem Neked ott jóll süet a napotkska! Itt kisse beborult ippeg, nagy nyaari viharok zudulnak, mitoeel beaall naalam a feji faajas, aztan az el-lenszerre meg az agyi fagy. Node. Meeg nem mentem be a lemezekeert, viszont megnezneek egy mondatot Wittgen Stein Elegyes ESZREVETEK-jebol. Ha adnal eziranyu instrukciot asszonyodnak, köszönnem meg. Megyunk P'halmara penteken, leviszem Bibodat ottani barátomnak – ki majd iskolamozit csinál belöle, ahogy ismerem. Tegeted is szívesen láttnak – de ez gondolom autumnnal előebb nem foghat menni.

Addio

j

Wed, 07 Aug 2002 13:02:13 +0200
From: merveverlag@t-online.de

Kedves J!*

Csak most válaszolok június eleji kedves leveledre. Időközben röviden itt járt két helyes lányod. És a szép zenéidet is csak most hallgattam élvezettel.

A kiadó jövőjének gondja (Peter most 66 éves és nem lesz nyugdíja) fojtogató és akadályozza a kreatív gondolkodást. E mellett a szélsőségesen változó időjárás és a nyomasztó világhelyzet nagyon erősen hat az idegimre, úgyhogy a gyógyszerek alig segítenek.

Voltam 2 hét fürdő- és olvasószabadságon Tunéziában, ez valamelyest megint feltöltötte az elemeket.

Bartleby, a kudarc Melville-figurája bolyong itt körülöttem.

Neked csak a legjobbakat kívánom szívből,
nyári üdvözlöt Berlinből

Heidi

Marcim,

elkezdtem fejben egy levelet a minap, de aztán a kivitelig már el nem.

Annakutána meg: falumban töltém a hetet Édesbátyámmal, kivel kicsinyt építkezénk. Őneki ehhez én elengedhetetlen kellemek – leginkább társaság gyanánt, meg néha ‘ellentartani’ a csavarógépnek, fúrni, ütöni, vágni sat.

* Fordítás archhofelnémetből.

Ha már úgyis ott, meg mást úgyse, akkor meglendültem és bevezettem az áramot a méhesbe (hogy a comp'omat majd rá tudjam kötni, és ne csak a szemközti lakozó ökörszemen tudjam legelteni a szemem, hanem elektronokat is kedvemre kergethessem a jellé létel felé), meg a pajtába...

éjjél van. legközelebbig adioso!

Lieber J*,

Napsütés, ragyogó későnyár. Éva ma este mutatja be utolsó filmjét az Akadémiában.

De Heidi halálán van. Öngyilkosság. Kóma. Ma délután látogattuk meg a kórházban.

Üdvök.

Hannes

Csak a hétvége jöhetne szóba: a hétköznap délutánok Misinek nagyon rövidek, és a bölcsiben elege is lesz a gyerekekből, így aztán a rövid délután-este hátralévő óráit rendszerint kettesben-hármasban töltjük.

Egyébként érzékenyen jelzi a gyermek a belvárosi lét fenéségét: mivel erős a szervezete, mint egy kis bivaly, idáig semmiféle betegséget nem kapott el a közönségben. Ám állandó nyálkahártya-irritációja következtében folydogál az orra, amit kifújni viszont nem tud, és ez a múlt héten kissé a fülére ment. Szaladtam vele orvoshoz, aki azonnal fölírta neki egy antibiotikumot. Aztán húsz percig a fülén tartottam a kezem, akkor leszállt az ölemből, és kijelentette: már nem fáj a fülem! Azóta se fáj neki. Viszont amint csak

* Fordítás archhofelnémetből.

lehet, rohanás a Gellérthegyre, meg kakukkfiókaként különböző barátok hétvégi telkére, esténként párolgató a szobájában...

a fennmaradó időben ahogy-esik-úgy-puffan-alapon olvasgatók. Már csak a szépirodalomnál maradok, nem fog a fejem az elmélethez. Mándyt soha nem ismertem rendesen, azt gondoltam, hagyjon békén a sutyorgó szőnyegeivel meg a kelkáposzta-szagú pesti függőfolyosóival. Most egy barát itt hagyta egy novelláskötetét, és teljesen beleestem. Egyébként kortárs német prózaolvasás, részben megbízásból, részben saját érdeklődésre. Ekkora mennyiségben még nekem is kezd kiütközni valami sajátos provincialitás ezekben a könyvekben. Vagy csak megcsömöröltem? Mintha erőltetnék ezt a redukált nyelvüket meg a modoros ál-reflektálatlanságot, amiből persze ki kell hallani amit épp ki kell.

Malacka cserepes kőházának ajtaján azért csak bedugjuk egyszer a meszes lábunkat. Majd ha lesz kocsink, például, mert a Török Pál utcában betörték az ablakát, kivették a rádiót. Nissan-üvegre meg, ugye, még a Nissan-szervízben is várni kell...

Sei umarnt,

L

Kedves Lici,

voltam Kristóféknál a múlt héten, jó passzban látszóttak lenni. Éppa kertecskében kávéztunk, mikor összedőlt a szomszéd ház...

Egy év multán láttam újra Kiss Sanyát, aki egyre romosabb állapotban. Szomorú történet, legszívesebben rábeszelném, hogy a vegetálás helyett álljon be dolgozni bakonybéli bencés barátaimhoz – de nyilván nem fog menni...

Holnap falumba el, oszt egy hét múlva vissza – azt követőleg szívesen látunk, ha kerti kirándulásra volna kedved/tek s újabban egy tavacskával is szolgálhatunk!

Addio!

j

This article from NYTimes.com has been sent to you by datastar@laplaza.org.

Out of the Deep

October 13, 2002

By MICHAEL KIMMELMAN

After spending 30 years submerged in murky water, „Spiral Jetty,” Robert Smithson’s great earthwork, has reappeared.

Marcim,

a sodrok engem is sokféle sodortak ez napokban. Egy heves – részleges – lakásfelújítás, megszínezve J’m rendelőjének alakításával. Aztán egy hétre Jánossal és Párjával nyugatnak el. Eredetileg Kotányit vettük célba Düsseldorfban, aki siralmas testi és még szomorúságosabb lélekállapotban van – utóbbi nem kis mértékben saját erőből érve el... Tettünk egy kitérőt a kasseli documentára, ami fölötté hiábavaló volt, mert egy átlagos helyi rendezvényénél is hitványabb – példája annak, hogy egy afrikai kurátor miként törekszik trendi lenni. Ebbéli csalódásunk ellenpontja volt van der Laam vaals-i kolostortemploma, mely ritka pél-

dája annak, miként lehet a végsőig egyszerű és esz-
köztelen szakrális modern az építészetben mértékké.
Múltnak és mának a legemelkedettebb találkozásán
részt venni a mainzi – románkori – dómban adatott,
ahol is a rendes vasárnapi kat holikus liturgia énekes
részeit egyesszai diákok kórusa adta – hihetetlen fen-
ségű orthodox himnuszokat hallatva.

Addio!

(Subject: Re: Stop The War ?!)

bocs, hogy belszólok, de miért kellett 91-ben befejez-
ni a háborút, miért nem vonultak be és lo”tték le
Husszeint, szabadították fel a no”ket
etc, blabla, akkor?
lendületben voltak és még nem volt ez a világmé-
retű gyu”lölet az amerikai
politika iránt, akkor lehet, hogy nem lett volna alkaida
ha már a történelmi találgatásoknaál tartunk
ez most sokkal kevésbé kiszámítható

sisso

Feleim,

a dramai ammonias események kapcsán eszembe ju-
tott, hogy paar éve magam is kilyuggattam egy frigot,
mi több meeeelyhuutoo-laada volt a draga mea. (His-
torikus darab, úgy a 7o-esek vegekor.)

Az eseményt egyebkent az vaaltotta ki, hogy manualis
jeegtelenitees kozben un. kozszolgaalati raadiot hall-
gattam, honnet is az orbanita kormány kisgyagya
honvedminisztere /Szabo 600 Janos, vagy valami
ilyen karakteres nomen/ éppen valamilyen hazaffyast
hintett az eeteri hullamokba. Megvallom, hogy a hal-

mozodo hagymaaz haasaara, mint az Agyar Neephad-
sereg sokat probalt honvedje, eros felindulaasbol ero-
szakcselekmeny kovettem el: jeegvaago szuronyom-
mal atszurtam a frigo panceljaat, mire az sziszegve ki-
lehelte a lelkeet. Nagy gaaz nem volt, igaz, nem is
maradtam a tetem mellett...

Minadazonaltal az ilyes gaazos ugyekben sem hat-
rany, ha leegzoberendezesunket nem rongaljuk el un.
duhanzassal.

Jó Sz,

a méhes a magyar mindenség legjobb helye, ebben
igazsága van Hamvasnak. Ugyan a miénkben méhek
már nem duruzsolnak, a kaptárak hiányában viszont
tágasabb a kilátás az előtte álló fenyőre, mit még bol-
dog emlékezetű Nagyanám ültetett, meg a túlnani
rétre, nyárfájának zizegésére. Amitől aztán kevésbé
merültem Deleuze-Guattari Ezer fennsíkjába, mint
inkább a fenséges tájba.

Nem lehet könnyű nektek, a kisgyerekkor nyúigei, a
helyek szűkével és nagyszülői segédlet hiányában biz-
ton nehéz. Aztán alábbhagy ez az intenzív igénybevé-
tel, kibírni kell csak! Magam anno majdnem leköl-
töttem a pincébe – régi lakunk volt ez, 2 szoba, 2 gye-
rek -, meg időnként kibírni csak megemelő szerekkel
és szerzőkkel lehetett.

A sztoikusok közül Marc Aurel elsőként, aztán Epic-
tét, de nem a könyvecske, hanem a Diatribák – ebből
kell legyenek régi magyar fordítások, moderneken nin-
csenek – azok viszont külön élvezet jelenthetnek Ne-
ked! Nomeg Gracián; megincsak korabeli fordít-
mányokban;

Tennap este együtt jöttem haza az alpári körök fékelyes gyülemléséről érkező plebsszel; nem láttam még ilyen egyöntetűen csúnya és buta emberi tömeget – a szerencsétlenek és vesztesek szomorúságos és revansra szomjas társaságát.

Mindazonáltal az a benyomásom, hogy a k-európai krecli ilyes daliáit, az összes Nagy Nemzeti Nímandal egyetememben hamarosan műgyantába öntik és ketrecben fogják mutogatni. Olyan szánalmasan anakronisztikus mindaz, amit művelnek, hogy hamarosan turisztikai kuriózum lesz belőlük.

Addio!
j

Kedves J!

Koszonom.

Be kellett lassam, hogy saját kepessegeim, a manapság rajtam többé-kevesbé uralkodó matroz-hangolt-ságom és az internet nyújtotta lehetőségek viszonylag szűk kerete nem teszik lehetővé, hogy a számomra eddig otthonosnak velt nyelven válaszoljak legutóbbi leveled zarojeles megjegyzésére.

„Talan nem is baj...” – mondhatnám magamnak. Életem-halálom jelenlegi időszakának éppen ez kellett legyen a teljesítménye: bizonyos zarlatok feloldása, bizonyos kérdések megfogalmazása és megválaszolása: új nyelv lehetőségeinek elfogadása. Az utóbbi években egyre kevesbé láttam onmagam értéket és lehetőséget, miközben nyílt titokként hordoztam magamban egy homályos(?) küldetés-tudatot.

Kezenfekvő tünetek. Mégis komolyan kellett vennem őket, mert túl sok volt a jel.

Ma nem aggodom annyira a jövő miatt. Kevesebbel is beérem már.

K

/2 12. 20. Francia Melanezia, Vanuatu, Vila, M.V. Pacific Princess 9. emelet, Hamburger-bar... „szolgálatban...”/

Kedves Locius,

az Erdély utikönyvön anno elég keveset alakítottam – kiírtottam belőle azon állítást, mi szerint XY volt „a legnagyobb magyar turista”. És akkor asszem ez már a giccs...

Most nem tudtam sokkal többre jutni; nem szeretnek nagyon definíciókba belemenni, inkább jelenségekkel kellene kezdeni.

Giccsből korlátlan készleteink vannak.

Van életgiccs és halalgiccs.

Motorgiccs és autogiccs. /Harley Davidson

Politgiccs és vallásgiccs. /A keresztény „pop” és a Krishna-képvilág párhuzamai...

Aztán az építészeti g. – a p.csabai Egyetem...

a modern g. és a p.modern giccs....

Május 1 után leszek újra.

Udv

Kedves Hajni;

szolgálat biza érdekességekkel ez a halozott világ; tegnap éppen a sarkkori gulagokról – vorkuta – láttam filmet az arte-n. vegsőkig aszott orosz arcok, tun-

drataji telepések – alig emberi állapotokat kiállva ahmatovát meg dosztojavszkijt ideznek.

itt mas sikok, lapalyok, laposok. nomeg sok mas.

kitartas!

udv

Jó Sz,

bár bírom az ősz színes szomorát, nekem mindig túlmunkával terhes ez évszak, az iskolák mellé jönnek a ház tömítési-télielési ügyei...Mostanában cserepek olykor, mert a szocreálban készült cserepek hámlanak s mállanak.

Néha nem is bánom az ilyes ténykedést, mert egyebekhez is ritkán fűlik fogam. A tanítás még csak, sőt egyre jobban, mert összeáll leadható láncolatokba, ami eddig széttartó érdeklődés folytán itt-ott. Az írásbeliség, azaz az elmeműködés közvetett formája viszont nemigen akaródzik. Magam sem tudom, mennyi ebben a nehézkesség (Schwehrmut = nehézlelkület, a dep. ném.neve), a restségre való hajlam, s mennyi az érlelődésből (=öregedés) eredő belátás, ill. a a környező magyar agyhalálra megnyílt kilátás keltette megrendülésből eredő hiábavalóság-érzet. Mely utóbbi tekintetében arra jövök rá, hogy saját emberés világismeretem megrendülése is – ti. illúziókban éltem, úgy honfitársaink széles körét, mind pedig számos személyes ismerőst, sőt barátot illetően is. Lehet, hogy e téren is a legjobbkor jött Kertész nobelje; a példa arra, hogy az értelmetlenség közepette mégis. Mindazonáltal töröm a fejem s nemcsak a cserepem. Kezd összeállni a kútásás (Szabó mondja ilyen szépen a kutatást). Deleuze-nél meg azt olvastam a minap, hogy „az ember azt tanítja, amit kutat, nem azt, amit

tud”. Qui, monsieur, erről van szó. A „tudás” tanítása a tanítóbácsik-nénik dolga.

Árminnal nagyon jól elvagyunk. Ő is fúr-farag; már a fűrógépet is remekül kezeli, kunyhóját a kertben be-deszkázta-rendezte. Működnek a százezeréves készetések: a kisfiúk házikót építenek, a kislányok be-rendezi a babaházat.

Ég Veled s Tiéiddel!

HIR: KAPHATO

Olaf STAPLEDON: Az utolsó és az első emberek. c kezelettörténeti klasszikus és fejlődésfuturologiai alapmu (Mora, Bp. 1989.)

ara: 100 /azaz száz/ HUF (!)

Racz antikvarium, DEBRECEN / a Csonka-torony mogott /

Az antikvarius szerint kb. ezer db van belőle.

Lehet szervezni az ekpediciót!

Udv

Subject: Re: Haruki

Tényleg, nekem is ez a benyomásom, ami M.Harukinak, hogy könnyebben mennek át a túlpartra a japcsik; azt hiszem a vallásuk miatt – úgy gondolják, hogy a halottaik itt vannak körülöttük; a megholt rokonsággal kapcsolatot tartanak, nem csupán visszaemlékeznek rájuk, ahogy mi keresztények teszszük. A meghalt szülő fényképe nem csupán albumban vagy a falon van, hanem kis buddhista házioltár-

ban; vizet adnak neki naponta, stb. Ugy látom, hogy a reinkarnációban való (általában csak homályos) hit is sokakban él. A Halottak napjai (aug 15 tajan, buddhistak leven) is sokkal jelentosebb unnepp, mint nálunk a Mindenszentek. Olyankor tényleg szinte mindenki elutazik a szülőfalujába az őshöz/ősök szelleméhez.

Kitartást az évvégi finishez.

M.

Szia Jozef,
jovo het kedden, dec. 10-en megyek Pestre biztosan, mert a dunaujvarosi Kortars bemutatkozó estje lesz a Mucsarnokban, es fellepek. Szoval akkor vinnem a macskat is, ha Neked jo!

Egyebkent jo lenne kicsit hosszabban beszélgetni, mert lenne egy-ket ötletem a következő évre, hogy miként tudnalak megszabadítani a szabadidodtól!

Köszö a szövegeket! Meg csak arra volt idom, hogy belekukkantsak. Sajnos-szerencsere tele vagyok do-loggal.

Minden jót!

T.

Kedves,
a számítógépem teljes kollapszusa után arra, kérlek, hogy, ha teheted, küldd el újra azt a három Jonaszöveget, amikhez már a megérkezésük pillanatában sem tudtam hozzáférni. Legyalultuk a vincsesztert, így talán mostantól már újra rendben mennek a dolgok.

Tegnap este voltunk Schiff-koncerten a Zeneakadémián. Elképesztő volt.

Főként a Kertész Imrének dedikált ráadás, a teljes op. 111-es

Beethoven-szonáta.

Szeretettel:

Mátyás

H, tisztelt IB, tisztelt HOK, tisztelt Co.!

A mai napon, 2003. január 7.-en (sic), a M. K. Bolcsodebe való költözés napján, amikor elhagytam az épületet, egy számomra ismeretlen, fekete-uniformisos börtönőr külsejű férfi, aki másodmagával (!) tartózkodott a portás-helyiségben, az orajára nezett, majd beírt valamit egy füzetbe. Megkerdeztem, hogy az én tázozasomról készített-e feljegyzést. Azt felelte, hogy arról. Amikor az ezen abszurditás feletti megdöbbenésemnek adtam hangot, ő azt felelte, hogy ezt ő azért tette, mert ezt az utasítást kapta, s ami utasítást kap, azt ő végre is hajtja. Nem kerdeztem meg, hogy kitől kapta az utasítást, mert azonnal hanyom kellett, s kirohantam a házból.

Közlöm a tisztelt IB-bel, HOK-kal és Co.-val, hogy mindaddig nem lepek be az MKB-be, ameddig ez a hanyingert keltoen megalazo, ostoba, brutalis és alkotmány-, azaz törvényellenes rendszer – akar tanart, akar IB-diakot érint – ervényben marad.

Természetesen a rektorhoz fordulok személyiségi jogaim azonnali helyreallítása érdekében. Amennyiben követélesem elutasításra talál, felettes szervelem felbebezek.

STB!

Mindzezzel parhuzamosan azt is szorgalmazni fogom, hogy a muvészeti / nem-muvészet-muvészeti isko-

lank legkoret ne szennyezze be semmifele militaris hatas, hanem azt civil portas-szolgalat vedje.

Kerem, hogy mindazon diakok es tanarok, akik hozzam hasonloan gondolkoznak a fentiekrol, emil-valaszukkal biztositsanak engem szolidaritasukrol.

Koszonom.

H,
a

buenos dias...

itt egy kis nyari gicsi-kitsch... de ooooojan idillikus, nem?jaj...

ja...egy maxraabe valasz...köszepen. anyam ep egy m.r. előadason volt.

lili uj emailcimet elküldenek nekem? elveszett.....

lilit is elküldhetet, cimel es hannaival együtt.

a resi oma hangjat meg formaba kell hoznom, mert nagyon rossz a

felvetel, da ha kesz lesz, küldöm...

hungarologiara jarok megint, de csak egy seminart valasztottam:

neuere ung. lit., magyar nyelven, szerencsere. 20. szazadi müvek, ady endrevel

keztük.különben spaniolkurzust kezdek, videokurzusokat,

Kedves Tamás,

bírom méltányolni, ha valaki levelet ír ez időkben! Én pl. tennap kb 20-at voltam kellett. (Míhez képest gyógyszerkutató barátom napi 300-at fogad!!!)

Azt még tisztáznunk kellene, hogy minő spec. koll. forog fenn!

Asszem barterügyletet kell folytatnunk: azaz kezdjük egy-egy cserelátogatással – ősszel!

Adieaux!

Természetesen kitartok

bár jövőbeni értelmiségi létem, mert mármár elkerülhetetlenül el

kell képzelnem magamat e szerepben. Aggaszt. Az életben nem leszek asztaltársaságok

és kinosan olvasott elméleti ballaszteregetők és virtouz megélhetési-elmélet-problematikus se kedvence se se se.illenapuka-ollananyuka Elég ha megjelenek egy egyetemi városban ...akkor na ezt majd

bövebben. Érdekes úgy érzem mindenki a kedvembe akar járni, és tisztelnek remélem csak para-minden-

esetre nem tudom. Ha beszélek elhallgatnak. bár ilyennek lenni jó

mégis milyen lennék ha nem volnék ez aki vagyok

erre hajt az élet de úgy mint egy csordát

no mindegy.

üdv (Bo)

Kedves J,

úgy veszem észre magamnál, hogy ha egy rendesebb levelet akarok írni,

arra annyit kell várni [belső dispozió, idő etc. miatt], hogy rendszerint mire hozzáfogok, későn van.

Mostanában megint operát hallgatok (vannak ilyen korszakaim), elsősorban Verdit. Bár éppen vasárnap este a gyerekekkel (a szokásos zenehallgató szakkö-

rön) Sosztakovics 1. csellóversenyét vettük elő. És igen elcsodálkoztam, hogy mennyire nyíltan lehetett kimondani dolgokat a zenével a „nehéz” időkben is. Mindenekelőtt a reménytelenséget. És mennyire érdekes Sosztakovics népszerűsége az USA-ban...

Hát, ahogy a „subject”-ből már sejthetted, mellébeszéltem. De talán nem

(túl) nagy baj.

Szeretettel gondol rád:

M

Kedves Péter!

Az agyam a fejfájdalmatlanítótól kissé alacsonyabb fokon munkál, ám mivel holnap pár napra délnek, Pécsre s oszt falumba el, megpróbálok leveledre most reagálni.

Valamelyest vélem érteni rosszkedved hetét; magam sem nélkülöztem S.fok után az ilyes édességet: másnap de. egy kontraszelektált püspök mélyítette, aki korabeli vidéki párttitkári és piárnoki képességek különös elegyének örömhírét hirdette. Nomesz saját referátumomnak némileg falszerű élenkséggel történt fogadtatása. Igaz, magamra vethettem, mert Kafka alábbi töredékéről, mint minden vallás/történet/ alap-történetéről szól:

„Leopárdok törnek a templomba és kiisszák az áldozati edényeket; ez mindegyre megismétlődik; végül már előre kiszámíthatóvá válik és része lesz a szertartásnak.”

Az elmúlt tíz évben, mióta tanítok, a nyilvános beszéd terén begyűjtöttem néhány szeker kudarcot, s ez számos tanulással járt. Így pl. azzal, hogy szó elszáll, s a hallgatóság elnéző feledékeny? és a következő megszólalás akár eltörölni is képes a félresiklott előző nyomát.

Küldök egy kis Senecát, ma hoztam el a kiadótól, leveleinek java. Bírni fogod – „művészete az életnek”!
Üdv

WAlójában régi, egyedi lengyel autókat kéne venniünk s egyedibbre, azt is évenTE átalakítva kéne használnjuk. Az egyik haver csinált egy Dodge-t egy Warszawából, de nézd csak mög azt a kanadai, dino-szauruszá alakított Warszawa 201-t...

Azért csak-csak büszke vagyok Reád, hogy szereTEd a Természetet, s nem benzinfaszizálsz. Sajnos a Jánost nem tudtam rávennini,

hátha:

TE

Szia T,

pár perccel ezelőtt kaptam meg Frau Wetzigtól (postán) az oszi Lettre mellékletét. Sokáig tartott, míg megjött, ez állítólag már egy másodszori feladás, tehát az első elveszett, vagy valami hasonló. Aztán itt közben posta-sztrájk is volt. A franciák az ilyen sztrájkokat rendszerint nyárra teszik, amikor ezzel meg lehet hosszabbítani a szabadságokat... Kulturált nemzet.

Na, szóval eddig csak egy röpké pillantást vetettem a kis füzetbe, és látom, hogy a fő téma az, hogy milyen új művészet várható a jelenlegi után? Hát ez egy jó kérdés, majdnem olyan, mintha azt kérdeznék, hogy milyen székletem lesz mához egy hónapra, reggel fél nyolckor. Ha tudnám, akkor mához egy hónap lenne, és reggel fél nyolc. Ilyen viszont csak ritkán jön be (állítólag a quantum-mechanika lehetővé teszi). Vagy pedig úgy kell felfogni a kérdést, hogy a művészet továbbra is az intellektuelek kedvenc utópia-megfogal-

mazási mufaja, azzal a toldalékkal, hogy az utópiákat nem ok fogalmazzák meg, hanem az „ÉLET”, ok aztán csak röpködnek vagy verdesnek a szárnyaikkal körülötte, amíg az újabb utópia meg nem érkezik. Vagyis, vagyis... na jó, nem mondok semmi rosszat. Mindenesetre egy ilyen témakörben szabad a gazda, az ember olyan marhatságot írhat, amelyet csak akar, fontos, hogy muvelten tegye, csigázni tudja az érdeklődést fel-fel, meg hasonlók, és akkor még talán fizetnek is érte.

Látod, jó hangulatban vagyok, három hetes eső után végre száraz hideg lett, süt a nap, lehet örülni (de minek?). Majdnem elmosott minket közben a Rajna, mert én is egy, a folyópartra kifutó keresztutcában lakom, és 1995-ben az utolsó itteni nagy árvízkor 75 cm.-re állt a víz a lépcsőházban. Most is ezt prognosztizálták, de aztán váratlanul mégis elállt az eső, és a víz lent maradt az utca végén. Karácsonykor azzal mulattam az időt, hogy írtam egy nyári témájú novellát, amiben soha nem múlik el az augusztus (ez volt az aján-dék magamnak). Mivel te is szoktál szövegeket küldeni (az utolsó, azzal az egyetlen, de zseniális lábjegyzettel különösen jó volt), beteszem az attachmentbe ezt az írást neked, hátha téged is elszórakoztat. Tovább is adhatod, mert az ilyesmit afféle e-mail szamizdáttnak szánja az ember. Remélem Pesten is süt a nap.

Szia, Géza<html>

dzsozef.

légy erős bátor és kitartó.

hétfőre legföljebb egy begépelt nyers zanzát kapsz. hogy lásd, mégis csináltam valamit. közlésre legföljebb a magyar iparművészet jöhet szóba, azok a leglassúbbak a piacon, nekik fél év ide-oda, nem baszik

egy öltést. ez nekem amúgy is ez fekszik igazán, itt vannak rögtön a szomszédba, a mogyorók házában, mingyár a szovjet kultúra hajdanvolt fellegvéra mellett. én meg ugye a blahán.

Kedves Jozef,

tevekenykedes vigasztalo bekeje hangzik ki a leveledbol.

Jo, szep, oszi befele fordulas. Menteni, ami menthető.

Mit gondolsz, ez talan a korral jar, vagy talan tobb is,

lehet, hogy korerzulet? hogy tobbek is ugy erzik, valamikepp

az értelmetlenség közepedte kell megtartani a józan

eszunket? es mintha nagyon szaporodna ez kívül,

amint kilep az ember a kozterekre. De az otthon

belso zugaiba is befurakszik, persze, nem lehet

ellene vedkezni. Embertarsaink, valamikori barataink

agyi állapotarol pedig valoban egyre gyakrabban

derul ki, hogy jaj-jaj, mik is rejtekeznek a hajas

fejbor mogott! Te jo eg!

Fene tudja, hogy ez miért van. Talan a kulturalis

csatlakozas a nyugathoz? a leromlo oktatás, a

kulturalis intézmenyrendszer erozioja? vagy a

mediumok zulleszto hatasa? talan a poltikiai

indulatkeltes rombolo ereje miatt?

Mi is vedjuk a kuszoboket. Persze mindhiaba.

Esztert figylejuk, akiben nagy beke van.

Emllekszem, Arminban is nagyon eros beke

volt. Egy kis Budha. Ilyen Eszter is.

Jo volna, ha ilyen is maradna.

Szeretettel udvozoljuk mindnyajatokat!

 </HTML>

A pannonos mobil is muköd, de ritkásabban, mind-
ezenközben pedig én válok
egyre virtuálisabbá. Nem szeretem ezt az européer
életmódot, pedig nem is
vagyok nemzetileg gyökeresítve. Bár még annak is el-
jöhet az ideje, ha a
bevándorlási hivatal jóváhagyja rövidesen leadandó
kéresemet. Ma láttam egy
kismamát a Móriczon akinek tejet adó mellén egy fe-
kete póló, azon pedig
Szállasi életnagyságú szép magyar arca ékeskedett.
Alatta pedig a felirat,
 hogy kitarás. A mama nyakában tuzkereszt villó-
dzott, maga előtt pedig a
jövot tolta. Ez eléggé meggondolkoztatott. Már ami a
sajátomat, hm, a
jövomet illeti.
Beckett nevu egyént nem ismerek, ne is kérj tolem
ilyet, bárki előtt
letagadom. Három nyelven meg végképp nem. Ez
egyenesen égbe kiált.

Remélem, rövidesen látjuk egymást, ha a filozófia
frontvonalában harcolva
engedélyeznek némi cigarettaszünetet.

Udv mindannyiotoknak!

Zoli

Subject: holdpalota
itt nagy esemény volt – szept elején, mikor a mars na-
gyon közel került
a Földhöz. Elkelt az üzletekből az összes távcső. Min-
den ismerosom
beszért erről, néztük este az eget, én sajnos csak táv-
cső nélkül. Mondja
a szomszédasszonyom, hogy 60 ezer évben egyszer
kerül ilyen közel a mars
a hozzánk. Hát, akkor nem valószínű, hogy még egy
ilyet mi megérvénk. A
Mars – két írásjel: a „tűz” és a „csillag”. A „hold” és a
„hónap”
írásjele ugyanaz – hold alakú.
Valamiért – talán a tisztább, páramentesebb levegő
miatt?, – a
szeptemberi telihold szokott a legszebb lenni, ezt is
számontartják a
japcsik. tényleg szép volt a Hold és a Mars szinte egy-
más mellett
azokban a napokban.

Subject: Re: Nem nagy schade,

Mar mielőtt elmentem volna, a szunetben lattam,
hogy ott van a Himnusz-karpit szovo brigad (HKSzB),
es hallottam, amint valami jo kis polgari koros prog-
ramot egyeztettek egymással. Nem voltam meglepve.
A kiállito muveszek is egytol egyig szanalmasak vol-
tak.
Mit tehettek volna szoban ahhoz, amit bemutatnak?
A fiatalok meg piliscsabai
diakok, kepmutatasra szocializalt fidesz szavazobazis
– vagy ha naivak es

tudatlanok, az legalabb annyira ciki.
Kezdek egyeterteni a buddhistakkal: legyen minden-
ki onmagaert felelos.
udvok! Agi

Kivanom a minden jokat Urasagodnak is!
Rovidesen jelentkezem fonon, ha meg megengedi a
memoriajabol ki nem torolt ram vonatkozó info a
beazonositasomat. E teren csupan az emberi elme
mukodesenek kiszamithatatlansagara tudok hagyat-
kozni azon a merhetetlen barati joindulaton kivul,
amellyel iranyomban van s mely Isten elott teherkent
harul ram, belatom, de a transzcendentalis argumen-
tumokkal valo eme visszaeles hipokrita szinben tun-
tetne fel. Azon meg mar nem is gondolkodom, hogy
milyen is egy hipokrita szine.

Udv,

Z(oli).

Ok,
hagyom magam meggyőzni! Nem Marxszal van ba-
jom...
meg vélem is érteni a reneszánszát, de a
végletességnek ugyanolyan jegyeit érzékelem a
balvégen, mint a nyilas táborban. Épp ma
gondoltam erre a Lukácsban (két légalapács
hangja közepette), hogy van egy ilyen hullámszög
a történelemben; a végletesség ingája, amint az
egyik szélsőből a másikba megy – közben meg
néhány évtized, amikor élni lehet. Most mintha
megint ennek lenne vége..

Addio!

j

Szia,
e-mailek megjöttek, és már tegnapelőtt nekiláttam,
hogy egyetlen nyolcvanegynéhány oldalas kötet
szerkesztem össze őket. Tegnap aztán kinyomtattam
és elvittem az egészet egy közeli boltba, ahol spirál-
könyvet csináltak belőle. Szép lett, és köszönöm.

...még a szerepöket is szinte mind személyesen is-
mertem! Még Ottlikkal is gyakran találkoztam a New
York kávéházban, amikor Magyar Nemzet munkatár-
sa voltam, Pilinszkyvel pedig egyidőben annyira jó ha-
verok voltunk, hogy egyszer a szememre vetette, hogy
elrontom az esélyeit a noknél – na nem a szépségem-
mel, hanem a bamba figyelmetlenségemmel, hogy ha
egy asztalnál ültünk, és én nem vettem észre, hogy
udvarol éppen... (egy Pilinszky tenné ezt?...) amit,
ahogy mondá, nem tudott kivédeni. Mert olyan jólne-
velt és kedves (velem). Nahát! Egyidőben sokat vol-
tunk együtt így, Pilinszky, Kondor Béla és én, meg még
néhányan, ritkán nok is, ez volt a építész-pince fény-
kora ott a Nemzeti Múzeum mögött a sarkon, Major
Máté volt a társaság doyenje, o persze ritkábban jött,
de annál intenzívebben dominálta a pincét, ha jelen
volt. Nem tudom, ez a pince létezik-e még? A szék-
ház, mármint az építészeké, az bizonyos.

OK. Ennyit mára. Gondolj rám a jövőben is, ha van
valami érdekes. Szia, Géza

Subject: Halál Étesítés-kérdések

Jozsi,
Csütörtöken a Martin Zuszka el külte a haláérté-
sítéseket, késéssel.
Remélem hogy egy redes időben még megjön, hogy
el tudjad küldeni őket...

É is csak mostan kaptam meg őket (é Frankfurt a.M. ban vagyok.
Látom hogy job lenne, ha el küldöd őket, hogy meg forduljad a kártját ami bene van; mert most úgy ahogy van, a irás a kártját a rajzot tönkre teszi.

Sorry, túl sok időt mult a rajjal...és végül is eszt a kompromiszot kelet dönteni, mi előtt igazán túl későn el megy...

Mit gondolsz; hány emberek lesznek Pestről a temetésen ? Mit tutsz te ?

É Honap Brüsszelbe kel menmm anyámal törödni ; aperiálv alesz.
Csak jövő Szombaton leszek itten el érhető.

J. nem akarja nekünk Attilának a cimjeit fotokopizni...de nem ért magyarul...félek hogy embereket el feletjük. De nem tudok többet csinálni.

És az Andréának: mi a címé ? Tel száma ? és pontos neve? nem tudom.

Köszönöm szépen

Subject: Gracias, señor!

A HYBRID CULTUR koszoni, megjött – haala eereete, de nem kelt vona koltsege vergodni...
Epp Jan Hendrix mexicoi holland fotos-festo eszterol jvok, ami az A.P.A. – Ateliers Pro Artban volt, hol a

haaz mecaenasa, John Warren Gotsch szeelyesen volt szives udvozolni
Ugyhogy a hibrid hatasok hatnak...

Subject: Re: Attila

Attila viszonylag jó állapotban tűnt lenni, mikor a mult héten beszélünk vele / a Szentjóbival. Asszem az emberhiány, azaz az élénkítő társaság a legnagyobb fájdalma – túl a test nyomorúságain. Mondá, hogy olvasni sincs kedve, s hogy inkább a halakat nézi az új akváriumban...

Irányítószáma:
40470

Feleségem okos nő.

Azért is a feleségem többek közt.

A B-jelenséget megvitatva a következőkre jutottunk: Létrehozunk egy Hivatalkutató Hivatalt. Ez azt kutatná, hogy milyen hivatalokat nem hoztak még edig létre. Azokat létrehozná ez a Hivatal.

Ezzel párhuzamosan létrehoznánk egy Hivatalmegsemmisítő Hivatalt is, ami a fölöslegessé vált Hivatalokat megsemmisítené, ill. újrahasznosítaná.

Az épületet más Hivatalok számára utalná ki, mint amilyen Hivatalok addig használták. A bútorokat elárverezelnék, elajándékoznánk, ill. eltüzelnénk. Az is az újrahasznosítás egyik frappáns módja.

A Hivatalnokokat más Hivatalnokba helyezné át a Hivatalmegsemmisítő Hivatal, vagy azokat is újrahasznosítaná: számítógépeket, öltözküket, ingóságokat, aranyfogaikat más Hivatalnokoknak adná át-mindig újrafelhasználás jellegetől függően.

Megy ez.

Subject: zsenyialis

A Zsenyiei magányterápia közepén járok (avagy pihentető munkaterápia). Két hete nem kávézom és ez lavinaszerű egészségjavulást idézett elő bennem. Kb 4-kor kelek, írok olvasok, napközben festek, aki nem ismer: mint egy igazi értelmiségi.

Este korán nyugovóra térek, napközbeni sétáim a parkban, megalapozzák könnyű álmainkat.

A tarsulat igen vegyes: aggok háza benyomását kelti, érkezésemkor én is befértem na de távozáskor...

Szociálisan és politikai elkotelezettségben erős szórást mutat, rengeteg feszültség, düh agresszió szorult be az agyhasadékokba. Ezzel együtt a „genius loci” olyan erőteljes, hogy az én remete létemet így is jól ellenpontozza.

Rájöttem nekem nagy utazás az emberekkel társalkodni, késsel villával étkezni stb. Lehet itt az ideje visszatérnem az emberek közé. Na de kik azok az emberek és hol találom őket.

Hozzád mindenesetre ellátogatok hazaérkezésemet követően!

Baráti üdv és csókacsalád: Karvaly Károly

Ps.: Mint arról a napokban értesültem, nevem magyar eredetű, jelentése Karvaly, Turul. Ez utóbbi kisé erős de az előbbi esetleg... és ezzel még az jobb oldal uralkodása esetén is tudok boldogulni, de ez

nem biztos. Főképp ahogy vizsgálom az itt alkotó képviselőik egyik.másikat amint vasárnap pitykés-makkosba öltöztetik önsivárságukat, emelt fővel vonulnak, a tréfát messziről kerülik. De ez lehet már megint az én túlzásom. Nehogy abba a kategóriába csússzak: Amit Laci mond Pistáról az többet eláru Laciról mint Pistáról!

(művészek levele tanszéki levelezőlistán)

miert van az, hogy mindenki idegenkedik az együttmukodestól?

miert nincs egy kis alkalmazkodási, egybeolvadási vagy a tanszeken belül,

most a legfobb pelda, ami talan a legkisebb: a BULI volt!?

azt gondolom, hogy mindenki elgondolkozhatna azon, hogy hol es mikor

vallalja onmagat? miért menekult el mindenki a bulirol?

miert szerveztunk bulit ha nem azért, hogy együtt legyunk, mindent nem

muszaly, muszaly azaz kenyszer LATVANYOSSAG-kent felfogni, lazitsatok

emberkek a dolgok csak onmagukert vannak es nem masert. nem minden

muveszet vagy muszaly-muveszet!!!!

hi-hi-hi

jkl.

(levél, germanisztáni eredet)

Mikor lesz otan Józsi ?
Csak azt akartam még mondani hogy a régi temető,
a Katólikus régi temető
eben az esetben.
Igy nem lesz férje értés.

A sirnál fogjunk a zeremóniát csinálni.
Jó lene talán még a a rensort megbeszélni β
Holnap már indulok.
Fel próbálak hívni ma este.
Üdvözöl

Zs

Kedves TRDm,
itt is hihetlen tavaszi fuvalmak voltak: a tél közepén
merő március minden – úgyhogy hamarast elbringá-
zunk apraimmal a Hármashatárra...
Féléber-álmohatáron húztak el mellettem a napok,
hetek, s ha hozadékukat próbálom sorra venni, a ker-
ti tóban tucatszám megforduló, fürdőző madarak,
jutnak eszembe, jövések-menések, játékok Árminnal,
meg sok barokk zene – miket a Francintézetből hord-
tam haza /mert lett egy író, amivel betárolom a
preklasszikát/.
Hosszú téli szünidőt tartottam, akaratlan, alig csor-
dogált valami munkásság.
Nálunk a lányok hol kedvesen, hol kibírhatatlanul
kamaszodnak – így vagyunk.
Árminnal a minap mi is az állatkertben, azazhogy a
növényházban jártunk; remek hely, kivált, hogy
leguánok is szabadon járnak benne, s ők is megnézték
jól minket.

Dearest Jozephinus
Imhola néhány elmélázott e-mail tzeem (addressura)
of mine(taurus)
És mellesleg attachment a Doli text, melyben olyné-
mely Mein kedves idült
toposzaim lengetnek sayonarát Tefeléd Liebe Öreg
Tzeembora ha még
birod olvasni eztet a sokk hasfájást nekije.
Love
Nics másik e-mailod ??
Ha yes, writko me.

H,
tegnap este, 2003. november 23.-an (sic) a Bolcsode
foldszinti him wc-jeben egett a villany,
csukva volt az ablak, orvenylett a buz es a kagyloban
allt a szar.

Felszolitjuk az elkovetot, hogy
soha tobbe ne joijon be a Bolcsodebe.

H,
a

Hare Mahatma!
Csetvertoek ist good solution für Endlösung.
Waiting with love. Francözische anyagzata grandioso.
Emergency telephonic für alle féle.
Meantime rahedli new C.de Rore.Obrecht, Schütz,
MonddTeVerdi, Machaut, Leoninus, Burkina Fasso,
Zimbabwe, Sundanese etc. was come into to the Cd
fachs.

If you like any from them please writeable CDr.s is needed.

More in materialization.

Salaam

Lactionoctich of Hungazmiazma

Hát igen, a tanítás borzalmait, azt hiszem, megértem.

Nekem vannak olyan

gyötrelmes magántanítványaim, hogy egyetlen óra után nemcsak az életkedvemet

szippantja ki, hanem szinte belebetegszem és nem tudok dolgozni már aznap.

Értelmes tanítvány (ritka, mint a fehér gergő), viszont szárnyakat ad.

A csütörtöki „pécselés”edről jut eszembe, egyszer itt egy tanítványom

azt írta:

csücsörtök.

M.

Drágáim!

Ma van a józanodásom 9 évfordulója!

Köszönet mindannyiótoknak, akik elviseltek, hittek bennem, amikor én már elviselhetetlen és hitetlen voltam,

és már nem bírtam magamat sehogy sem elviselni és kifelé mentem a világból. Ma úgy érzem, az élet még előttem van...

(Külföldi diák levele)

Mivel nehezege van elolvasni magyarul a szöveget heber roman es angol ediciokhoz fordultam.Ezt a mozaikket összeve idobe kerult ilusztralni egy gondolat rendszerben es leirni magyarra. Remelem most erthetobb lesz

Mi egy elképzelt világban élünk ami nem létezik mindent amit látunk az nem realitás az az elképzelésünk szerint volt építve.

Eszrevehető, hogy azon emberek azon gondjaikkal, sorban állnak várva az esz ingerlesükre mint Nyomatott Aram Korok. Ez azonosítható a tomeg általános problémájával ami végül a

szisztema megoldéséhez vezet. Valójában ez a kollektivizáció aminek tulajdonsága dezintegrálást hoz létre. Ekepp az egyéni sarok raktározó

terre alakulva deformált agyakat ananasz formában torteno importálásnak

következtében, intelligencia potenciállova változik. Az igazi elmeny/

ingerles az hogy reszesek az istenek almjaiban. De ez az ilogikus

gondolkodási mód mert nincs szinkronba az istenek döntés hozatallal,

melynek következtében új formában isteni kép-maskent teremthetők, hogy

integrálódjanak az almukban. Ekepp az istenek istenek maradtak es mi

onmagunk képmásai. Ez az ezres intelligenciája amit az istenek sem

értettek.

AZ ISTENEK... A közelünkben lévő mennyei nemesség <honoluluhoz közel>
ugy döntött, hogy almáinkra adot vet ki. Az istenek milliomosok akarnak
lenni, de mi, hogy megvalósítsuk minden aron megkell nyerjük.

Almodtal e valaha istenek almaiból?
Itt kezdődik a hit melynek következményében az onazonosítás krízise megkezdődött.

Ha megpróbáljuk különíteni honot luluól elvárható az itt meg az ott.
Az értelmezéssel elveszítjük almáinkat, a természet hierarchiajának megváltozása miatt. A forduló pont az az, hogy az Isten része lesz az almunknak, és a feltételek nem változnak. Vajon tudja, hogy ott van az almunkban és, hogy itt már nincs szükségünk antibiotikumra?
Következtetés fogyókúrát kell tartani a hitben. Allomas.

Ananasz ...1. have a strong desire for... or do something pinning for home
or returne to it 2. waste away because of sorow/illness

E. A. E.

Subject: Meghívó november 15.-re, Szombat Esti Beszélgetésre

kedves barátaim,
elnézéseket kérem, hogy több mint három hét elteltével jelentkezem csak.
A meghívás fennáll.
Úgyhogy:
MINDENKIT MEGHÍVUNK, AKIT EDDIG és még másokat, viszonylag ÚJ BARÁTOKAT is. Lehet, hogy a harminc éves barátságok jelentősebb része már odabenn,
bennünk, a lelkünk mélyén zajlik, kivel a sírból, kivel azon is túl, vagy
innen, de már nem a hétköznapi, közvetlen érintkezés síkján. Petrivél
például már életében is jobban lehetett én jobban tudtam, de sokakkal ő is
jobban tudott – lélek-telefonon beszélgetni, hogy így mondjam, mint
közvetlenül. De azt gondolom, nem szabad feladnunk a kontaktust, a személyes kommunikációt.
A feltételek változatlanok.
18.30-19.h között én már izgulni fogok, hogy ki jön, és mit hoz (odabent).
Italt-ételt viszont csak annyit hozzatok, amennyit biztosan
megesztek-megisztok. Most nem jut eszembe több: gyertek, kedveseim, adjatok melegeket, várunk benneteket!

(Sztambuli sms)

Odaát Ázsia
Szemben a Szt. Szófia
A Hold fél.

II. A kapcsolatfelvetel sikerült

Az első emilek a második évezredből

Ebben a levélrétegben néha már eltűnik a megszólítás és az aláírás. Akárcsak korábban a szignatúra. A különböző levelezőprogramok használata folytán hol ékezetes, hol ékezetlen a jelsorozat. Gyakran kevert változatok is előfordulnak, mivel az átszokás időtartama alatt néha a régebbi beidegződések is vezették a kezeket.

A kapcsolatfelvetel sikerült. A fordítást a régi gepen folytatom, mert ezen továbbra sem tudtunk magyar maganhangzokat produkálni. Latod, nehezen veszi be a gyomrom ezt a (szamomra) új format, tisztában vagyok elonyeivel, mégis valami kifosztottságot érzek, nylevroncsot epulni a kezeim közt, és hogy miért nem volt az úgy jó, hogy beultem a mindenkori helyemre, kiválasztottam a papírt, osontam apro betuimmal fegyelmezetten rajta, neztem a színeket, hogy milyen papír mifele boritekhöz, beragasztottam, megcimeztem, és postára baktattam vele. Nincs is szandekomban, hogy foladjam mindezt, ha nem nagyon muszály. (Annyit azért kernek, ha valami kedvessegből hagyományos levelet írjal, ugyelj kezirásodra, mert ahanszor talalkoztam, mindig igen megkinloddtam vele.)

Udv, Z-e

Reményilem rendben földet értél & már talajt is fogtál a Felkelő Nap Földjén!

Nálunk időközben megszületett Ármin Kristóf; a maga négy és fél kilócskája és rövidke köldökzsínórzata folytán nem éppen könnyen, de hála Égnek mindketten épek és egészek!

A szülés-születés elképesztő esemény; egyszer csak ott hevert egy emberke a maga teljesen kifejlett valójában. Előjött a rejtekéből, ahol rejtélyesen, végső soron felfoghatatlanul és fenségesen felnövekedett.

Hát így vagyunk.

Bocs,

Hogy nem reagáltam a tegnapiakra. A helyzet az, hogy folytatom a vadászást mp3-ak után. Egyre több a gyönyör. Van néhány kiváló rachid taha, meg khaled, egy-két aksu is becsuszott, továbbá ketto a bregovic & kayah albumból. Az egyik az Aksu által „Erkekler” címen énekelt slager szlavul. Csodas kombináció!

Az adminisztratív cicónk egyebként még mindig tart, több órás sorbannállások a rendőrsége + cicazas Kulcsárnéval a miniszterium zezugos folyosoin, mar ott tartok, hogy bepanaszolom az egész bagázst!

Ti egyebként hogy?

Remélem mihamarabb!

Z.

Otthon járva talalkoztunk Mandictyal. Megmutatta a rajzait is, es a performanszairól keszuel fotokat. A Rozsa ideje alatt gyaloglas kozben fueveket rajzol, tenyernyi rajzlapokra, Europa nagy fueve c. kepenek darabjait. Volt egy idoeszak, amikor tiz even keresztul mindennap egy levelet rajzolt. M.Mandic masik elethosszig tarto projecuma, hogy minden honapban utlevelkepet keszit magyarol.

A Rozsa eloezmenyenek tekinthetoe az a agyaloglasa, amelyet Hoelderlin sirjato Rimbaud sirjaig tett meg. Az uton irt feljegyzesei es levelei koenyv alakban Nevin put /Artatlan ut/ címen jelentek meg. Ezek a foeljegyzesek nekem talan meg a Rozsa naplojanal is jobban tetszettek.

Julius vegeig itt vagyok Freiburgban. A koetetek Ujvideken maradtak.

Szervusz barátunk!

Meg egyszer megkoszonnem a gyerekkonyveeket, Veront elvaraszoltak. Szemevel szajaval eszi oket.

Sajnos meg mindig nem talaltunk megfelelo galeri-anevet.

Koszonet

Trd

Bécsből jövök: szín- és jövőhiány uralkodik.

Kint gondoltam arra, hogy a jövő század a felületek, texturák ideje lesz, egyben a szín forradalmával. Szemben a xx. Század belső kutakodásaival a vallástól a végtelenségig. Nem egy materialista előjelzés ez, csak egy megfigyelés, mintha a belsőbb tartományok helyett a külső főlíakon is megjelennének az általános tulajdonságok. Nem jól tartunk titkot. De erről beszéljünk személyesen!

Szia

Mostanában az isolith, a porotherm, a nিকেcell, valamint az ehhez hasonló nevek univerzumába merültem bele, amihez egy sajátos néesség, az építőanyagtelepek szocietasza tartozik, nometeg a közbenső úthálózatok élénk tapasztalata... Teraszbeépítés folyik, mivel népes családunk kezdett szűkül(köd)ni...

Á. napról napra nyiladozik, mint afféle helyre emberbimbó, s egyébiránt mint mosolygenerátor működik kisded köztársaságunkban.

Remélem jól vagytok, s hallunk felőletek!

Jólélek!

Kotányit én is szívesen ünnepeltem volna, de tudom, hogy kiejtettem magam a kegyekből, mert eltüntem a szeme elol. Mer én egy lusta.

Jöjjünk VALAMIHOL össze

Szia

i

Szia Jozef!

Megjöttök a kazetták, koszi szepen!

Igen, mar

fol

lab

adoztam kozben.

Csak meg nem birom igazan

se

bess

egbe tenni a masinat, aki vagyok.

Az eso esik; november van, a borus fajtabol;

Lathatatlan ketrec vesz korul, amit en fejlesztettem magam kore.

Jo ez a kikos almod – az almok rajtam is segitenek, vannak olyan delelottjeim, amikor bealudhatok, es csak nezem, hova visznek az almok. Aztan persze az elszallt orak.

Olvasgatom ezt a Tar sandoros ugyet – felkavaro. Eszlelem magamon, milyen jotekonyan, keszsegesen befedte az agyamban a feledes azokat az idoket – s most mennyire megrazo szembetalalkozni veluk hirtelen.

Na mara ennyit.

Ciao

M.

Cher,

Lafont-tól A szeretesség és az eucharisztia: ezt régebben fordítottam a Pannonhalmi Hittudományi Főiskola évkönyvének. A tanulmány egyébként lenyűgöző, a története pedig röviden az, hogy Rómában olvastam, a Collectanea Cisterciensia c. folyóiratban, majd észlelvén, hogy szerzője ott tanít, felkerestem az atyát és előadtam meghökkenésemet. Akkor találkoztunk először személyesen. Megijedt, hogy megbotránkoztatott egyet a kicsinyek közül, ezért zord berendezésű cellájában – egy íróasztal egy korai Apple számítógéppel, néhány fotel és egy gyékény – azonnal kiváló konyakkal kínált, majd elbeszélgettünk a szöveg kapcsán. Abban ugyanis szót emel a koncelebrációnak a II. Vatikáni Zsinattól kezdve meghonosodott gyakorlata ellen, de nem tridentinus nézőpontból, hanem némiképp előreszaladva: a koncelebrált misét a bazilikális szeretesség, s általában az imperiális típusú kereszténység piramidális szerkezetéből vezeti le és a papi uralom szimbolikus kifejeződésének tekinti. Állásfoglalása szerint a miséhez bőven elég egyetlen pap, s ha több is jelen van (pl. egy szerzetesi közösségben), akkor azoknak a laikusok között kellene helyet foglalniuk, ekként juttatván érvényre, hogy a papság csak funkcionálisan (az ünnepvezetés-ellátására) különül el, mise idejére, a keresztény gyülekezettől. Ugyanitt szól elismerőleg arról a korai szerzetesi úzusról, hogy csak viszonylag ritkán látogattak misét – értsd: a némiképp elordasult sivatagi remeték –, mivel spiritualitásuk alapját nem az eucharisztia gyakori vétele, hanem a javarészt kívülről „fűjt” zsoltárok képezték, illetve az ugyancsak többé-kevésbé betéve tudott Biblia. Lafont akkor úgy érezte, összezavarta megállapodott világképemet, amely a Modernisierung jeleként tartotta számon a sokpapos misézést. Barátság szövődött közöttünk.

A mai alkalom nem jó, a pénteki viszont annál inkább, mivel mindenképpen kellene mennem az Írók Boltjába, a Goethében viszont jobb a kávé és überhaupt.
Ölel: M

From: Dr. M. Rivera
Subject: cosmologia

Az utolsó beszélgetés egy nemet tudossal volt. A cosmologiai saját elméltét traktal. Nagyon érdekes volt, mért alatalanosan elfogadott a big bank elmélete és ez elenmond neki elég meggyőzően. Szeretném tudni mikor tudok colovasni az interneten. Gratulalok nagyon jo a műsörük.

V.M.

Miroslav Mandic valaszolt levelemre; mostanában csak ujvidék koernyeken gyalogol, a penzhiany miatt, s amiatt, hogy nekuenk, jugoszlav allampolgaroknak a vizumkenyszer miatt nehez utazni. Irt a nehezsegekröl, a faradtsagrol, a ketelyekroel, a fajdalmakrol, a hiusagrol es az ertetlensegroel is. Nagyon megoruelt annak, hogy Oennek tetszett a Rozsarol irt naploja, s kert, hogy adjam at Oennek az uedvoezletet.

Baratsaggal uedvoezli:

Dír Brader!

Nemrég jártunk Lemnél – aki ugyan alatta maradt várakozásaimnak (sztár-allűrök, öregség, anekdotázás), de azért mondott olykor egy-egy figyelemre méltó mondatot.

Szerdán St. Gallenbe, ill. fölé a Nagy Szekrény (Grosse Kasten)-hegyre megyek, a „Berg und Zeit” szimpozionon szállok Holdra...

Á Dios!

Csók a lányoknak!

Apa!

Remélem Szerencsésen megérkeztél!

Jó volt Sweic-ban?

Remélem lejössz majd Világosra!

Az Anyút kíméld, és hagyd pihenni, mert belefáradt a pakolásba!

Légy megértő!

H & L

Idonkent nincs ido.

Rovid levelek is
hosszuak.

Csak nehany sor,
Hogy meg.

Kedves!

Egy fölötte derűtlen péntek délelőtt vetem ezeket a jeleket. Most éppen a második mindennapi eső zúdul végig a völgyön, arrébb, a gerincen és a szorongatószürkén túl felhők fehérlenek. Fejfájásom alábbhagyott, majdnem lement a tudatküszöb alá, amiben egy aszpirin segített neki, de nem eléggé...

Az idő szépen elröppent, mint Te is tudod, megy ez magától, bár mentségemre legyen mondvá, munkatérpiát folytattam. Három óra alatt felállítottuk és bevilágítottuk a kiállítást, aztán, a közeli Királyfürdőbe kienged-

ni menve egyszer csak az ESCAPE parancs futott át a fejemen...

Maga a kiállítás meglepően jól működött; alakult egy saját tere és dramatikája az odahordott dolgoknak.

Hanna szerint a megnyitó így folyt.

A kiállításra egyre többen jötek

Nagyon sokan jötek jötek

Majdnem mindenkit ismertem

A társaság nagyon jól érezte magát

jó volt a hangulat látam hogy milyen jól érzi magát a társaság ha együtt vannak

mindenki beszélget és jól érzik magukat

megnyitotta a kiállítást az egyik ember

elmondott egy szép beszédet

Maholnap Sándorral és Benedekkel meghozzuk a meleget!

Köszönöm a sümegi beszámolót. Őszintén megsümegelek a teljesítményért, magam előtt látva fiacskámat, akinek valamely kényesebb kanyarban jut eszébe, hogy kissé laza elhelyezkedéséből – a gyermekülésben – ki-mozdulva átvegye a volánt.

De volna más dolog is. Kellene egy nyílt levelet fogalmazni és a lehető legtöbb emberrel aláíratni. Itten folyamatosan használják az alábbi fogalmat: keresztény. Többnyire az alábbi összefüggésekben: k-nemzeti, k-konzervatív, k-jobboldali stb. ez téves fogalomhasználat, mivel a szó összeférhetetlen valamennyi párjával. Századunkban, az egyház ókor tudatlan, ókor cinikus közreműködésével, e nagyon fontos szó szisztematikus meghurculása folyik. Tudatni kellene ezt, és olyanokkal is aláíratni, akik történetesen nemcsak nem keresztények, de művelődéstörténeti szempontból furcsálják e gusztustalan herezis akadálytalan terjedését.

A holdat sokat neztem mostanában, nagyon szép állapotai voltak, és azt mondják, hogy a tavaszi hold a legnagyobb. Meg hat ez amúgy is japán szeplelek szokás, holdat bamulni.

Ezen a hetvegen egy hegyi nyaralóban voltunk, vegre kimozdultam Tokioból. Estenkent elautóztunk egy közfurdobé, amit hegyoldalba építettek, úgy, hogy ki lehet ulni a szabadba a forró vízből nezni a Holdat, ahogy folkel és bujkal szaladó felhők között. Euforikusan szép volt. Sok dolga miatt évente kétszer ha el tud ide jönni a fickó, marmint a saját nyaralójába, különben uresen áll.

Öregem!

Köszönöm leveledet! Elég érdekesek a fejlődésívek nagyobb idő-távokból nézve: van, aki – a hosszú éveken át párhuzamosnak tetsző pálya után – egyszer csak megindul, majd hirtelen fényévnnyire elreppen. Miről utóbb visszatekintve úgy dereng, hogy esetleg mindig is így volt – ami persze téves. Egyszer K. egyik (angyal) fényképéről Sz. megjegyezte, hogy ez is egyike volt a lehetőségeinek. S ez alighanem generalizálható: voltak/vannak verziók. Válaszutak.

Az egyetem nekem – a töméntelen töltelék-tárgy & -idő mellett – főként néhány ember: Kardos, Ancsel, Balassa, Vidrányi, TGM, aztán a „repülő egyetemen: Szabó Miklós volt...

Aztán az „élet iskolája”, szépséges (!?) szélsőséges tapasztalatokkal, már-már légmentes izolációval, pincegarázs-iparral...

De ez is így jó.

Nődnek kéztások!

SEGÍTSÉG!

Apú!

Az egér elszökött a szobámban!

De itt bent!

Kérlek rakd vissza!

Talán az ágy mögött.

Kedves Sz,

Most jöttem vissza Tübingenből; repterek, föl-le, másvilági utazók átkirándulóban perfekt semmiségek közé. Stuttgartban, ahogy beszálltunk bérelt autónkba, és M. benyomott valami zenét, kitört belőlünk a röhögés: ott voltunk egy gengszterfilm kulisszái közt, igaz, nem bérbe vadásztunk, csak bérbe kérdeztünk...

Tübingen debrecennyi lehet, bár van neki vára (alatta lakunk), benne egy helyes kis humántudományi intézet, Hölderlin-torony, Neckar-sziget, első ezévi orgona-illat...

Stuttgart, ottragadt rokonaim fővárosa, hideg technizált mederben múló téboly, sok márvány, pénz, sietős üresség. (Tartós tartózkodás esetén hanyatt-homlok követnénk Hölderlint a toronyba...)

Az új p.modern Staatsgalerieben Yves Klein hihetetlen kékje, amit ha nézel, egyszer csak elkezd a szélein valami fehér derengés éledni, szintiszta égi mágia; ott van Gaugin legjobb képe: a mamájáról; aztán két egészen erős Nolde, egy pompás, retinális Pissarro, Filliou „elemi szemiotikája” – fa ábécé-táblácskák sora, egy-két szívmengető Klee.

Aztán, maradandó vigaszként, fillérekért egy csomó Harnoncourt cd-vel bele az éjszakai égbe.

A jövő héten kifújunk az iskolákkal, Hallelujah!

Drága!

Évekig semmi aztán meg a levelek özöne!

A történetek azt követelik hogy újra írjak neked!

Tegnap este még megnéztem a 3Saton a kultur-hireket, és egy riport közepére érkeztem, melyben arról számoltak be hogy van egy emberi lény aki művésznek tartja magát, (úgy is öltözik mint egy Josef Beuys) és aki hullákat preparál, és ezeket a baseli muzeumban kiállithatta. A tömeg sorokban állt mint a Magyarok mikor a szent koronát visszakapták.

Van egy őrült aki emberi hullákat preparál és ezt kiállíthatja egy „neves” helyen (A muzeum igazgatója azt mondja: „a hullák dolgok” és azt csinálhatsz velük amit akarsz.

Nem lehet hogy méis csak jól érzem hogy romlott és korrupst ez az egész? És minden ami pénzt és publicitást hoz az megengedett?

A képernyők és ventilátorok, valamint neoncsövek és Ford féklámpák installációs őrülete után végre megtört a jég és minden lehet!

A hatvanas évek végén az iparművészeti Főiskola egyik buliján egy őrült élő halakat szögelt a falra.

Ezt követően menekülnie kellett mert mindenki felháborodott a dolgon és egyáltalán nem találtuk művészinak a mutatványt.

Holnap talán már lehet élő emebereket is felszögelni főleg ha cigány, zsidó, néger vagy hasonló fajból származik!?

Csak annyit kell majd mondani:

Pardon ez csak egy performance!

Mond hogy nem!

Mert megőrülök!

Üdv:

Botond

Anya!

Itthon minden unalmas, piszkos, szómórú, kedvtelen, magányos. És még nem ettem rendes ételt mióta elmentetek. Minden nap csirke főve, rántva sütve, borral és rizzsel. Olyan mintha sose főztek volna. Nincs kedvem semmihez, nem értem amit tanulunk (Erre azt értem, a kettes számrendszert) és ha rosztat mondok mindenki kacag, és én sírok. Nem magyarázza senki el, se az apa, se senki. Na többet nem panaszkodom, inkább adok játékos feladatot...

Sherpa Guest House, Thamel, Kathmandu

Kedveseim!

Elvárásolt helyek, ételek, ízek, illatok vannak!

Itt kellene lennetek; sokat gondolok rátok lányok; itt rengeteg a gyerek, az utcán mosdatják a csecsemőket.

Ma kicsinyt tétlenkedtünk: a tetőn napoztunk félmeztelen, esténként viszont +5-re hűl; reggel nagy ködök – körben hegyek és csúcsok: a Világ Tetejének lábánál vagyunk.

Ég veletek!

III. Nomád lelkek levélírása

Legrégebbi réteg

A nomád lelkek levélírása a meglehetősen sűrűn gyakorolt aláíráson kívül az egyik utolsó későújkorai köznapi kézírásgyakorlat volt. Későbbi időrétegekben már nem bukkan föl, részint mert – miként azt néhány későbbi lelet mutatja – írásos üzenetek küldéséhez is személyes delejezőket használtak, részint mert – vélhetően – a hallgatást választották, mert már mindent megírtak vagy elbeszéltek helyettük.

Ezt látszik megerősíteni egy olyan lelet, melynek szerzője – szélsőségesen perspektivikus nézőpontról – személyes helyzetének leírására tesz kísérletet.: „...emberi kötelek laza hálójában élek. Társaim más-más utakon járnak. Olykor találkozunk; hajóink egy időre párhuzamos pályára állnak. Aztán, ha látogatásunk órája lejár, ki-ki visszatér saját sűrűjébe – viaskodni a tényekkel, melyek mindenütt élétolakszanak; próbálnak így vagy úgy nyugalmat találni úzött-ségükben...”

(Amerikába szakadt népiskolai tanító levele nénjéhez)

Lectori Salutem!

Részint a szűr-realista fogalmi hálózat, részint pedig a manuskriptum nonfigurativitása folytán csaknem (világ) egyetemessé tágul utóbbi leveled. Hosszú, tétlen, lép-gőzös téli éjszakák garmadájára elegendő megfejteni-való kódoltatott a kusza sorok közé, mérsékelt extázist váltva ki. Node! Amennyiben a kulcsszavakra vonatkozó becsléseim legvalószínűbbjei bizonyulnak érvényesnek, újszerű propozíciók állnak elő. Hagyjuk ezek részletes (szociál-pszicho-)analízisét a boldogtalan utókor filozofikus hangyaszorgalmára, mindazonáltal.

Ami a magam korlátozott univerzumának fülledt titkait illeti: nem léteznek. Ámde beszámolhatok az alábbiakról: a másodikosok köszönik jól vannak, sok a probléma a cs és a gy betűkkel; a hetedikesek viharosan pubertálnak, a negyedikes gimnazisták lelkesen fitymálnak mindent/mindenkit. Jómagam túlélésre játszom, eddig korlátozott sikerrel. Levélpapírom még kitart...

A rohanási kényszer nálam is fennáll, miáltal búcsúzom mostan, kedves néném: (a fejedelem jól van, mind-egyre esztergál) jómagam pedig csak hallgatom tenger mormolását – különös tekintettel San Franciscora, ahová karácsony alkalmából rándulok át esmét, ambivalensen. Remélve a korrespondancia élénkülését, approximative

(aláírás)

P.O.Box 177, Albany,La 70711 nov.13-án

(Felmenő levele leszármazottaihoz)

Kedves Gyermekek!*

Örömteljes karácsonyt és áldatos, egészségben telő, boldogságos új esztendő kívánunk nektek, mely szolgáljon javatokra és a szeretet békességével járjon, amit a Kedves Jézusgyermek hoz a világra minden jóakarató ember számára, Kedves Gyermekek, örvendjete egymásnak, hogy együtt lehettek békességben és egészségben. A távolból mi csak gondolatban lehetünk veletek, nem láthatjuk örömeitöket. Mi embertől elhagyatva élünk, a Nagypapó ezt kedveli, én pedig még mindig betegeskedem, ajkam fekélyes és köhögés gyötör, se élet se erő sincs bennem, a tavaszi nap fénye még messze. Szülőanyád azt írta, hogy visszakaptátok az autóra befizetett pénzeteket. Köszönjétek meg a Kedves Jézusgyermeknek, én pedig

* Fordítás archofelnémetből.

Szent Antalnak mondok hálát, kihez ezidőtájt nap mint nap fohászkodtam és ő meghallgatott.

Legyetek szívből üdvözölve viszontlátásig
Nagyszüleitektől

(Levélfogalmazvány)

Drága Anyám, kissé feslett az idegzetem; fel- és szétfeslett az e helyen való huzamos tartozkodás folytán. Tudom, ebben nem vagyok vétlen, ezért is kérem elnézésedet, sőt bocsánatot, amiért olykor, mint kötelék hiján a kéve, szájamról szóvirágok hullanak szerte... Talán nem itt kellett volna születni, azazhogy nem itt kellett volna szülnöd, mint ahogy erre a II.Kiűzetés idején nyílt is volna mód. Persze akkor, ha visszatértünk volna oda, ahonnan kalandos kedvű őseink kétszázegynéhány éve elindultak, életem egy másik élet lenne; innen nézve éppoly felbecsülhetetlen, vagy éppen értéktelen, mint onnannézve ez. Nem fájlalom különösebben, mint ahogy az ellenkezőjét sem fájlálnám, nyilván. Legfeljebb néhanap még értetlenebbül merengenek el magam fölött...

(Hivatalos levél)

Értesítem, hogy az egyetem rektora doktorrá avatásának időpontját október 3-án de 10 órára tűzte ki. Tájékoztatom, hogy az avatáson fehér kesztyű viselése kötelező! Egyben felhívjuk szives figyelmét, hogy az alkalomhoz illő öltözékben jelenjék meg. Kérjük, hogy 10 éven aluli gyermeket az avatásra ne hozzanak el.

Bp. augusztus 31.

Dr. F. S.
s.k. mb. dékán

(Levelezőlap kezdetleges kézírással)

M(élyen) t(isztelt) úr!

A múlt hét keddjén megellett a burmai. 8 órán át tartott a szülés. 6 egészséges és erőteljes bébi lett. Sajnos csak egy gyönyörűséges kandúr van köztük, a többi 5 bébi: 1 barna lány, 2 piros-barna és 2 kék-krémszínű lány. Ha érdekli önt a kék kandúr, kérem mihamarabb jelezze, mert más népek is érdeklődnek iránta Berlinből.

Még egy burmait fedeztettem és kb.5 hét múlva fog ellenni, remélem kapok egy barna kandúrt.

Kwapil

(Levéltöredék)

...Mostanában Nietzschét olvasok. Nietzsche nagy németgyűlölő, és ezt olyan elbűvölő, érzelmes humorral teszi, hogy csak szeretni lehet érte. Egyébként kezdem azt hinni, hogy jó német csak Németországon kívül lehet az ember, mint ahogy jó francia, vagy lengyel, vagy magyar – nem...De rossz vizekre eveztem...

Cs. Attila

(Baráti tudósítástöredék)

Április 1-én, azaz (Nagy)pénteken a sors ironikus játékát követvén az időben, a világi hatóságok előtt törvényessé tesszük kapcsolatunkat Bx-szal. Szent Pálról szóló szép írásomat úgy vágják ki az világi urak, hogybizony az én lábam is emelkedni látszék az földtől, és ezért is kénytelen voltam egy teljesen új, második változatot megírni. Ennek sorsa elegebben éppen alakul.

Ily dolgoktól űzötten és ezeket intézve bizony nem volt kedvem hozzá, hogy jelenlétemmel barátaim kedvét közelítem sajátomhoz. Mint annyiszor, remélem utószor még elnézed nekem.

Ha ezek a szar és jó és szép dolgok elintéződnék, úgy bizony szívesen vennék némi disputát. Ha terved, amelyről írtál, nem sikerülne, úgy egészen első osztályú terved van a világ megráfálására, melynek médiuma, ha kedved tartja, s nem magam igyekszem elkövetni, lehetnél Te is. Addig kívánok Néktek a már említett eredményekben való bőséget, hogy némiképpen közösen is gyarapodhassunk bennök!

Vácott, március 16-án

(olvashatatlan aláírás)

(Távolról tört töredék)

Ruhr(vidék), a '980-as évek első fele

Túl hideg van. Megemlítendő még kevesebb. Az idő telik, de csak azok számára, akik érzékelik. Én – hosszabb ideje – kivülről – vagy inkább alatta létezem.

Reflexióim már nincsenek. Egyszerűen képtelen vagyok talajt fogni. Fizikailag és szellemileg. Bár „származásom” már majdhogynem „bizonyított” látszik, új „otthonom” egyre jobban taszít...

Az együtt-nem-együttlevés élesíti a szituációk körvonalait. Ezen kívül? Szerencsétlen polgárok, kétségbeesett vágyak.

Üdv.

Kázó

(Levéltöredék)

Itt már majdhogynem minden szétment. Örökletes bűnünk gyanánt korrol-korra továbbrongált világot öröklünk és örökítünk.

Nem biztos, hogy Te vagy a bűnös! Csak ha úgy akarsz! Ha pedig nem, akkor elkezdhetsz figyelni. Figyelni annyi másra. Más szenvedésekre. Más szenvedélyekre. És más mélységekre.

(Üzenet)

Szeretettel várom egy meglepetésekkel teli tízóráira!
a N.

(Manierista magánlevéltöredék)

...Különös kedvesség az Ön részéről librettista gyengének illetően pazarlása egy homályos cél érdekében, mely különben különös hála kötelez, és mivelhogy e ködös ábránd már korábban felmerült énbennem is – bár én nyomorult tetem, minden bátorságomat összeszedve kérdezem: komolyan úgy véli Ön, hogy ez járható út? Ugyanis, ahogy Önt nemkülönben, bizonyos iszony fogott el egykor annak hallatán, hogy egy ZENÉ-t holmi szöveggel kellene felruházni annak dimenzionálisabb tétele érdekében, ez számomra az élet megbecstelenítésével volt egyenrangú, így bizonyos meghökkenéssel tapasztaltam az utóbbi időben ezirányú gátlásaim némi ellazulását. Egyébiránt ámde ugyan ki legyen az a jóhangú munkavállaló, aki a fentebb kilátásba helyezett szövegeket kellő tolmácsolásban kisikoltozza magából?! Újra hangsúlyoznám azonban: a gondolat édes Öntől és több ízben élőben is vissza fogunk térni őreája. Ezáltal egyben alkalmat teremtve arra, hogy e világnak néhány egyéb,

nem igazán zenei vonatkozásáról is gyengéden véleményt formáljunk. És így tovább, mert a dolgok aztán egymásból következnek; -szi anyaggyűjtő német vándorlásaid ezirányban is gyümölcsözőek lehetnek – mely út, ha létrejön, elképzelhető, hogy – amennyiben társulásra hajlamos az Ön természete, akkor jelentéktelenségem is, bizonyos finansziális-rendőri erőfeszítések megtétele után szerény társául szegődne a könyv és lemezboltok szisztematikus átfésülésében...

Ma szerda van.

László

(Széllövastanár levele szeretőjéhez)

Verőfény van; fény-verés, áthatóan, élesen, ahogy a por szétrezeg a beeső fénypázmákon és egy cserregő madár (vagy holmi féreg?) szélnek ereszti hangját.

Nyomasztó ez, barátnőm az úrban, ez a fény-verdesés a látvány evidenciái körül; ez a fürdőhely a legitim semmisségével, a nyakig meztelenített combok egyetemességével.

Most elég kevés reményteli adódik. Nyúlunk a teánk után, aztán megyünk dolgainkra.

Lesz még egy levél, s talán addigra eloszlathatom e búskomorlatokat.

Az Égiek őrizzék!

06.01.09.

(Levelezőlap-töredék)

Az imént vettem egy lemezt, Richterrel a Wohltemperiertest, és amikor az előbb feltettem, épp a következő mondatra esett a pillantásom: A zenéről való gondolko-

dás kiveszőben van. Azt hiszem, minden, ami ér valamit az életben, úgy általában, az szintén kiveszőben van. Minket is beleértve. Cisz-moll fuga vége.
Üdv f.b.

(Magyarázkodólevél)

Kedves J.!

Remélem nem zavar, hogy leveled – válaszzal együtt – átdadom Bx-nek. az készlet erre, hogy úgy találtam, kölcsönösen a kimutatni sikerültnél nagyobb rokonszenv él bennetek egymás iránt. És ráadásul – miként azon az estén, amikor először beszéltünk komolyan, tehát barátságról is ejtve szót – Bx-szal szemben fokozottan él ama aggodalmam, amiről akkor Neked ejtettem szót; hogy szavaim, gondolataim, bármennyire is erőtlenek, még mindig túlságosan tetszetősek ahhoz vetvén, hogy mennyi bizonyosság (biztonság, cáfolhatatlanság stb.stb.) van mögöttük, azaz élesebben fogalmazva: nem tudom, hogy mögöttük mi van. Istennek legyen „különös hála”, némiképpen épp rendezett-megtörtént cirkuszaim nyugtattak meg: kellően (és némiképpen akaratom ellenére) sikeredett szétrombolnom mindent, ami a szavaim mögött sejtető volt. A szavak: szavak – és függetlenül attól, hogy ki áll mögöttük, meglehet igazak, ám szavak stb. C est ca!
Adieux!

j.

(Képlap 85-6-19)

Drága J és J!

Kisebb kalandokkal, de szerencsésen megérkeztünk, igaz csak du. 4 h-kor. A kipufogódobom lyukas lett és tele-

szívtam magam kipuffogó gázzal, így Győr után meg kellett állni hányni és fájt a fejem. Ezután Csornán az autójavítóban két helyen megfoltozták egy óra alatt és így mérgező gáz nélkül jókedvűen érkeztünk meg. Ma már nem mentünk a strandra, holnap kezdjük.

Sokat gondolunk Rátok, amit a túloldali kép (*Galléros páviánok*) is igazol.

(Meghívó)

Szeretettel várunk Szentivánéjre június 23-án pénteken este 8-tól a Disznófő-étterem fölötti tisztásra (Tündérhegy)

B.Rozi
M.Ilona

(Női kéztől származó levéltöredék)

Milyen jó is, hogy életünk nem a spekulációink szerint halad! Az elme folyvást működik, kiigazítja a valóságot, új és új definíciót talál a világra, tévedéseit javítja, a való hiányosságait megtoldja és sallangjait lemetszi. És csak forogna magában mint egy villanyvarrógép, varrná az alátett anyagot, s ha nem lenne utánpótlás, hát a levegőt, a cérnapiszkat varrná át keresztbe...

Szóval a gondolkodás sűrög-forog, fontoskodik, mindenbe beleüti az orrát hivatlanul – s mellette egy megvetett, elnyomott, gátlásos „szegény rokon”, az érzékiség csak egyet nyújtózik, csak egy nagyobb lélegzetet vesz... és letörölve a sakktable; üres a pást: egymagában áll hatalmasan-diadalmasan a világot betöltve...

(Értelmezhetetlen üzenet)

Drága J.!

Az anyag tizes, de könnyedén kettéválik, alakítható, használható, ragyogó! Kérlek vedd legott magadhoz és mind építsd be!

Feleségedet, csakúgy mint gyermekeidet és tenmagadat ölelem.

t.

(Levél)

Kedves J.!

Köszönet hosszú leveledért. Nálunk is oly sok minden zajlik mostanság, hogy az embernek elakad a szava. H. legalább másfél évre, vagy örökre elhagyta Berlint. Ezzel lezárult valami, aminek mintegy három évvel ezelőtt Budapesten volt a csúcspontja: egy passion d'amour. Nagyszabású, borzasztó és tébolyult. Nekem most el kell felejtenem a várakozást...

Szívbéli üdvözlettel

P.

(Hétköznapi horror)

Kedves J. és Ti Többiek!

Szerettünk volna egy új címről írni nektek, de sajnos nekünk csak jövőre lesz. Azt ígérték, hogy karácsonyra beköltözhettünk, de aztán nem így alakult a helyzet. A tíz lakásból e hét végéig ötbe költöznek be, de mi nem leszünk köztük. Augusztus végén egyhavi munka volt hátra, november végén tíz napi munka, most pedig valamivel több, mert időközben romlott valamelyest a lakás ál-

* Fordítás archofelnémetből.

lapota. Megdöbbenő, hogy ezeknek az építőmunkásoknak milyen a lelkiállapotuk. Szándékosan tesznek tönkre mindent. Három hete megkaptuk a gáztűzhelyünket. A legdrágább típust választottuk, mondván, hogy úgyis egy életre szól, legyen a legjobb. Két nappal a beállítás után már egyetlen csavarógomb sem volt rajta. Ezután a teljes védőcsomagolás és az összes bélelőpapír eltűnt belőle, majd az egészet bekenték malterrel. A hét végén voltam ott legutóbb, akkorra már a szép kis tűzhelyem fehérre volt meszelve. Ehhez mit szól egy pszichológus? Normálisak?

Ami mozdítható, azt mind ellopják: villanykapcsolót, lefolyórácsot a fürdőszoba közepéről; a 7 db radiátorból ötöt vittek el. A nappali szoba bejáratára csináltattunk egy dupla üvegezett ajtót. Nos, eltűnt tokostól...

Több kötetnyi sirámot tudnék írni erről az építkezésről, ezért inkább másról írok.

Jakab most kezd lépegetni; kapaszkodva jár. A szókincea nem egészen határtalan: pap, mama, Teca (=Luca), tészta (=séta). Hatalmas gyerek. Fiú létére meglehetősen hisztis. Ha valami nem úgy alakul, ahogyan azt el méltóztatta képzelni, akkor sötétkék színűre változik, és percekig nem vesz levegőt, úgy üvölt, némán dülöngél sötétkék ábrázattal – halálra rémisztve ezzel összes nagyszüleit. Ilyenkor hidegvizes kezelést alkalmazok in situ... Sok szeretettel

J., L., L., J.

(Kézrel rajzolt képeslap Indonéziából)

Légy-lepő gyík a szoba rózsaszín falán. Óriás ventilátor zörög a plafonon. A teraszon masszív bambuszfotelek. Sült banános szendvics a reggeli. és sötét cukros tea. Szegfűszeges cigaretta. Egy kölyök-majom kukkant föl a

tornácomra, meglát és elszalad. Száradnak kinnhagyott cipőim az éjszakai zápor után. Az Indiai-óceán szellője legyezi a kókuszpálmákat. A városkában turisták, árusok, kurvák özöne; a szomszéd szigeteken esőerdő ősemberekkel. Vénséges vénasszony fakópiros kendőt kerített maga köré, szálegyenes tartással csoszog a fölsepert ösvényen, maga elé beszél.

(japán monogrampecsét)

(Női kéztől származó levéltöredék)

Ez most egy tiszta éjszaka, a *Survivors Suite*-et hallgatom Jarrettől. Próbálok levelet írni, de már lemondtam a siker reményéről...

Olyan a levélírás művészete mint a zene. Elhangzanak dallamok, melyeket hallva rezgésbe jön lényünk, csüggyünk egész valónkkal a hangokon, s aztán a zenészek megvonják ezt a harmóniát tőlünk, visszatéréseiket beágyazzák egy csomó kevésbé erős részbe, szuszogásba, izomellazításba, könnyű kis elmélkedésekbe, mert tudják, hogy olyan a zene mint a méz: egy csepp a nyelvünkön idevarázsolja a nyarat, a fényt; száz virágot mutat, de egy nagy kanálnyi már csak a csömörhöz vezetne. A szóval is így kellene bánni: okosan cseppentgetve a gyönyörűséget hallgatónkba, olvasónkba, vagy vállalni egy durvább és rosszabb módszert, hogy az éles színekkel és ízekkel a befogadját folyton ébrentartsuk, a forróból a jegesbe mártsuk, a vörösből a feketébe húzzuk, az elalásból az iszonyatba kergessük...

Bp. szombat éjjel

11. A KELET-BÁBELI KÖNYVTÁR

Az erősen elkopott Emlékezetben fennmaradt jegyzék feltehetően a legendás Kelet-Bábeli Könyvtár hátsó traktusának törzsállományát tartalmazta, bár előfordulnak benne nyugat-bábeli beütések is. Magáról a könyvtárról, külleméről, berendezéséről jószerivel semmit sem tudunk. Csak annyit közöl egy Fényes Forrás, hogy „közepén alacsony korláttal körülvett nagy szelőlőzőaknák vannak”.

Mivel a címjegyzékben szereplő művek végérvényesen elvesztek, e pontszerű maradványokra úgy kell tekinteniünk, mint a korabeli szellem összeaszott csillagaira. Ezek a vörös törpék, még megsápadt és halódó voltukban is vetnek némi fényt arra a homályos korszakra, melyben egykor a könyvtárkörnyéki nomád nép élte úzött életét.

A leletegyüttes a kor fejlett írásbeliségéről, magasfokú tudományosságáról, és szélsőségekben gazdag szellemiségéről tanúsodik. Egyes feltevések szerint hihetetlen tarkaságában a korabeli eklekticitás fejeződik ki, míg mások azon a véleményen vannak, hogy szellemi centrumának ismeretlensége folytán ez a sokrétű gazdagság túlaradó színpompájának is tekinthető.

A kutatók egybehangzó véleménye szerint a szövegek egy virágzó időszakban keletkezettek, csak a tekintetben oszlanak meg a vélemények, hogy e kibontakozás a higgadt növekedés, avagy a rákos burjánzás idejeként értelmezendő-e. A közreadó nem kívánja véleményével az olvasót egyik vagy másik álláspont táborába téríteni, ezért inkább mindennemű kommentár nélkül közlésezi a leleteket.

01. SERRES Mihály: Semmiségünk sötétén süvítő sodra. Káosz-környéki kalandozások a Kezdetben. Első Vertikális Kisszövetkezet, 1989.

02. MAGYAR, Eugen: Nemzeti delejezők a Dél-Dunántúlon. A fontolva hanyatlás honának hiedelemvilága XIX. k. Archeologica Nomadica. Bécs-Buda, 2216.

03. WEBER, K. T. J. A.: Hazatérő hullámok az örökkévalóság örvényéből. Inquiry in Eternal Interferencies I. & II. Jelenjövőkör. Pécs-Budapest, 1993.

04. PATTON, Therése: A nomád élet első három perce. Révült részletek egy válogatott valóságból. Hermészhalom, 1957.

05. David ANGELL–Brent HESLOP: The Elements of E-mail Style. Addison-Wesley Publishing Company, 1994.

06. MARÓTHY János: A szovjet zene Magyarországon. Zeneműkiadó, Budapest, 1983.

07. KÍNAI Kornél: A valós idő viszontagságai. Kutyaelet K. Európában. Canis Merga Kiadó. Foxföld, 1984.

08. MAGYARISZTÁN IZMAELITA MÁTRIXA. Közreadja a Vörös Félhold Felhajtó Erő. Ka(a)ba, Hajdu Bihar Hilayet, a Hedzsra 1526. évében.

09. CIURCA, Stepan: Egy Magyar útonálló útmutatásai. Agyar Fórum – Vatra Magyareasca. Alsómocsoklád, 1993.

10. KOKO Sima: Egy göröngyösbéka-család túlélésének tanulságos története. Ladam, 1991.

11. WORD, Processor: Dinamikus derridadák és formális differenciák kontingens és infinitezimális fejlesztése. PC Toys University Press. Tokyo-Pressburg, 1996.

12. KOKACI K. IGNÁC: A Magassági Kormány meghúzásának módszertana. Fűvészkerti Füzetek. Damrak, 1978.

13. (TÖMÖRÍTETT TÁVBESZÉDEK TÜRKMÉNIÁBÓL.) Táviratok Vlagyimir Iljics Neníl, Tukultutanács Nagykánja, Majd Minden Oroszok Eltérítője tollából. Reclam. Universalbibliothek. Leipzig (DDR), 1979.

14. KOCH, Günter: A halottaskocsi az idők sodrában. Berlin, 1987.

15. SIRDALUD, Tizanidin: A Magasabb Megnyilatkozások Mámora Ezredvégi Ellendülések Enciklopédiája III. k. Máramaros-Edzsmadzin, 1999.

16. SZIGETI József: A tudományos gondolkodás forradalma, Kossuth Könyvkiadó, Budapest, 1984.

17. HAMMEL, Eckhard: Bombasztikus filozófiai tudás. Némileg és nemileg differenciált gondolathorderítőposz a grammatikaentrópia posztmodern monotípiamezejére vonatkozó direkt eszkatológiai használati utasítással. Blaue Eule Verlag, Essen, 1986.

18. SADDIQ, Elmardi: Egy collstockszárnyú szárnyas szárnyalása. In T. J. Anonim Közel-Kelet-Európa-kutató személyi perifériájának tévszínei. Izmir, 2142.

19. LANIER, Marvin: A viszonylagosság elve a valóságban. Virtuális és co-variáns valóságok. Mondo, 2000.

20. DONALD D. Dagmar: Digitalizálódémonok Dagesztánból. Negédesvíz Kiadó, Dornach-Dombóvár, 36318.

21. KIEFL, Walter: Az áldozat szociológiája. A viktimológia elmélete, módszerei és gyakorlata. Fink Verlag, München, 1986.

22. MAO CE-TUNG: Az ellentmondásról. Szikra, Budapest, 1952.

23. HAVVA, Adam: A tekintetek találkozásának története. (Némely édes észleletek elveszejtő erejéről) Sulamit, Szombathely, 1992.

24. MILORA, Lena: Száguldó tükrök szépsége. A tudatosítás sebessége a kései kazár költészetben DROMOSZ. Grabovác, 1997.

25. AUGER, Paulus: Szemelvények a szásrét szakadt élet szünoptikus szemléletéből. IN.DOC. São Paulo, 2000.

25. Dr. Vecseklo József: Nemzetgyilkossági kísérlet. Trianon. Antológia Kiadó, Lakitelek, 1993.

26. KALFF, Dora: A homokozás terapikus hatása a pszichére. Rentsch Verlag, Konstanz, 1980.

27. BAB Ilona: Bábel a legeslegújabb nemzeti egységtörékvések fényében. Borges, Alexandria–Apajpuszta–Archangelszk, 2492.

28. HÜRİYET, Öngülü: II. Szublimál szultán szabadszájú szólásai. Gül Baba Yaga. Pest-Buda. é. n.

29. VOLKOGONOV, D. A.: A szovjet tiszt etikája. Zrínyi, Budapest, 1975.

30. Dr. CSÚCS Nahlik: A Nemzeti Elmegyengítők Nagykönyve. (Reprint: Nemzetpatológiai Példatár 93. k., 2053.)

31. FREHN, Beatrice: Afrikai frizurák. A hajviseletek szimbolikája Burkina Fasóban. DuMont Verlag, Köln, 1986.

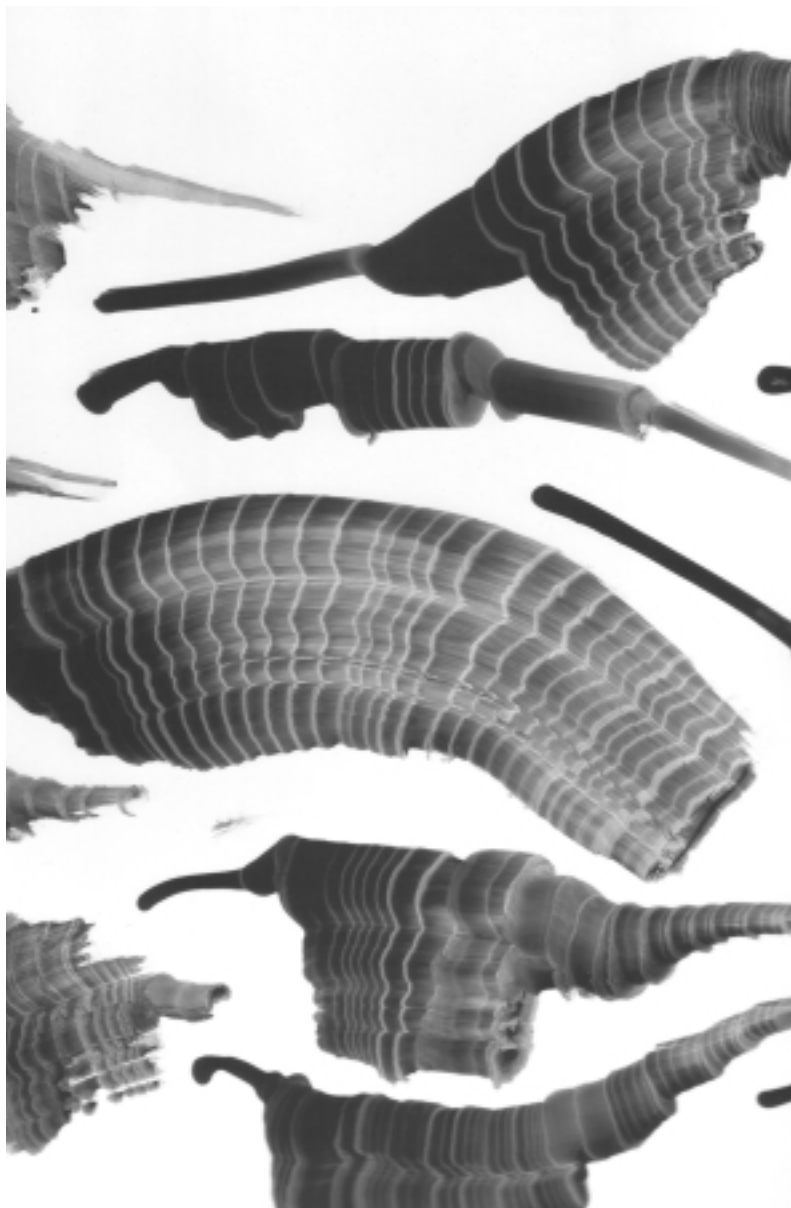
32. ÁSVÁRI Tibor: A láb jegyzete és más fejetlenségek. Kiűrült szövegtestek Közel-Keletmagyarországról XVIII. Textor. Káldorfehérvár, 2136.

33. AHRANTOVA, Amiga: A köztes lét keserű kelyhei. Mi-ospazmolityizdat. Novoszibirszk. é. n.

34. CYBER Ch. Pixel: A végtelenvirág-kötészet és a katód-sugár-költészet kézikönyve. Sylicon, 1998.

35. GANZ, Halber: Az egészes és a részleges félteke felengedésének fokozatai. Magaslati megfigyelések a mélyrétegről (22.) Holos Verlag. Heidelberg-Hong Kong, 2001.

39. BEVEZETÉS A CSENDESSÉGBE. Elhallgatástani gyakorlatok kezdőknek és haladóknak. Tihon. Lavra, é. n.

12. A TENGERI NAGYSZÓTÁR TÖREDÉKEI

Az itt közreadott leletek a Kelet-Bábeli Könyvtár egyik tengerre néző szögletéből kerültek elő. Kutatásaink arra engednek következtetni, hogy fennállása idején a szavak tömkelege eltérő színezetre, nemritkán egymással homlokegyenest ellenkező jelentésre tett szert, mások pedig teljességgel hiányoztak, ezért pótlásra, illetve megvilágításra szorultak.

Ez korabeli források szerint azért történt

1. mert „a szavak elhasználnódnak. Hosszabb távon elvesztik mindent kimondani képes hatalmukat és újra meghatározásra kerülnek. Más szavak merülnek fel, és szokott jelentésükön túlmenő kisugárzásra tesznek szert.”¹

2. mert „minden korszak horizont-jellegű. Ez a benne felhalmozott alapfogalmakból adódik, amelyek kisugárzó erői megvilágítóan és behatárolóan hatnak. A tudatváltozás éppen az átalakult fogalomszövedékben mutatkozik meg. Eleddig meghitt fogalmak érvényüket veszítik. Bevert terminusok tartalma átalakul vagy jelentésiránya megváltozik. Mellékes, alkalmi ötletek centrális érvé válnak. A hangsúlyok eltolódnak. Az ember átvizsgálja az addigi ön- és viláértelmezést – először egyenként, aztán egészében.”²

Az eddig feltárt leletekben a szikár tárgyilagosság szélsőségesen személyes megközelítésekkel szövéődik egybe, ezért olvasása nemritkán zökkenőkkel és kisebb-nagyobb megütőközéssel járhat.

¹ Hannes Böhringer: *Kompensation und Common sense*. Königstein, 1985.

² Rolf Dammann: *Der Musikbegriff im deutschen Barock*. München, 1960.

alkot tulajdonképpen továbbteremt, mivel minden alkotó „hozott anyagból” dolgozik, azaz a létező dolgok, minták, tanácsok és tanítások bőségéből választva a folytatásban tevékeny.

alkotó az, akinek agyi és egyéb testi (kezének/lábának/szájának sat.) aktivitása nyomán valami kialakul vagy átalakul (formák fejlődnek és szerveződnek, színek szirmosodnak stét), miáltal tovább nyílik a lét legyezője.

alvás 1. a mindennapi megszakítás. Szünet az ébrenlét folyamatában. Felfüggesztés és feltöltés. Átadás az álomnak. Álommunka. A tudat helyet ad a háttérnek, a tudatalannak: a tudat alattinak és a tudat fölöttinek; 2. a lassú tűzön égő éber-létnek egy még lassúbb fokozatba fordulása, melynek során a test átmenetileg elernyed. Az öntudatvesztéssel járó állapot a fáradáson kívül különféle kozmikus folyamatokkal áll összefüggésben: *Aludni annyit tesz, mint kipihenni a világegyetemet.* (J. L. Borges szíves közlése)

Amerika 1. (földrész) a mesés Indiának a várakozásokhoz képest máshol és másként megtestesült mítosza. Óslakói az indiánok – a hátulról mellbe felfedezett – indiaiak, akik a tömegesen érkező sápadtarcúak elől milliószámra vándoroltak át az Örök Vadászmezőkre. 2. (Észak-Amerika) Európa nagyítóüveg alatt megmutatózó, különféle leegyszerűsítőkn és gyorsítókon keresztül megjelenő kivetülése, mely a torzítás folytán szakadatlanul a színes és szélesvásznú súlytalanság állapotában mutatkozik.

áramlat-tér az egykori közterek (agorák) későbbi változata, ahol a szenvedélyek és szimbolikák cseréje, az érzelmek, memóriák és képmások megmutatása emberi jelenlét nélkül zajlik, vagy olyan sebesen áramló, hogy nem vevődik észre.

átfordulás meglehetősen paradox mozgás, mely tökéletesen statikus tárgyakat, mozdíthatatlan építményeket is magával ragad. Néha olyannyira lassú, hogy szinte már felfoghatatlan, és csak akkor tűnik fel, amikor végpontjához érkezett: a kiindulással átellenes állapotba. Gyakran nem is az érintett dolog fordul át, hanem a környezete tesz olyan fordulatot (kontextus-kollapszus), amitől minden jellemzője megváltozik.

Balatonszöszmősz Ármin J. K. mentális térképen lelehető település. Feltehetően a Pannon-tenger maradványa körül fekvő helységek neveinek emlékszintézise.

boltozat egy hajlék befedése a fedőzet íves meghajlításával, az égbolt görbülésének – a szivárvány ívében időről időre közszemlére tett – leképezése nyomán.

Borostyánút 1. az elektronáramlatok egyezményes ösvénye, melyeken keresztül Egyesült Emlékezeteinkhez nyílik ki- és bejárás; 2. ókori kereskedelmi útvonal, amely a Balti-tengertől – a korabeli Scarbantia és Savaria érintésével – Észak-Itáliába vezetett.

CD-ROM / cédérom a nomád napok romjainak szétszórtságával szembesítő nyomok, egyszersmind a szétszórtságot új módon szervező és összerendező átmeneti médium.

citromos őszibarack az ellentétek előreláthatatlan elegyedése nyomán előálló ízbomba.

család 1. változó formájú, felállású és egyensúlytalanságú együttélésforma a matriarchátustól a szimmetrikus szingliáig...; 2. (megismerési mintázatként) a familiáris létforma a legesélyesebb szerveződés, mind személyes,

mind pedig szociális szinten. (A mindnyájunkban szemlélődő szingli ellenére, aki egyedül szeretné szemrevételezni a teljességet; nem szeretné, ha állandóan mások, különféle kisemberek nyomulnának a képbe.) Az önismeret perspektívájából sem éppen elhanyagolható az a tapasztalat, ahogy a felnövekvő utódok áthaladnak az élet fokozatain. Ahogy fokozatos távlatváltások tömkelegén mennek keresztül, és látni engedik miféle – és mennyire kiterjedt – vakfoltok tarkítják egy-egy életszakaszban észlelési mezőnket.

csien-csen-csu (csikung) két fennen csengő fémgolyóból álló, kínai eredetű készülék. Az eredetileg csont- és kőgömbökből készült kettősök közben történő görgetése nemcsak a kezet, hanem közvetve az egész testet masszálja. Mindemellett megjeleníti a mindenség mozgalmasságát és könnyen kontemplálhatóvá teszi az égitestek tökéletességét.

dialektika mindkét végletbe egyidejűleg elmenni. Feszültségeiket a végtelenbe fejleszteni.

ég a Nagy Kék Végnélküliség.

elbeszélés 1. térben és időben szétszórt emlékmorzsákból fejlesztett fabulációk egymás mögé szerkesztett mondása. 2. másodlagos magányúzó.

elmúlás az élet áttűnési sebessége. Változandó voltát koronként és életkoronként változó mértékben nehéz észlelni. („*Oly sebesen suhan el oly sok minden, oly sok neve-nincsen...*”) Minek következtében gyermekkorunkban nem vettük észre az évszakok változását. Felnővén az évekkel vagy így.

embeeer! az ember ember voltát kétségbevonó hangalak.

ember 1. a Teremtés teljessége mellett az egyetlen ismert istenképmás; lassú tűzön égő, százezer idegszálon érző lélekkláng; olyan összetett önátvérző szövődék, melynek szöveteit szavak színezik, velejét világok járják át; 2. társadalmi viszonyainak és iszonyainak összességéből szövődő lágy létező; 3. *Vérórából való emberállat* (Paul Klee szíves közlése).

emlék 1. lágy tárlók mélységi és felületi tartalma. Az előbbiek nélkül nem tudnánk álmodni, az utóbbiak híján pedig élni, azaz eligazodni a világ vadonában; 2. személyre szabott, ezer esetlegesség összjátékából álló, leírhatatlan lélekáramlatokkal átjárt, ősképek köré rétegzett, tudatos és tudattalan észleletek lecsapódásából álló szerves tárlótartalom.

emlékezet 1. tökéletlen szerves tárló; 2. mindannak összefoglaló neve, ami elejtől fogva magasabb mátrixunkba merül. Amitől merített, színes, mélyen szántott és barázdált lesz: utak, vonalak, hálózatok, ismétlődő hatások egymásra rétegződése; öntudatlanul vagy tudatosan lehívható folt-, zárvány- és összeköttetés-tartalmak; érzékattakok becsapódáspontjai; felizzások és kioltódások feszültségpályái.

erkély a terasz későbbi fejleménye, a szintek egymás fölé emelése nyomán a teraszt hivatott pótolni. Elődjével ellentétben, ahol a terasztrikus kapcsolat közvetlenül jelenvaló, emel(kedet)tebb nézőpontot kínál, ami alkalmat ad a fenti és alanti dolgok arányos szemlélésére. Túlhasználat esetén fensőbbességére és elszállásra hajlamosít, amint azt hatalmi szemléket szolgáló elfajzása, a tribün mutatja.

eső napozó embereket elűző égi jelenség. (Ármin J. K. szíves közlése)

este a világra ráboruló jelenség, mely csendet, nyugalmat, és békét hoz. Amíg nem következik el az éjszaka, sok ember beleméri a könyvébe, és elkezd falni. Mások néznek egy jó vagy egy rossz filmet. Ha mindez megvolt, nyugovóra térnek, és alszanak reggelig, és irány az iskola, vagy a munkahely. (Ármin J. K. szíves közlése)

észbe kap megragadja a feledékenységből vagy esztelenségből elfelé vezető lég- vagy lélekáram képletes vagy valóságos kapaszkodóit.

fájdalom számtalan szálon érkező és minden lány létezőt érintő szélsőséges létérzés. Összetettebb mentális mintázat esetén fizikai forrásain kívül egyéb okok is falkaszthatják. Főbb metafizikai fajtái: elesettségfájdalom, elmúlásfájdalom, sivárságfájdalom, társtalanságfájdalom, semmisségfájdalom, elhagyatottságfájdalom.

falak kiterjedt és az áthatolást gátló valóságos vagy képletes felületek, amelyek egyre sebesebben sokasodnak. A későújkorban a különféle konkrét vagy metaforikus falak nem pusztán közrefogják, hanem keresztezik és átmegegátmeteszik az élet szinte minden terét, ami messzemenő következményekkel jár: *Mivel négy fal közt lakunk, csak metszeteket, rációkat (porciókat), definiált (elhatárolt) dolgokat tudunk megélni. Tehát a konkrétból kiinduló extrapolációkat. A világot dolgok, tárgyak kontextusaként éljük meg, s közben nem számolunk azzal, hogy egy objektum nem konkrét valami, hanem fogalom, metszet, melyet mi készítettünk magunknak a világból.* (Vilém Flusser)

farok 1. a fejfelé átellenes félteke esszenciális és formális kifejeződése, melyek közt a szív játszik közvetítő és ki-

egyensúlyozó szerepet; 2. szupravezető a szerelemben. Merőlegesbe történő átmenete esetén – többnyire előzetes mennyei megismerések mentén – a folytatás halálán átívelő hídja (pontifex maximus).

fejfénykép a fotográfia fejlődése révén mediatisálódott érzékelés során akaratlanul is előálló mentális rögzítési mód. A képi emlékek lehívására használatos. Intuitív-egészleges és raszterszerűen rétegzett változata ismeretes.

felületesezés a felületek sokasodásával és a sebesség fokozódásával előálló jelenség: „Amiként egy ember áthaladási sebessége növekszik – és amennyivel több térségre és tény-sokaságra kell tekintettel lennie – azzal arányosan veszíti el mélységérzékelését, a környezet lekövetésének képességét.” (Ps.-Archimédész) Ezért a feldolgozandó benyomások sokasodása, továbbá a médiumfelületek mennyiségének és nagyságának növekedése a növekménnyel arányosan aláássa a mélységi dimenzió, a dolgok súlyát és egzisztenciális vonatkozásait megítélő képességeket. Hatására „az ember folyamatosan távolodik attól a lehetőségtől, hogy megértse térszemléletét és a térben való tájékozódásának hajtóelemeit. A modern ember a változó terek közt űrben érzi magát, és nem talál földet a talpa alatt, nem tudja, jól lát-e, biztonságosan megy-e, irányítani tudja-e magát, befolyásolni tudja-e környezetét.” (Kállai János, Karádi Kázmér és Tényi Tamás szíves közlése)

filcesedés A szövegmagyarázatok szekunder folyamata a filcesedésre hasonlít. Válatki elkezd: egy másodík néhány kiegészítést tesz, és néhány hibát talál: a harmadík helyteleníti a másodík premisszáit; azonban ezt a fenntartását az elsővel is osztja; a negyedik végül új fényben látja az egészet, s elsőször az ötödík illetzi össze az eddigieket eszme-magyarázattá, amit a hatodík hiányosnak lát... Duzzad a tudományos rendszer, s vele a tan-székek és az akadémiák. (D. E. Sattler szíves közlése)

forma ami megóvja az anyagot a széthullástól (Paul Klee szíves közlése). Mindemellett alkalmat ad a felismerések határozott alakzatokba történő szervezésére.

föltevés 1. valami lent lévőnek magasabbra helyezése. 2. léttelennek a meglét lehetőségébe emelése. 3. az előbbi kettő kombinációja; pl. föltesszük magunkban egy teaszer-tartás lehetőségét. Majd rövid habozás után valóra is váltjuk.

függőleges az ég és a föld között húzódó konkrét és képletes tengely. Függőőnnal kiábrázolható fizikai változata mellett a fejünkben is fellelhető: *nemcsak egy virtuális, hanem egy szubjektív vertikálissal is rendelkezünk, amely aktuálisan megadja a fent és a lent koordinátáit. Még a világűr súlytalansága közepette is megmarad ez a tájékozódási rendszerünk. Gerincoszlopunk tengelye a koponyán keresztül mintegy saját – mindenkor – világképünk oszlopaként folytatódik.* (Detlef Linke szíves közlése)

géma 1. a legyezőpálmászerűen szétágazó létállapotok és életvilágok rendezésére használatos, képletes és valóságos összekapcsolására alkalmas kapocs; 2. ismeretlen eredetű és lélekszámú későújkori nép.

gondolkodás 1. a neuronpályákon keresztülfutó keresőkursor mozgása során (szándékosan vagy akaratlanul) megmozgatott emlékterületek összetettebb mintázattá történő önszerveződése; 2. a hátrahőkölés közben elszenvedett vagy hátrahanyatlás során támadó belátások idején előálló, felfokozott intenzitású elmeműködés; 3. *gondolkodni annyi, mint önmagunkkal beszélni* (Immanuel Kant szíves közlése)

gőzfürdő nyilvános őselménykereső. (E feledésbe vezetett rendeltetése a török típusoknál még megtapasztal-

ható, ahol is a Kilenchónapos Keletkezés kerekded félhomályát idéző félgömbkupolák borulnak a fürdőzők fölé.) A testi és lelki mérgektől való megszabadulás meditatív színhelye, ahol mindig megáll(t) az idő.

gyönyörgyűrű a gyönyör gyűrűzése során előálló átmeneti konfiguráció.

hangméz – hangok mézsűrű és -édességű színe, valamint modulációja. Egyaránt előállhat lágy rezgőtestek hangszalagjainak egyszerű, bár gyakorlottságot korántsem nélkülöző megfeszítése, illetve hangadó tárgyak körültekintő kezelése révén.

ház (oikosz) 1. az anyaméhen belüli tartózkodás feledhetetlen körülményeinek helyreállítására tett kísérletek többé vagy kevésbé tágasra sikerült eredménye. Koszmosz kitekintéseket is tartalmazó kezdeti világszerte az ökológia és az ökonómia eredeti egységének és egyensúlyának példái; 2. szűkös és szorongató házigyári termék.

haza 1. átmeneti (földi) tartózkodási hely, amire majdan fájó szívvel emlékezünk vissza (vö.: *Haza a magasban*). 2. határőrökkel, szögesdróttal és hazafias őrzőjéssel nem körülkeríthető terület. Elmosódó élményekből, megfakult és töredezett szélű képeslapokból, továbbá arcok múlhatatlan mosolyából merített, kézzelfogható képletes hely, ahonnan időről időre el akarják úzni az embert. (Borbély Szilárd szíves közlése nyomán)

híd két járhatatlan pont közt átjárhatóságot lehetővé tevő létesítmény. (*Lehetővé teszi a halandók útjait.* [Martin Heidegger szíves közlése]) Időben éppúgy húzódhat, mint térben. A térbeli áthidalás fejlődésfolyamata a kézzelfoghatótól a felfoghatatlan felé tart. A hidak láncolatá-

ban egyikre következnek a másik. Vagy kivált egy következőt (kezdve a patak fa- vagy függőhídjával, a folyón és a folyamaton átívelő hidakon át, a világtengerek és a világterek áthidalásáig [légihidakkal és úrhidakkal]).

hit a kinyilatkoztatásnak – Isten önközlésének – a kétely fehérrizzásában edzett bizonyossága.

hó 1. a káoszképletek szerint kristályosodott vízcseppek sokasága; 2. *száműzött tenger* (Pilinszky János szíves közlése)

Hortobágy Hortobágyi Lászlóról elnevezett tüneményes táj a Hajdú Bihar Hilayet határában. Kihalt helyekben, kilenclyukú hídban és kiháló lényekben bővelkedik. Néhai természeti tüneménye, a délibáb – másként mondva Mirage (ejtsd: mirázs) – egy vadászgép és egy stúdió nevében él tovább.

idő a téridőnek azon közös, szaggatott görbületi vonala, aminek mentén az egymás mellett élő magánvilágok metszik egymást. E találkozási pontokat olykor óráknak nevezik és sorszámossal látják el. („*Csupán a véges ész szabdalt fel apró részeidre téged*” – Csokonai Vitéz Mihály szíves közlése.) Az erre a célra rendszeresített számlálót, a Villogószemű Digitális Démont a korai leleteken még kerékded orcával ábrázolták.

időhíd A hidak az időben technikai médiumokon keresztül húzódnak. A legegyszerűbb lineáris időáthidalás az írás. Egyes módusai átívelnek az időtlenbe (Egyedül *Istennek írunk*. [Pilinszky János szíves közlése]).

időlift lentről fölfelé emelkedő létáramlat. Az egyirányú út során a létezők különféle kereszthatásoknak vannak kitéve.

interfészek az interface néven is nevezett arcközi közvetítő családias változata. (Lili Eszter szíves közlése.) A konzolkovbojok kedvelt tartózkodási területe volt, ahol formás fészkeket lehetett fejleszteni egy majdani mátrixban esedékes fájdalom nélküli feloldódás reményében.

intuáció ráhagyatkozni. Helyet hagyni. Hagyatkozni Rá. Helyet hagyni hatások nagyobb arányának. Nem téveszteni össze nemazzal.

irodalmár 1. az írásművészet művelője; 2. szószaporító szakmunkás, melynek mutációja: 3. irod almár (almarus scriptus).

jó 1. *a létező transzcendentális sajátossága*. (Karl Rahner szíves közlése.) 2. jónak lenni jó. Ennek mindenféle jobb látszik ellene lenni, azaz fokozatában felülmúltni és elsápasztani.

kanonikus az, amit legalább kétszer érdemes átengedni magunkon.

káv ismeretlen kopt szerzetesek virrasztóvágyának és a közelükben válogatás nélkül legelésző kecskék koincidiájának köszönhető főzet. A kultikus (főként szellemi) tevékenységekhez elengedhetetlen kísérőital különféle forró formákban kerül fogyasztásra.

Kelet (oriens) 1. A keletkezés főiránya és a tájékozódás (orientáció) támpontja, ahonnan nap mint nap az első fény fakad (ex oriente lux); 2. (átv.) a Nyugattal átellenes szellemi tájék, ahonnan más arányokban és más metszetekben mutatkoznak majd mindenek.

kép *kétdimenziós intenzitáseloszlás* (Greguss Pál szíves közlése).

képzelet leírhatatlanul gazdag lehetőségtér, ami nem mutatkozik meg konkrét kisülésekben (képben, képernyőn), és amit csak az élet képes felülmúlni.

keretek (konkrét és képletes) időről időre szűknek érezzük őket. Szorongatónak, terhesnek tartjuk, nyűgnek véljük; gondolkodásunk és képzeletünk korlátozásaként éljük meg. Ezért aztán elvetjük, felforgatjuk vagy összetörjük őket. Kilépünk a keretek közül. Az újonnan nyert szabadságtól eltelve pedig úgy véljük, semmi szükség sincs effélékre, nem kell keretek közé szorítanunk magunkat. A keretek azonban nem állandóak, miként a keretfeltételek is változnak. És változik a keretekhez fűződő viszonyunk is. A keretek semmibevétele, sőt minden keret átértékelése után vagyunk. Mindazonáltal a jelen kedveli a kereteket – amiben csak annyi az új, hogy mindenféle meggyőződés nélkül teszi ezt: formákra adó, szabálykövető viselkedéssel, újkonzervatív illendőséggel. (Jobb híján – és nagyobb bonyodalmakat elkerülendő – szokás élni velük. Hisz már nemegyszer kétségesnek bizonyultak. És különben sem köteleznek semmire...)

kert 1. (kertésítés) eleven mintázatok küzdelmes kultiválás révén történő kiemelése az alacsonyabb fokú rendeződések közül; 2. *(élet az élettelenység tengerében)* a legteljesebb életmetafora: a sarjadás és kibomlás, a növekedés és gyümölcsözés, a hervadás és elenyészés foglalatja; 3. Kontemplatív kifutópálya, mely az elemi mértékek megismerését, a mindenség ritmusainak és arányainak megújuló észlelését éppúgy elősegíti, mint a rügyek és hajtások apró mocanásaiban a napok és hónapok, évek és évszakok kozmikus léptékű körforgásának követését; 4. *az ember kincse, és sátorozni is lehet benne. Ha lát valaki japánvagy angolkertet, eltátja a száját: mert a kertek nemhogy szépek, de ráadásul megvan a harmóniájuk. Angliában a bozótot for-*

mákba nyírják, vagy pedig körbe, labirintusba is szokták ollóval vágni. De a regékben egy lány virágot szed, és egyszer csak beledől a kamilla, fehérliliom és pipacstenger közé. A japán kertekben medítálni és jógázni is szoktak. (Ármin J. K. szíves közlése)

kihívás egyszerre kéj- és vészterhes helyzet, melyben például szédítő szemek és a hozzájuk tartozó egyéb testrészek tartják sortűz alatt észlelőberendezéseinket. (A vállak védtelenek, a combok csaknem tövig vannak csupa-szíva.) Lágy gépezetünk ilyenkor lassan tűzbe, a környezet ködbe borul; érzékeink vetődésre kész vadállatok (mohó sas a szem, szomjúhozó hal a száj stb.).

közlekedés 1. a keresztülvonulás közben, különféle késztetések hatására végzett mozgás; 2. (tér)közökön való átkelés. *Helytől helyig, lélektől lélekig visz. Egyszerre utal az elhagyott ember magányos-köztes és társas-közösségi állapotára, s mindezen túl metafizikai ígéretet hordoz, amennyiben a közép létezését állítja, ahová nem csupán lehetséges, de érdemes is eljutni. (Zeke Gyula szíves közlése)*

közvetlen kapcsolat mindennemű mediációt nélkülöző teljes, és minden személyiségszegmensre kiterjedő kölcsönös áthatás.

kupola az égbolt pozitív, a földgolyó negatív építészeti leképezése. Különösen jól kontemplálható a Lukács, a Király és a Rudas fürdő medencéiben, hátúszás közben.

kút 1. *(a kutatás, a forrás keresésének alapformája)* kitartó ásás eredményeként előálló mélyedés, melyben idő múltán víz gyűlik össze; 2. *(a mélység tüikre)* kürtő, melybe bele-nézve a vízfelszín a szemlélő és égi háttérének képét veti vissza.

küszöb a kint/bent határa, ami olykor fa, kő, fém stb. anyagokban ölt kézzelfogható, ill. lábbal átléphető formát. Nap mint nap képletes és valóságos küszöbök sokaságán lépünk át. Kezdve rögtön a reggelekkal, az ébredés gátszakadásával: a szem felszakításával, a nap első nagy határtapasztalatával. Ébredésünk ráébredés: felvilágosítás a világok el- és behatároltsága felől. Küszöbökön járunk, küszöbökön állunk.

láncfűrész kései csökevényes kardforma. Alacsonyabb rendű élő- és holt lényekkel szembeni küzdelmekben vettik be. Használatára vívóállásban, lidércesen lassú taglejtések kíséretében kerül sor. Az esőerdők kipusztításának az égetéssel együtt leghatékonyabb eszköze. A Második Erdőntúli Veszedelemben százhat fejű fafaló sárkányként ábrázolják.

lelet 1. letűnt lelkes (vagy kevésbé lelkes) lények ténykedésének maradványa; 2. alakítás, kutatás, fejlesztés, vagy formálás közben váratlanul előálló lelemény; 3. a nomád élet kiábrázolása (leleteket tárunk fel; létesítünk, lépcsőfokokat helyezünk magunk elé, majdan hűlő helyünkre).

letárolni kivenni egy jelenséget a négy dimenzióból, és áttenni egy többé-kevésbé törhetetlen ötödikbe.

madártejút már csak néhány mentális térképen fellelhető különös út (különösek az ember útjai, különösen az éjszakai utak [*seltsam sind die nächtliche Wege des Menschen* Georg Trakl]). A mentális térkép a madártejút végpontján egy pincét mutat a pincesoron. Az előtte húzódó úton keresztül keskeny fahídra vezet, majd a patak partján halad tovább az épületek – a lépcsős iskola, Izsákovitsék portája, a községi tűzoltószertár – tövében, aztán kanyart vesz a disznóólak, a virágoskert, a nyári konyha és a ke-

rekes kút körül, hogy a léckapun és a téglalépcsők során keresztül elérjen a házba. A madártej nyári vasárnapokon fel s alá utazott ezen az úton, hogy a pince hidegében az izelés számára legkedvezőbb hőfokra hűlhessen.

magas *a magas és a mély vertikálitása az alapvetésnél is alapvetőbb, mivel benne nemcsak a föld és a fundamentum, hanem az épülés iránya is kirajzolódik.* (Detlef Linke szíves közlése)

magassági kormány képletes közlekedési eszköz, mely a szokásostól hol enyhén, hol meredekebben eltérő szárnyaláspályák elérésére szolgál. Működése néha kontemplatív és meditatív módszereken, máskor különféle pszichotechnikai eljárásokon, nemritkán tetszőleges típusú *szerves ellendűtőszerek* felszálló áramlatainak felhajtóerején alapul.

magyar vahabiták abban különböznek szaudi testvéreiktől, hogy nem a félhold, hanem a kereszt jegyében álló földrészen tévelyegnek, és alattuk nem húzódnak olajmezők. Egyébként egyaránt kultúrájuk lebutított és saját képükre torzított válfajával élnek vissza.

mandala 1. az isteni logója, az abszolút emblémája. Kultúrák prizmaín átszüremlő kozmikus mintázat. A kálacsakra egyszerűségétől a kereszt komplexitásáig terjedő pszichokozmogram; 2. a reintegrációs rítusok kelléke. *„Egy központi területet (lényegében a kozmoszt) védelmező rendszer a külső, bomlasztó erőkkal szemben, a Sokból az Egybe való újraegyesülés sémája.”* (C. G. Jung szíves közlése)

mátrix 1. anyaméh, anyatest; 2. mindazon metszetek összetettebb mintázatban való szinoptikus szemlélete, melyekre ez élet szét van szabdalva.

méhes 1. a távol-keleti teaház közeli rokona, kertben vagy ligetben áll, ám az előbbivel ellentétben nem a forró víz, hanem méhek duruzsolnak benne. Többnyire hosszúkás, egyik oldalán nyitott, cserépfedelű vályogházikó, melynek keleti fala helyén állnak sorban a kasok vagy kaptárak. Nyílásaik a felkelő napra tájoltak, hogy korai munkakezdésre sarkallják lakóikat. A méhész az átellenes, belső oldalról kezeli a kasokat. A teatűzhely füstje helyett itt illatos füstölő működése érezhető, amellyel távol tarthatók a méhek. A méhesben régebben szalmaágy szolgálta az édes nyári álmokat, és a szorgos rovarnép zümmögése szolgáltatta az altatót. Méhek és méhkasok múltával könnyen kilátóhellyé alakítható, ahol a kint és bent közt szinte semmi különbség, és épített keretek közül válik lehetővé a kontempláció; 2. *a kúria legintimebb helye... a háztól ötven lépésnyire van... zeuszi magányban.* (Hamvas Béla szíves közlése)

ménsztrím (main *stream*) ménesben menők egymáshoz és a vélt vonulási irányhoz igazodó viselkedésből előálló áramlat.

mentatea *eme találmányt nem sokan ismerik, de Ladomban a „halas tónál” mentától a citromfűig van mindenféle. A receptje a mentateának ez: forralt vízzel felöntjük, és kész a tea. Jó teázást!* (Ármin J. K. szíves közlése)

mérték tapasztalatok tömegéből táplálkozó mentális mintázat, melynek hordozója nem akarja az egészet magáévá tenni, magához rendelni, magamagához mérni vagy magába nyelni. Még csak részt sem akar venni valahány részletben. Anélkül van tekintettel a teljességre, hogy elfeledkezne a részletek relatív önállóságáról és részlegesen önszervező rendjéről.

méz (méz)édes, fényből fakasztott idézet a mindenség-ből (tömörített és vágyott változat). A dolgos méhek világ- és virágszomjának köszönhető, áttetsző anyag az akácárgától a fenyőzöldön át a gesztenyebarnáig menő árnyalatokban fordul elő, és a keserű köznapok megédesítésére használatos.

minimálművészet az a művészet, amely minimálisan módosítja a mindenség mintázatát. A beállthoz – és mindig egyre beállóhoz – képest más lefolyások felé téríti figyelmünket (tekintetünket, fülhallásunkat).

mintázatok különféle részletek ismétlődései és összefüggései, amelyekből a világ felfoghatatlan fensége kirajzolódik. Ezek mutatják magasabb mátrixát. Keresztülvonalás közben az eltakarások, a kivágatok és megnyílások által megmutatkozó mintázatok milliárdjain megyünk keresztül.

modern művészet nem olyan szép, mint egy szappan-opera (reklámszínezéknő / strandfiú / tenisztündér), nem olyan igaz, mint a hírtévé, s nem olyan jó, mint egy jakuzzi. És mégis...

mozsár *nagyon sokat használt tárgy volt, amikor még a parasztek éltek, általában búza, árpa, rozs, zab és még sok magféle aprítására, és tulajdonképpen kütűnő hangszernek használható eszköz. Mese is van róla: Az aranymozsár. Ha rézből, vagy vasból készült, akkor nagyon tartós és keményen lehet ütni vele.* (Á. J. K. szíves közlése)

mű a tudat és a tudattalan mintázatain alapuló létesítmény, mely sikerült esetekben túlmutat tárgyszerűségén, formáján, funkcióján és mindahány karakterisztikumán.

művész 1. komplex kifutópályák többnyire kétkezi kezelője, aki maga mintázta szellemiszálakkal áttört szövedékek kivitelezése során emelkedik felül önmaga szűkös szemszögén; 2. a szélek feltárására, a források és a széljárások szemmel tartására szegődött fölöttébb figyelmes fürkész; 3. kultúrmunkás a kreáció kertjében.

Nagy Sötét Ablak (másként mondva: személyi számítógép) megfejthetetlen működési elvű kezdetleges személyi periféria, melyen keresztül személytelen párbeszéd is folyhat. Nem mindig sötét. Világossá válásakor mindenféle megvilágosodások is megeshetnek.

naptár 1. az idő előre- és visszamenőleges szemrevételezését szolgáló, mértani és számtani rendbe szedett, szemléletes szerkezet; 2. az elmúlás felfoghatatlan haladványának leképezésére tett kísérletek sorokba, körökbe vagy oszlopokba rendezett mátrixa; 3. olykor sűrűbb, máskor ritkább rácsozatú időketrec.

nemzeti 1. („ézelmű”) azok sajátága, akik mások (sokak) által valakivé szeretnének válni. Vagy sokakat szeretnének a maguk szolgálatába állítani e névszóval való visszaélés örvén. (*Per se*: az értelem teljes kiiktatása mellett.) 2. (tagadószó) *nem* zeti. Azaz tagadása mindannak, ami józan, megfontolásra érdemes, és értelemmel bíró. 2. (jelző) eredeti jelentését elveszítvén, az avított, álmos, áporodott, álnok, törpe és pitiáner, „nemzeti szellemben” szellentgető káeurópai középszar szinonimája.

nemzeti kecsapkevercs nomád étel, aminek az elkészítéséhez egy pohár Magyar Tejföl deflorálásán keresztül juthatunk közelebb. (A perforációra nem kell tekintettel lenni; élesebb kés vagy jégcsákány is megteszi!) Tányérba terítése után tetejébe tetszés szerinti mennyiségű

kecsapot csöppentünk. (Az örök és megbonthatatlan bolgár–magyar kecsapkapcsolatok emlékére a kupak lecsavarásához kozmopolita franciakulcsot használjunk!) A kecsap elkeverése után zsenigén zöldellő babérkoszorúval körítve adjuk föl!

népművészet (nomád) az indusztriális időszakban a hordozók és tárlók (cédé) borítóinak házilagos készítésére terjedt ki. Ehhez minden lehető hulladékot felhasználtak: a kétdimenziós analóg képféleségek különféle fajain és felületein túl különféle csomagolóanyagok, sőt még dörzspapír (ún. smirgli) is előfordult (ám ennek használatát baráti intelemre – miszerint már egy leváló homokszem is tönkrevágja a lejátst – később mellőzték).

növekvő lélek utat engedni a lélek emelkedő és leszálló áramlatának. Hatni hagyni ezenközben a személyes színezetet. És tudni eltekinteni tőle. Félrevetni és fölébe kerülni mindannak, ami korlátozza a kilátást. Akadályozza a megismerését a másiknak. Nem kevésbé magamagának. És Annak, aki kettejük között lakik.

nyár 1. édes csapás az agyra, mely cirógató piheként érkezik, száz virágot varázsol, majd egyszer csak minden átmenet nélkül beletorkollik az őszbe; 2. az érzékek élesre állásának évszaka; 3. az idő múlásának (vagy az időérzék működésének) átmeneti megszűnté; 4. számos színes – és mondhatatlan – élményünk szinonimája.

nyaralás 1. polgárinak tartott passzió, amiről utóbb kiderült: védekezés a természet csapásai ellen; 2. a felmelegedés folytán egyre feljebb tolakvó trópusok elleni menekvés művelete; 3. (némelykor) a szabadság szűkre szabott időszak, melyben rosszul ritmizált, tömeges őselménykeresés történik.

önleernyöző ama értelemmel bíró lények egyike, aki szerint az intelligencia biztosítéka az információk ritkítása. Mivel sokszor túl sok hatásnak van kitéve – sokkhatásként hullik rá a világ, *a lét forgataga, mindenek vihara* (az érzékeit érő észleletek + alakatlan adathalmazok etcet) –, maga köré (önvédelemből, hajlamból, e.bajból sat.) körös, többdimenziós tűzfalat telepít.

összeáll együvé lesz. Lüktet és pulzál. A szét- és az összszefejlődés folyamata partok közt folyik tovább.

a p.modern személyiség elég sokrétű; nem oszthatatlan, hanem rétegekre oszlik. Amitől nem feltétlenül szűnik meg egészen, sőt akár egészesnek lenni.

puszta idézet a Föld eredeti és elővételezett eljövendő állapotáról.

rágócsoma a rágócsócsáló-révtület kelléke, a rest és mindig éhes test kívánságainak eltompítására szolgál. A belemélyedő fogak, az összeszoruló állkapocs, zúzóhús megtévesztése.

remit előzetesen egyesített teljességtörödékek elbeszélésromokban (remitizált rétegben) történő kiábrázolása.

rom 1. a régmúltból ránk maradt kétértékű emberközi közvetítő. 2. (CD-ROM [Read Only Memory]) rövid időre rendszeresített későújkori tárolólemez. Korabeli leírása szerint „szétszórtságunkkal szembesít, egyszersmind ezt a szétszórtságot új módon szervezi és rendezi össze”.

romantika valamelyik végletbe menni és ottragadni.

rugalom a (hússá és vérré vált) rugalmasság későújkori evolutív kényszere.

sárgabarackdzsem az elborult reményű reggelek megédesítésére alkalmas égi adomány. A szerves fénysűrítőményben a sárga különféle árnyalatai, harmadkori hazai humuszok, valamint az alkony ízei érnek össze elmondhatatlan eleggyé.

sebességfal a gyorsulás egy pontjának elérésekor előálló jelenség, mely élesen – és többnyire az életre veszélyesen – elválaszt a környező tértől. Következménye az észlelés mélységelességének csökkenése, továbbá a térérzékelő képesség átmeneti zavara, vagy tartós gyengülése. Közvetett hatásai között a technomád világerzékelés felületeszerűvé válását és ellapulását tartják számon.

a sebesség nihilizmusa Másként mondva: a sebesség megsemmisítő ereje, mely különféle konkrét formáiban egyes élőlényeket, kevésbé kézzelfogható módon az életfeltételeket számolja föl: *Nem annyira a technika nihilizmusa semmisíti meg a világot, hanem inkább a sebesség nihilizmusa az, ami semmissé teszi a világ igazságát.* (Paul Virilio)

skizoharmónia a *contradictio in subiecto*, vagyis az egy személyben való széthasadás hajlama, amit különféle contrapunctokkal lehet kezelni.

sok hatás = sokkhatás. (Sokkhatásként hullik rám a világ. A világ szélesebb vihara. Az érzékeimbe becsapódó észleletek. A hétköznapi harcvonalon érkező adathalmazok.)

süvítés *egy félelmetes éjszakán a becsapódó szél hangja, és füttye. De a szél a szellőt is magával hívja, így hát együtt füttyülnek. De az eső hivatlanul becsapódik, és elárasztja cseppjeivel a világot. de a szellő, és a szél menekülnek előle, hogy ne zavarja füttyülésükben. Így hát az eső addig követi őket, amíg a szél megunja, és nyitogatja, és csukogatja, a padlásajtót.* (Á. J. K. szíves közlése)

sváb zászlófelvonás a sötétítőgyékény takarékos le- és felengedése az égi fényviszonyok aktuális napi függvényében. (Magától értetődően: hagymázos himnikus pagán népénektől és vigyázzba révüléstől menten.)

szabadság amikor módunkban áll legalább két lehetőség kipróbálása. Egyik vonzóbb a másikinál. De nem mind-egy, hogy melyikbe bukunk bele.

szaktudás 1. eredetileg egybefüggő tudásszeletek továbbbi szeletelésére szakosodott személyek tevékenységének eredménye, akiktől nem egykönnyen dönthető el, hogy cseppben keresik-e a tengert, avagy tengerben a cseppet; 2. *az a tudásterület, melynek növekedése nem jár együtt távlatváltással.* (Kotányi Attila szíves közlése)

szamszara szorongásaink és szorongattatásaink színpom-pás, szorító szalagja. A *létforgatag* közmondásosan egyszerű kínai kiábrázolása: „Legyen érdekes életed!”

szem 1. a Lét Elvarázsolt Kastélyának csillámfala, mely állandóan más és más fénytörésben engedi látni a látókörünkbe kerülő lelkes és lelketlen lények tovatűnő alakzatait. Gömbjét a színek számtalan árnyalata, a szivárvány teljes színtartománya színezi át; 2. az Özönvíz utáni tengerek vizeinek, a fölöttük ívelő szivárványnak és az égi testek kicsinyített ábrázolásának találkozása a testben; 3. a lélek leírhatatlan gömbtükre.

szép vonás, ami megmutatkozhat egy mosolyban. Lehet a fej felvetése, egy félbemaradt kézmozdulat. A lépcsőn lefele mentében éppúgy feltárulhat, mint tükör előtt vagy egy ablak keretében. Elnézhet a messzeségbe, magába feledkezhet, vagy akár másba.

szépség 1. szilánkokkal szegélyezett, pengeélen táncoló, szintisztán csak ritkán mutatkozó létjellemző. (Szemlélése, akár elnyerése csupán újólagos elvesztésével, különböző kontraszthatások közepette valósulhat meg.) 2. véges számú, ám sok variációban ismert és állandóan átalakuló monarchia, melyben többnyire társat vagy csillagot, olykor királynőt választanak.

szerves ellendítő a szokásos lét- és kedélyállapotok átmeneti elhagyására használatos, növényi eredetű, erjesztett vagy égetett szerek és legek. Használata során előáll a tudat másállapota (altered state of conscience, ASC). *Taktikusan módosított tudatállapotok nélkül nem tudnám ez életet elviselni, mivel a lét sajnos elhangolja a tudatot.* (Thomas Kapielski szíves közlése)

szezon a Föld tarkaságainak az érése, azaz a gyümölcsök szezonja. *Ilyenkor mindenki elkezd vásárolni, és eszeveszett evésbe kezd. (Ezeket a gyümölcsöket felsorolom, és hozzáteszek egy pár mondatot, amiknek szezonja van:) Barack: az emberek megpucolják, kimagozzák, megfőzik, és dzsemeket készítenek belőlük. Eper: megmossák, leszedik a szárát, beleöntik a tányérukba, és jó sok porcukrot tesznek rá. Alma: megsütik az almát a tészta-val egy tepsiben, és kiveszik, és általában porcukrot tesznek rá. Stb.* (Á. J. K. szíves közlése)

szkeptikus madár (*harus scepticus*) kételkedő, kékesfekete szárnyas, mely minden megszólalásával – *Kár! Kár!* – a dolgok hiábavalóságát hangoztatja.

szofista olyan szolgáltató, aki megrendelő számára érvekkal szolgál: érveket ad bármi ellen, bármi mellett – fizetség fejében. A tudateltérítés iparában dolgozó szakmunkásoknak köszönhetően *olyan korban élünk, amelyben magasan kvalifikált individuumok ezrei eloszór vesznek részt*

hivatásszerűen a közgondolkodás alakításában, hogy manipulálják, kizsákmányolják és ellenőrizzék azt. (Marshall McLuhan szíves közlése).

tánc 1. (általán) hathatós hang hatás alatt fékezőformák sokaságába fogott, egykor temérdek alakot öltő, egyre egyöntetűbbé váló elragadtatásmód; 2. (harci) *az indiánok, amikor csatába készültek, meggyújtották a tüzet, levetkőztek ágyékkötőre, és elkezdték fegyvereikkel jární az ijesztő grimaszvetések, trappolások, és kiáltások táncát. Ha reggel volt, az indiánok felmentek egy magas hegyre, és ott lejárta mindezt, hogy az észak-nyugati cowboyok észrevegyék, és megrémüljenek.* (Á. J. K. szíves közlése)

tanítás 1. (közönséges) töltelékek és támpontok tömkelegének adása; tapasztalatokkal és tényekkel feltöltődni, kontingenciákkal kereszteződni, ülepíteni, szűrni, később esetleg használni, továbbadni; 2. (ritka) megvilágító erejű magyarázat emberek/dolgok/mindenek minéműségéről (vö. „tanítást *adni*” [buddh.]).

társ 1. aki ugyanolyan mint én, mégis tökéletesen különbözik tőlem; 2. eleven támaszték, akinek hiányát súlyosan megszenvedjük; 3. ego- és excentrikus kilengéseink közben utolsó mentsvárunk.

társadalom 1. a társ többes számú alakján, továbbá az -alom képzőn alapuló tévképzet; 2. *valamin belül sokakkal együtt lenni, miközben mindenki önmagának van; a társadalom nyelv helyett kommunikáció, a csendben is láрма, és nem juthatni ki belőle.* (Hannes Böhringer szíves közlése); 3. alomtársak többnyire akaratlan társulása, ami beleszületéssel történik; 4. egy mindenre és semmire sem való terminus technicus az ún. társadalomtudományok tárházában.

távlat akkor áll elő, ha a reálisan létezők között képződő révületből kihátrálva sikerül tekintetbe venni egy temporálisan kevésbé limitált teljességet. Előállhat szándéktalanul is, turbulenciák éppúgy támaszthatják, mint lélekáramlatok, avagy különféle kudarcok, kibillenések és katasztrófák.

technomád eltűnés a dolgok súlya és sebessége között fennálló fordított arányú összefüggés következménye: *Az energia, pénz és információ egyre gyorsabb cirkulációja és transzformációja egyre gyorsabban tünteti el a dolgokat. Az eltűnés modern, és egyre tovább modernizálódó fűriája a technika.* (Hannes Böhringer szíves közlése)

tegnap a múltmámorba merült népek kedvelt tartózkodási területe, melyet fényévnvi távolságok választanak el a tények traumatikus tartományától. Egykor Amnézia szállta meg, majd Nosztalgia annektálta területét. Mélyebben fekvő, elmocsarasodott részein áttértek a rúna- és rovásírásra.

telefon *ez a kommunikációs tárgy áll rendelkezésre az embereknek, hogy tudjanak trécselni. A telefon nagyon régi tárgy, és a legrégebbiek a legszebbek. Az újak már csak drágábbak, csúnyák, és igazán modernek.* (Á. J. K. szíves közlése)

téli álom a többé vagy kevésbé lágy létezők fény- és hőmegvonás hatására bekövetkező ólmos álmodozó állapot; a legismertebb téli álmodozó állat: a medve; a leghíresebb téli álmot alvó ember: Szvjatoszláv Richter.

tengercsend a tenger nem akármilyen. Olyasvalami, ami-
ben a világ van jelen. Minden árnyalatában: a csillagtengertől a csendtengeren át az embertengerig. És tovább. A tenger a kiterjedés, a tér mértéke. A világ alapvető arányait

teszi nyilvánvalóvá. Nem mintha a szárazföld horizontja és a fölé boltozódó ég nem igazítana el a méretek és milyenségek tekintetében. Mégsem oly átható, mint amilyen a végzetlen víz. Csendje szinte bárhol előállhat: *A léleknyugalom a filozófia technicizálódása közepette a metafizikai minimum: tengerszend (galéné) az élet kavargásában.* (Hannes Böhringer szíves közlése)

tengertágasság 1. a földfelszín mintegy háromnegyedet borító víztömeg képezte távlat; 2. *a legkiterjedtebb sík a természetben* (Friedrich Ratzel), mely *mintha e világ határain túlra vezetne* (Charles Darwin); 3. kimeríthetetlen meditációs mező végeérhetetlen vízhegyek és -völgyek találkozásánál, mindegyre vibráló interferenciamintázatokkal. *(Az elmélkedés és a víz mindörökké összeházasodtak.* [Herman Melville szíves közlése])

teória a szemlélésnek az a sajátos, kellő előtanulmányokat feltételező képessége, amelynek segítségével nagyon távolról nagyon nagy kiterjedésű területet (pl. élet, világ) is át tudunk tekinteni, miközben nem csökken a mélységesség, sőt körmönfont közvetítőberendezések sem kellene hozzá.

tér 1. a kozmosz alapvető karakterisztikuma, minden kiterjedési lehetőség fundamentuma. Felfoghatatlan fenség számunkra néhány vetületében – az ég kékjében, halhatatlan hanghullámokban, a tenger képezte távlatban – mutatkozik meg; 2. a világpolgár (kozmpolitész) hona: *hazája az tér, amely a legmagasabbat és a mindenséget a saját területébe foglalja be, ez az egész boltozat, melyen belül terülnek el a tengerek, a szárazföld, amelyen belül a levegő, míg egyfelől az istenit az emberitől elválasztja, másfelől össze is köti.* (Seneca szíves közlése) 3. *melynek révén a mindenség magába ölel és elnyel mint egy pontot.* (Pascal szíves közlése).

terasz a földből (terra) kiemelkedő kiálló-, sétáló- vagy kiülőhely, ahonnan többnyire jó kilátás nyílik a környező földi és föld feletti tájakra.

terma (fürdő) különféle hőfokú vízzel telt medencék, ködös kamrák együttese. Látogatójának módjában áll tetszése szerint forró és hideg hatásoknak kitenni, szintúgy a száraz és nedves végletek változtatásának ritmusát kedvére alakítani. A meditatív másállapot rendszerint már a központi kupolába érve beáll. (Ebben jótékonyan közrejátszik az üvegcserepeken át beszűrülő fény, továbbá a páracseppeken szétpergő hangok földöntúli függőnye.) A ködös gomolygásban elillan az idő, és el lehet merülni a születés előttről oly jól ismert őstenger időtlenségébe.

testvériség egymásból élünk. Egyből s másból. Az Egyből és a másikból. Ez a testvériség.

tető az, amire az embernek szüksége van. *Tető híján kell legalább egy pokróc vagy karton a betakarózáshoz. A tető nemcsak védelmet és menedéket kínál, az egész házáért és bensőjéért áll. Otthon az ember magánál van. A világ kívül van, én belül vagyok. Ha nincs tető a feje fölött, akkor az embernek a maga belvilágát műanyag szatyrokban kell magával vinnie. Belül azonban szűk a hely, mindig ugyanaz van, nincs mozgásszabadság, levegő a lélegzéshez. Tehát irány ki, a szabadba! A hideg és a nedvesség megint tető és takaró alá űz. A tető egy kalap a házon. A bensőjét védi. Noha a tetőt a végén emelik, a kezdetnél a kalap áll, a tető az első, a ház fundamentuma. Fordított világ. A ház fejen áll. A fundamentális tető konvex és konkáv, sapka és zacskó, kalap és bölcső. Mérlegre tesz és közben nem sokat számít. Súlytalaná vált. Alapja az ég. A tető már nem takarja el. Tetővel a feje alatt jól alhat az ember.* (Hannes Böhringer szíves közlése)

tűztévé természetes távolbalató, ami az égési folyamatok során keletkező lángfüggönyök táncában mutatja a mindenség változatosságát és változandóságát. „A tűz és az élet közötti különbség egyik lehetséges oka az, hogy a tűz magától képes terjedni, extenzíven növekszik, az élet pedig intenzív módon.” (Otto E. Rössler szíves közlése)

út az előrehaladás során egyre jobban kirajzolódó, kezdetől fogva tartó, megállíthatatlan vonulás.

utazás 1. (fizikai) olyan téridő-zsilip, melynek révén tesztünket másik területre helyezük át; 2. (mentális) akaratlagos elmozdulások helyváltoztatás nélkül is bekövetkehetnek, lévén hogy „a távolság bennünk van, a térkép és a föld csak ráadás.” (Márai Sándor) Alapeseteit a kontemplatív, az eksztatikus és a kémiai kirándulások jelentik. Az elsővel kapcsolatban megjegyzendő, hogy Nietzsche ugyan hajóra szólította a filozófusokat, az általános (a nyughatatlanságtól a tömegturizmusig terjedő) mozgalmassággal számolva mégis inkább más megfontolásokat érdemes tekintetbe venni: „Filozofálni azt jelenti: úti előkészületeket tenni, a dolgokat rendbe rakni, a bőröndöt bepakolni és mindegyre átpakolni, egészen addig, amíg könnyűvé válik, kezelhetővé és hordozhatóvá. A filozófia annak művészete, hogy útra készen is otthon maradhassunk.” (Hannes Böhringer)

vadon 1. a világ újra meg újra elvaduló képletes és valószínű vetülete. Olyan sokszorosan dimenzionált sűrűség, mely elszabadult lényekkel és túlszaporodott tényekkel van tele; 2. delejes, holt és eleven délszakokkal és északkal telített tér. Sűrűjében gyakran kapnak lángra a lelkek, keltenek rengéshullámokat a testek, villannak metszően éles szemek, mélyzöld íriszek. Elveszejtének rebbenő tekintetek.

vágysebesség azt a technomád törekvést mutatja, mely a ténylegesen – és még inkább a médiumok révén – távolodó világ utolérésére tör. A vágyottak a mindenkori horizont mögött húzódnak. Mivel a vágy tárgya – akárcsak a horizont esetében – megközelítésével arányosan távolodik, a vágysebesség szakadatlanul növekszik és potenciálisan végtelen. A vágysebesség végső, jóllehet elérhetetlen foka: beérni a világot, azaz visszaérkezni az elveszett világ teljességébe.

valóság 1. *A tapasztalat néhány vaspilléréből áll, melynek közeit a képzelet és az elmélet papírmasszával töltik ki;* (John A. Wheeler szíves közlése) 2. *perspektívákban van adva.* (Szabó Lajos szíves közlése)

Van 1. volt település Törökországban az azonos nevű tó (Van Gölü) partján. Elpusztításáig az ősi örmény civilizáció hona; 2. a létige hármasságának (volt-van-lesz) a mindenkori jelenre vonatkozó alakja.

vándorlási sebesség az életen át való vándorlás sebességének változandósága az 1800-as évektől kezdődően tűnik fel a forrásokban. A kezdetben töredékes, többnyire irodalmi környezetben megjelenő észrevételekből a későújkorra tudományos és filozófiai reflexiók tárgyává vált. Technikai eredetű nívuma ellenére régi tapasztalatokkal és tanításokkal – így például Seneca intelmeivel – áll összhangban („Vedd figyelembe a rohanva rohanó idő gyorsaságát. Gondold meg mily rövid a tér, amelyen mi a legnagyobb sietséggel robogunk keresztül. Végtelen gyorsan pereg le az idő ez különösen akkor tűnik szemünkbe, ha hátunk mögé tekintünk vissza. Mert a jelen, miközben ráfigyelünk, megcsal bennünket: eszeveszett száguldásában oly észrevehetetlen továtűnése.”) Okai közt az ember vándorló és változandó volta csakúgy említésre kerül, mint a világtér tágulásának külféle fizikai koncepciói.

város a faltól falig terjedő, halmozott idők és terek helye, ahol minden mozgásban van és bármi megeshet, ahol állandó az átrendeződés, átmeneti minden megállapodás. Az együttlét és az egyedüllét legmozgalmasabb együttese. Szüntelen zajlás, zsongás és zsidongás. A váratlan vágások és villanások, fokozat nélküli átmenetek, a természetű megszakadások színtere. A végtelen elágazások, találkozások és elválások lehetőségének terepe.

világ 1. az a közelebről körülhatárolatlan hely, amivel olykor torkig vagyunk; 2. a Kezdet felé közelítő fizika által az Első Pillanat határáig felderített terület, amin túl tetszőleges típusú Más Világ is meghúzódhat; 3. a valóság valahány mélységében és magasságában megszenvedhető, és csak a gyönyörökben teljes fenségében felsejlő összessége; 4. A teremtés felénk eső, általunk átértett és átszellemített vetülete, amely nem korlátozódik e világra, se másra; 5. *A Föld és Ég, isteniek és halandók egyszerűvé váltának végbemenő tükkörjátékát világnak nevezzük* (Martin Heidegger szíves közlése); 6. *Én vagyok az én világom.* (Ludwig Wittgenstein szíves közlése); 7. *Képek, szagok, ízek, / Szavak, amelyek benne vannak (ezekben) az emlékekben. / Emberek, állatok, tárgyak, színek és más egyéb, / Elmúló, elillanó dolog () mindaz, ami összeköti azt, aki vagyok, / Azzal, aki voltam. Az emlékeim, amelyekben benne / Van a világ, az, ami volt, amit én kötök össze azzal, / Ami most van. () milyen illanó, / Visszahozhatatlan, jelentőség nélküli. () a világ, az eljövendő, az emlékek emléke. Ez a vándorló árnyék.* (Borbély Szilárd szíves közlése)

walkman a világ hangsávjának vándorai számára kifejlesztett eszköz. Hangburája megannyi mentális elmozdulásra és a *harmónia mundi* meghallására ad módot. Többnyire mégis a közvetlen emberi és tárgyi környezet szűrerealizálására és a módosult tudatállapot előidézésére szolgál.

walóság a valóság szellemképe. Jóllehet nincs két valóság, többnyire legalább kettőt látunk. Az egyik ezek közül a valóság illuzórikus verziója: a *walóság*. A szó ilyesformán a Si-la-gi leleménye, és azt a másodlagos valóságot nevezi meg, amely voltaképpen nincs. És mégis: oly gyakran mintha csak ez volna. Ahogy az ember természete, természeti volta mellett ott a másik: második természetünk – a kultúránk, a civilizációnk. Mely nem kis mértékben megpróbál előtérbe nyomulni. Minduntalan előtolszik, a köztereken nem kevésbé, mint a magánbeszédben, vagy a belső vetítőkben. Persze azért a víz az úr. Például a testünket képező, közel kétharmadnyi víztömeg. Meg a maradék. Melynek, mint minden természetes létezőnek, természetes velejárója a változandóság, végpontján a teljes átváltozással: az eltűnéssel. Néha, a kontingencia kegyelme, egy ráébredés vagy egy-egy alkotó beavatkozás hatására a kettő keresztbe áll. Mindettől a valóság és a szellemképszerű vetülete még nem szűnik meg, csak egybelátszik: egyik áttűnik a másikon. Így a valóság verziói transzparenssé válnak. A testek tényein és felületein áttűnik a másik távlat.

TARTALOM

01. A KEZDET

A hang	9
Ha a r o h l l mok hangja	12
<i>Etnomuzikológiai leletek egy enyhén sérült Emlékezetből</i>	12

02. MEM RI K S MEGJELENT K

Feled o k	19
T ol gi ermin l	21
Nag Nega K pern o k	22
Megfig el o ll medi a m llapo ban	24
Te o l olbal k	27

03. K L N S RENDELTET S K SZ L KEK

A feled e o k	31
K l k a megf rad ekin e megemel re	33
A Ha alma Elhallga a	35
K l k a kiemelked dom n olg la ban	37
A l al no l n eg o	39
K l k a emk i homlok a kon empl l ra	41
S emha r- le o k	43

04. N PEK, L NYEK

A n ek o napok n pe	47
<i>Későújkori népismereti töredék</i>	47
A morfom nok	51
M n ok	53
A elb el	53
A ol a lla	56
A hirde hi na	58
A phalari -lepke	60
A rn ege ek	62

05. T RT N SEK

L ngban ll ige enger	65
Elk ped	68
<i>Képkorszaki lelettöredékek</i>	68
A a a rok elj e ele	69

06. P TM NYEK S INT ZM NYEK

Nom d land ar	75
A g m k napja	77
<i>Berih</i>	77
Im n kere o k	81
Saj i a ag	83
S ige ek a Zajl Tenger ben	86

07. REL CI K

A nom dok i ad kai	89
Eg felmen o feljeg ei	91
A K nn ek K n b o l	93
<i>Egy kétélű magánbeszéde másodszülöttjéhez</i>	93
I ad kelm l o	94
<i>Lélektangram</i>	94
Oj b na o an rok	95
<i>Növekvő napok leírása egy leendő nagylány naplójából</i>	95
Po modern p n ek d l n	97
<i>Fejfénykép</i>	97
A m l napok befeje ek	99
<i>Adél Hanna naplója</i>	99
V gre a nap.	100
<i>Kisdéd napló, kevés kommentárral</i>	100

08. SZEM LYM SOK

V ro i nom d	105
Term e e hangom a l	110
<i>Későújkori kórképlelet</i>	110
L lek angram	119
Form l fa ok	125
lomm ola	128
<i>Traumtagebuch-töredék</i>	128
A emred o n k felenged nek foko a ai	130

09. A NOM D BEL T S

A eore ik an meg r ekin e	135
A da k r ora	137
T e er hajnal r mel ke	139
S agga o m r e e m k	141
Nom d hallga li k	146
A meander men n	150
<i>Inspirált töredék</i>	150

10. A RE LI K R TEGEI

H napl	153
<i>Litera.hu</i>	153
Le llele ek	173
I. A Hold j o j o l a ri cerem ni kig	173
<i>Harmadik ezredi jelcsere</i>	173
II. A kapc ola fel e el iker l	229
<i>Az első emilek a második évezredből</i>	229
III. Nom d lelkek le l r a	243
<i>Legrégebbi réteg</i>	243

11. A KELET-B BELI K NYVT R

257

12. A TENGERI NAGYSZ T R T RED KEI

263

A Palatinus Kiadó az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők
Egyesülésének tagja

Kiadónk könyvei kaphatók:
1118 Budapest, Rahó u. 16.
Tel.: 319-3020, tel./fax: 319-3019
Könyveinket megtalálja az interneten:
<http://www.palatinuskiado.hu>
E-mail: info@palatinuskiado.hu

ISBN 978 963 9651 65 4

Kiadta az Új Palatinus Könyvesház Kft. 2007-ben
A kiadásért az ügyvezető igazgató felel
Felelős szerkesztő: Török Dalma
Műszaki szerkesztő: Neyer Éva
Borítóterv és illusztrációk: Baranyai András
Szedés, tördelés: Manadvice
Nyomás: Séd Nyomda Kft., Szekszárd
Felelős vezető: Katona Szilvia